

Pařížské rozmluvy – ‘Abdu’l-Bahá

Přednášky z roku 1911

ÚVOD

Počátek dvacátého století byl na Západě obdobím rozsáhlých změn, protichůdných nadějí a očekávání. Mnoho lidí se zabývalo duchovním hledáním, které je zavádělo do tak odlišných oblastí jako je spiritismus, léčitelství, teosofie a okultismus, nebo je lákalo do obrodných a nových charismatických sekt v rámci tradičního náboženství. Spolu s tím nastal nárůst sociálního vědomí, které se projevovalo v dělnickém hnutí, socialismu a počátcích sociálního státu. Zároveň vzrůstalo vědomí o nestabilitě mezinárodního politického systému a obava, že by místní šarvátky mohly eskalovat do mnohem rozsáhlejších konfliktů. Tradiční věrouky byly zpochybnovány rozmachem sekularismu a vznikem nové mocné střední třídy, jejíž právě nabyté bohatství se zakládalo na trzích a surovinách, které zajišťovaly koloniální výboje devatenáctého století.

Právě takový byl svět, do něhož ‘Abdu’l-Bahá roku 1911 vkročil. ‘Abdu’l-Bahá byl synem Bahá’u’lláha, Zakladatele Bahá’í Víry. ‘Abdu’l-Bahá, který byl v rukou despotické Osmanské říše od věku devíti let odsouzen k doživotnímu uvěznění a vyhnanství, byl nakonec jako starý muž propuštěn z vězení. I přesto, že Mu léta strádání podlomila zdraví, podnikl ‘Abdu’l-Bahá řadu významných cest, aby hlásal nové evangelium, které zjevil Jeho Otec. Na návštěvě Paříže pobyl devět týdnů, od 3. října do 2. prosince 1911. Tato návštěva byla součástí cesty, která Ho zavedla do několika evropských zemí a Severní Ameriky.

‘Abdu’l-Bahá během Svých cest přitahoval široké publikum ze všech společenských vrstev, které dychtilo naslouchat Jeho slovům. Třebaže se Mu nedostalo žádného formálního vzdělání, ‘Abdu’l-Bahá dokázal snadno hovořit s vůdčími mysliteli, vedoucími vládními a církevními představiteli, kteří vyhledávali Jeho rady a se stejnou snadností dokázal promluvit s prostým dělníkem, opomíjeným chudákem či politickým radikálem. Jeho pověst světce obdařeného vrozeným věděním se rychle šířila a rozsáhle se o ní psalo v tisku.

Třebaže ‘Abdu’l-Bahá nebyl navyklý na západní způsoby a myšlenky, dokázal nicméně překlenout bariéry kultury a tradic a zabýval se těmi nejzásadnějšími problémy Svého velmi různorodého publika. Na cestách po Evropě a Severní Americe se děлил o vizi, která se zakládala ne jedinečném porozumění učení Svého Otce o novém společenském řádu, který uspokojí nejupřímnější touhy po spravedlivém, mírovém a harmonickém světě. Předpovídal budoucnost, která překoná naše nejmělejší očekávání, budou-li se dostatečně rozvíjet určité tendence lidského chování a podporovat určité postoje. Zároveň předvídal směr, kterým se bez náležité kontroly budou ubírat jiné směry vývoje a dával jasné rady a nabádání jak takovému osudu zabránit. Instinktivně odpovídal těm, kteří bažili po hlubších radách, děлил se s nimi o celou míru Své soucitné a bezpodmínečné lásky a obnovoval v nich ducha naděje a víry. Trpělivě, s humorem a hlubokým pochopením předkládal perly moudrosti o povaze štěstí a duchovního pokroku a současně osvětloval pojítka mezi osobní transformací a ustanovením spravedlivější a vlídnější společnosti.

Na ‘Abdu’l-Baháovy přednášky v Paříži lze pohlížet jako na destilaci některých nejdůležitějších aspektů Bahá’u’lláhova učení napříč celým spektrem problematických otázek. V oblasti společenské reformy se ‘Abdu’l-Bahá zabýval takovými tématy jako např. práva žen, rasismus, xenofobie a nespoutaný nacionalismus, odstranění války a základem kolektivní bezpečnosti a míru mezi národy. Jeho zájem o utlačované a utiskované lidi a odporné rozdíly mezi bohatými a chudými prokazoval nesčetnými osobními skutky, při nichž projevoval laskavost a obětavost a mnohé Jeho výroky o lidských právech a povinnostech byly výzvou pro společenské konference oné doby.

Jeho duchovní témata zahrnují odpovědi na odvěké otázky; jaká je povaha Boha, duše či lásky? Jak si může člověk osvojit duchovní vlastnosti? Probíral mnohá témata, která obzvláště zajímají křesťany včetně biblických proroctví a ukazoval, jak se náboženská pravda postupně zjevuje lidstvu pomocí prostředníků jako jsou Kristus a Bahá’u’lláh.

‘Abdu’l-Bahá měl vizi světa, který bude smířlivě přiveden k jednotě, který bude univerzální ve svých názorech a jednotný ve vši své slavné rozmanitosti. Lidi po celé Evropě však v prvních letech 20. století oslňovala imperiální okázalost, strhával je vítězný nacionalismus a uchvacovaly je zázraky nových vědeckých a technologických úspěchů. Její vůdci spolu soupeřili, aby vytvořili své pekelné válečné stroje, ale jen nemnozí věnovali pozornost

pronikavému volání po míru, které pozvedl postarší vězeň ze stagnující oblasti rozpadající se Turecké říše. Evropa byla na pokraji katastrofy a ‘Abdu’l-Bahá to věděl, ale až společné utrpení dvou světových válek, po nichž následoval globální rozpad politických, společenských a náboženských systémů, odhalil opravdový význam Jeho slov.

‘Abdu’l-Baháovy Pařížské rozmluvy jsou i po téměř jednom století důležitým přínosem pro naše soudobé myšlení. Poskytují nám nové, vhodnější způsoby pohledu na náš svět, oproštěný od předsudků, osvobozený od ochromujících protikladů minulosti, hledící na všechny lidi jako na příslušníky stejné lidské rodiny. Osvětlují potenciál pro dobro nacházející se v lidské povaze, prokazují, že všechna náboženství jsou článkem řetězu vedení od Boha, jenž sahá od minulosti do daleké budoucnosti, pohlízejí na náboženství spíše jako na zdroj jednoty než rozdělování, zastávají názor, že osobní spása se úzce vztahuje ke spasení celého světa prostřednictvím ustanovení nového společenského řádu. ‘Abdu’l-Baháovy rady nejsou pouze duchovně povznášející, ale též praktické a dobře přizpůsobené lidem, kteří se možná spíše více zajímají o to „jak“ než o „proč“. ‘Abdu’l-Bahá nabízí strategie, které lidem umožňují, aby společně pracovali v jednotě – strategie pramenící přímo z učení Bahá’u’lláha – a ukazuje, jak uplatňovat a převést toto duchovní učení do každodenní činnosti.

Jeho důraz na potřebu, aby jedinec objevoval náboženskou a duchovní pravdu sám pro sebe, než aby se spoléhal na myšlenky ostatních, má zásadní důležitost pro lidské vědomí sebe sama a mravní integritu, o níž se dnes tolik usiluje. Ze všeho nejdůležitější možná je, že ‘Abdu’l-Bahá ctnost nejen kázal, ale projevoval ji a žil ji. Díváme-li se vpřed ke kritickému osudu naší malé planety, nalézáme v ‘Abdu’l-Baháově příkladu nejen nový étos, novou morálku pro celý svět, ale též opravdový vzor pro způsob, kterým můžeme vést svůj život: právě v tom spočívá trvalá síla Jeho učení. Pařížské rozmluvy, první zveřejnění ‘Abdu’l-Baháových přednášek pronesených na Západě, takto zůstávají dílem trvalé hodnoty. Skutečnost, že ‘Abdu’l-Baháovo vedení dosud nebylo univerzálně uplatněno, představuje možná další důvod, abychom četli Jeho slova a rozvažovali nad jejich hlubšími dopady pro naši budoucnost.

OBSAH

Úvod

ČÁST PRVNÍ

1. Povinnost být laskaví a plni pochopení k neznámým lidem a cizincům
2. Síla a hodnota opravdové myšlenky závisí na jejím uskutečnění v činech
3. Bůh je velký soucitný lékař, který jediný dává pravé uzdravení
4. Potřeba sjednocení mezi národy Východu a Západu
5. Bůh rozumí všemu; nikdo Mu nemůže rozumět
6. Politováníhodné příčiny války a povinnost každého usilovat o mír
7. Slunce Pravdy
8. Světlo Pravdy nyní svítí na Východ i Západ
9. Všeobjímající láska
10. Uvěznění 'Abdu'l-Baháa
11. Největší dar Boha člověku
12. Mraky, které zastiňují Slunce Pravdy
13. Náboženské předsudky
14. Dobrodiní Boha člověku
15. Krása a harmonie v různosti
16. Pravý význam proroctví týkajících se příchodu Krista
17. Duch Svatý, zprostředkující síla mezi Bohem a člověkem
18. Dvě podstaty člověka
19. Hmotný a duchovní pokrok
20. Evoluce hmoty a rozvoj duše
21. Duchovní setkání v Paříži
22. Dva druhy světla
23. Duchovní úsilí na Západě
24. Přednáška v pařížském ateliéru
25. Bahá'u'lláh
26. Dobré myšlenky se musí proměňovat v činy
27. Pravý význam křtu vodou a ohněm

28. Přednáška v „L’Alliance Spiritualiste“
29. Evoluce ducha
30. Touhy a modlitby ‘Abdu’l-Baháa
31. O tělu, duši a duchu
32. Bahá’í musí pracovat se srdcem a duší tak, aby nastolili lepší podmínky ve světě
33. O pomlouvání
34. Opravdové štěstí a pokrok nemohou existovat bez duchovnosti
35. Bolest a smutek
36. Dokonalé lidské city a ctnosti
37. Krutá lhostejnost lidí k utrpení cizích národů
38. Nesmíme se nechat odradit tím, že je nás málo
39. Slova, která ‘Abdu’l-Bahá pronesl v kostele pastora Wagnera (Foyer de L’Ame) v Paříži

ČÁST DRUHÁ

40. Teosofická společnost v Paříži
41. První zásada – Hledání pravdy
42. Druhá zásada – Jednota lidstva
43. Třetí zásada – Lásky a náklonnost
44. Čtvrtá zásada – Uznání vztahu mezi náboženstvím a vědou
45. Pátá zásada – Odstranění předsudků
46. Šestá zásada – Prostředky obživy
47. Sedmá zásada – Rovnoprávnost lidí
48. Osmá zásada – Světový mír
49. Devátá zásada – Nezasahování náboženství do politiky
50. Desátá zásada – Rovnoprávnost pohlaví
51. Jedenáctá zásada – Síla Svatého Ducha
52. Tato veliká a slavná Věc
53. Poslední setkání

ČÁST TŘETÍ

54. Proslov ‘Abdu’l-Baháa v modlitebně přátel, St Martin’s Lane, Londýn

- 55. Modlitba
- 56. Zlo
- 57. Pokrok duše
- 58. Čtyři druhy lásky
- 59. Deska, kterou zjevil 'Abdu'l-Bahá

Rejstřík

ČÁST PRVNÍ

1. POVINNOST BÝT LASKAVÍ A PLNÍ POCHOPENÍ K NEZNÁMÝM LIDEM A CIZINCŮM

16. a 17. října 1911

Když člověk otočí svou tvář k Bohu, shledá, že sluneční svit obklopuje vše. Všichni lidé jsou jeho bratři. Nedovolte, aby konvenčnost zapříčinila to, že se budete zdát chladnými a bez pochopení, když potkáte neznámé lidi z jiných zemí. Nepohlížejte na ně, jako byste je podezírali z toho, že jsou strůjci zla, zloději a neotesanci. Považujete za nevyhnutelné být velmi opatrní a nevystavovat se riziku toho, abyste se seznámili se s těmito možná nežádoucími lidmi.

Žádám vás, abyste nemysleli pouze na sebe. Buďte laskaví k cizincům, ať pocházejí z Turecka, Japonska, Persie, Ruska, Číny, nebo jakékoli jiné země na světě.

Pomozte jim, aby se cítili jako doma; zjistěte, kde přebývají, zeptejte se jich, jestli jim můžete prokázat nějakou službu; pokuste se učinit jejich život trochu šťastnější.

A i kdyby se někdy to, co jste zprvu očekávali, ukázalo jako pravdivé, pak stále pokračujte ve vaší snaze být k nim laskaví – tato laskavost jim pomůže, aby se stali lepšími.

A proč by se vlastně měli jacíkoli lidé z cizích zemí považovat za cizince?

Nechť ti, kteří vás potkají, poznají, že jste vskutku Bahá'í, aniž byste tuto skutečnost zdůrazňovali.

Uplatňujte Bahá'u'lláhovo učení o laskavosti vůči všem národům. Nespokojujte se s tím, že budete prokazovat přátelství pouze slovy, necht' vaše srdce zahoří milující laskavostí ke všem, které můžete potkat na své cestě.

Ó vy národy Západu, buďte laskaví k těm, kteří přicházejí z Východního světa, aby pobýli mezi vámi. Zapomeňte na svou konvenčnost, když s nimi hovoříte; nejsou na to zvyklí. Východním národům se toto vystupování zdá chladné a nepřátelské. Necht' jsou vaše způsoby raději plné pochopení. Necht' je vidět, že vás naplňuje všeobjímající láska. Když potkáte Peršana, nebo jiného cizince, rozmlouvejte s ním jako s přítelem; pokud se zdá být osamocen, pokuste se mu pomoci, ochotně mu poskytněte svou službu; jestliže je smutný, utěšte ho, jestliže je chudý, přispěchejte mu na pomoc, jestliže je utlačovaný, zachraňte ho, jestliže má trápení, uklidněte ho. Pokud budete takto činit, nebudete prokazovat tyto vlastnosti pouze slovy, ale činy a v pravdě budete na všechny lidi pohlížet jako na bratry.

K čemu je nám dobré, když souhlasíme s univerzálním přátelstvím a hovoříme o soudržnosti lidského rodu jako o velkém ideálu? Dokud nebudou tyto myšlenky převedeny do světa činů, jsou zbytečné.

Zlo ve světě pokračuje pouze proto, že lidé o svých ideálech jenom mluví a nesnaží se je uskutečnit. Pokud by činy nastoupily na místo slov, utrpení na světě by se velmi brzy proměnilo v klid.

Člověk, který koná dobré skutky a nemluví o nich, je na cestě k dokonalosti.

Člověk, který vykonal málo dobrého a tento svůj čin zveličuje ve svých řečech, nemá velkou cenu.

Pokud vás miluji, nemusím o své lásce neustále mluvit – poznáte to i bez mých slov. Na druhé straně, pokud vás nemiluji, také to poznáte – a neuvěřili byste mi, i kdybych vám tisíci slovy říkal, že vás miluji.

Lidé hodně hovoří o dobrém, hledajíce slávu v očích světa a násobíce milá slova, protože si přejí, aby na se ně pohlíželo jako na větší a lepší, než jsou ostatní. Ti, kteří konají nejvíce dobrého o těchto činech nemluví.

Děti Boha konají skutky bez vychloubání se, poslušny Jeho zákonům.

Věřím, že se vždy budete vyhýbat tyranii a útlaku; že budete pracovat bez přestání, dokud spravedlnost nezavládne v každé zemi, že vaše srdce budou čistá a vaše ruce osvobozeny od nespravedlnosti.

Toto je to, co si od vás vyžaduje přiblížení se Bohu a to, co od vás očekávám Já.

2. SÍLA A HODNOTA OPRAVDOVÉ MYŠLENKY ZÁVISÍ NA JEJÍM USKUTEČNĚNÍ V ČINECH

18. října 1911

Podstatou člověka je jeho myšlenka, ne jeho materiální tělo. Síla myšlenky a živočišná síla jsou partneři. Ačkoli je člověk součástí živočišného stvoření, vlastní sílu myšlenky, která je nadřazena všem ostatním stvořeným bytostem.

Jestliže lidská myšlenka neustále touží po přiblížení se nebeským věcem, pak se člověk stává svatým; naopak, pokud jeho myšlenky nestoupají vzhůru, ale směřují dolů a soustřeďují se na věci tohoto světa, stává se takovýto člověk stále více materialističtější, až dojde do postavení, které je jen o málo lepší než postavení pouhého zvířete.

Myšlenky lze rozdělit do dvou skupin:

1. Myšlenka, která náleží výhradně do světa myšlenek
2. Myšlenka, která se projevuje činem.

Někteří muži a ženy jsou hrdí na své povznášející myšlenky, ale pokud tyto myšlenky nikdy nedosáhnou roviny činů, zůstávají bezcenné: síla myšlenky závisí na jejím uskutečnění v činech. Myšlenka filosofů se ale může ve světě pokroku a evoluce projevit v činech jiných lidí, i když oni sami nejsou schopni nebo ochotni ukázat tyto velké ideály ve vlastním životě. Do této skupiny náleží většina filosofů - jejich učení ční vysoko nad jejich činy. Toto je rozdíl mezi filosofy, kteří jsou Duchovními Učiteli, a těmi, kteří jsou pouhými filosofy. Duchovní Učitel jako první následuje své vlastní učení; přináší do tohoto světa skutků své duchovní koncepty a ideály. Jeho Božské myšlenky jsou projeveny v tomto světě. Jeho myšlenka je On Sám, jedno se nedá od druhého odloučit. Najdeme-li filosofa zdůrazňujícího důležitost a velkolepost spravedlnosti a poté povzbuzujícího chamtivého monarchu v jeho násilí a tyranii, rychle si uvědomíme, že takovýto filosof patří do první skupiny: v hlavě se mu rodí nebeské myšlenky, ale nebeské ctnosti, které by jim odpovídaly, neuskutečňuje.

Takovýto stav je u Duchovních Učitelů nemožný, neboť oni vždy vyjadřují své vznešené a ušlechtilé myšlenky činy.

3. BŮH JE VELKÝ SOUCITNÝ LÉKAŘ, KTERÝ JEDINÝ DÁVÁ PRAVÉ UZDRAVENÍ

19. října 1911

Všechno pravé uzdravení pochází od Boha! Existují dvě příčiny nemocí – jedna je materiální a druhá duchovní. Pokud se jedná o nemoc těla, je potřeba materiálního léku, a jestliže jde o nemoc ducha, pak je zapotřebí duchovního prostředku.

Zcela uzdravit se můžeme jedině tehdy, když je nad námi během našeho léčení nebeské požehnání, protože lék je pouze vnějším a viditelným nástrojem, skrze nějž získáváme nebeské uzdravení. Pokud není vyléčen duch, léčení těla není nic platné. Vše je v rukou Boha a bez Něho v nás nemůže přebývat žádné zdraví!

Žilo mnoho mužů, kteří zemřeli na nemoc, kterou bedlivě studovali. Například Aristoteles, který se zabýval studiem trávicího systému, zemřel na gastronomickou nemoc. Aviseu byl specialistou na srdce, ale zemřel na srdeční onemocnění. Bůh je velký soucitný lékař a On jediný má moc dát pravé uzdravení.

Všichni tvorové závisejí na Bohu, ať jsou jejich vědomosti, jejich síla a nezávislost sebevětší.

Pohled'te na mocné krále na zemi, oni mají na světě veškerou moc, jakou mohou získat. Ale když zavolá smrt, musejí poslechnout stejně jako sedláci u jejich bran.

Podívejte se též na zvířata, jak jsou bezmocná ve své zjevné síle! Například slona, největšího ze všech zvířat, trápí moucha a lev nemůže utéci před dorážením cizopasníků. Dokonce i člověk, nejvyšší forma stvořených věcí, potřebuje ke svému životu mnohé; především potřebuje vzduch a je-li mu na pár minut zabráněno dýchat, umírá. Jeho život závisí také na vodě, jídle, oblečení, teple a mnoha dalších věcech. Ze všech stran je obklopen nebezpečím a těžkostmi, se kterými se jeho fyzické tělo nemůže samo vypořádat. Jestliže se člověk podívá na svět kolem sebe, uvidí, jak jsou všechny stvořené věci závislé a připoutané k zákonům Přírody.

Pouze člověk je díky své duchovní síle schopen osvobodit se a vzlétnout nad tento hmotný svět a učinit si z něj svého služebníka.

Bez pomoci Boží je člověk jako zvíře, které zahyne, ale Bůh jej zahrnul tak velikou silou, že se může vždy obrátit vzhůru a obdržet spolu s jinými dary také uzdravení z Jeho Božské štědrosti.

Ale běda! Člověk není za toto převeliké dobro vděčný a spí spánkem nedbalosti, netečný k velké milosti, kterou mu Bůh prokázal, odvrací svou tvář od světla a kráčí po cestě ve tmě.

Upřímně se modlím, abyste takoví nebyli, ale abyste spíše obrátili tváře neochvějně ke světlu, abyste mohli být zářícími pochodněmi v temných místech života.

4. POTŘEBA SJEDNOCENÍ MEZI NÁRODY VÝCHODU I ZÁPADU

Pátek, 20. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

V minulosti, stejně jako v přítomnosti, svítilo vždy Duchovní Slunce Pravdy z východního obzoru.

Abrahám se objevil na Východě. Na Východě povstal Mojžíš, aby mohl vést a učit lidi. Z horizontu Východu se pozvednul Pán Ježíš. Muhammad byl poslán k východnímu národu. Báb povstal ve východní zemi, v Persii. Bahá’u’lláh žil a učil na Východě. Všichni velcí Duchovní Učitelé povstali ve východním světě. Ačkoli vyšlo Kristovo Slunce na Východě, jeho jas byl patrný na Západě a záře jeho slávy tam byla jasněji vidět. Božské světlo Jeho Učení zářilo větší silou v západním světě, kde učinilo rychlejší pokrok než v zemi svého zrodu.

V těchto dnech potřebuje Východ materiální rozvoj a Západ postrádá duchovní myšlenku. Pro Západ by bylo prospěšné, kdyby se pro osvětlení obrátil k Východu a oplátkou za ně nabídl své vědecké poznání. Takováto výměna darů zde musí existovat.

Východ a Západ se musí spojit, aby dali tomu druhému, čeho se mu nedostává. Toto spojení přinese pravou civilizaci, ve které bude duchovno vyjádřeno a uskutečněno v materiální podobě.

Tím, že jeden získá něco od toho druhého, zvítězí největší soulad, všichni lidé budou sjednoceni, dosáhne se stavu velké dokonalosti, nastane pevné spojení a tento svět se stane zářícím zrcadlem odrážejícím přídomek Boha.

My všichni, východní a západní národy, musíme dnem i nocí, svými srdci i dušemi, usilovat o to, abychom dosáhli tohoto velkého ideálu, abychom upevnili jednotu mezi všemi národy na zemi. Každé srdce bude občerstveno, všechny oči otevřeny, nejúžasnější síla udělena a štěstí lidstva zajištěno.

Musíme se modlit, aby bylo prostřednictvím Štědrosti Boha umožněno Persii obdržet materiální a intelektuální civilizaci Západu, a aby mohla prostřednictvím Božské Milosti dát na oplátku své duchovní světlo. Oddané aktivní práci sjednocených národů obývajících Západ a Východ se podaří tohoto cíle dosáhnout, protože síla Svatého Ducha jim bude pomáhat.

Principy Bahá'u'lláhova učení by se měly jeden za druhým pečlivě studovat, dokud je mysl a srdce nepochopí a jasně si je neuvědomí – tak se stanete silnými následovníky světla, vpravdě duchovními, nebeskými vojáky Boha, osvojujícími si a rozšiřujícími pravou civilizaci v Persii, v Evropě a na celém světě.

Toto bude ráj, který má přijít na zemi, až se veškeré lidstvo shromáždí pod zástavou jednoty v Království Slávy.

5. BŮH ROZUMÍ VŠEMU; NIKDO MU NEMŮŽE ROZUMĚT

pátek večer, 20. října

‘Abdu’l-Bahá řekl:

V Paříži se každý den za různými účely koná nespočet setkání – aby se diskutovalo o politice, obchodních stycích, vzdělání, umění, vědě a mnoha dalších tématech.

Všechna tato setkání jsou dobrá: ale členové *tohoto* shromáždění se sešli, aby obrátili své tváře k Bohu, aby se naučili, jak nejlépe pracovat pro blaho lidstva, aby pátrali po tom, jak lze odstranit předsudky a do lidských srdcí zasít semínka lásky a celosvětového bratrství.

Bůh schvaluje motiv tohoto našeho společného setkání a dává nám Svě požehnání.

Ve Starém Zákoně čteme, že Bůh řekl: „Stvořil jsem člověka k obrazu svému.“ V Evangelii řekl Kristus: „Já jsem v Otci a Otec je ve mně.“ V Koránu Bůh říká: „Člověk je Mým Tajemstvím a Já jsem jeho.“ Bahá'u'lláh píše, že Bůh říká: „Tvé srdce je Můj domov; posvěť je pro můj příchod. Tvůj duch je Mé místo zjevení; očisti jej, abych se jím mohl projevit.“

Všechna tato svatá slova nám ukazují, že člověk je stvořen k obrazu Boha: ale Podstata Boha je pro lidskou mysl nepoznatelná, protože na toto nekonečné Tajemství nelze používat konečného chápání. Bůh obsahuje vše; Jeho obsáhnout nelze. To, co pojímá, je nadřazené tomu, co je pojímáno. Celek je větší než jeho části.

Věci, které lidé chápou, nemohou být mimo jejich kapacitu porozumění, to znamená, že pro srdce člověka je nemožné, aby poznalo podstatu Vznešenosti Boha. Naše představivost si může představit pouze to, co je schopna vytvořit.

Síla porozumění se různí podle stupně v různých říších stvoření. Nerostná, rostlinná ani zvířecí říše nedokáže pochopit jiné stvoření, které se nachází za jejím vlastním stvořením. Nerost si nemůže představit sílu růstu, která se nachází u rostlin. Strom nemůže porozumět síle pohybu ve zvířecí říši, a také nemůže pochopit, co by to znamenalo mít zrak, sluch nebo čich. Všechny tyto říše náležejí hmotnému stvoření.

Člověk se také účastní tohoto stvoření; ale žádná z nižších říší nemůže porozumět tomu, co se nachází v mysli člověka. Zvíře si neuvědomuje inteligenci lidského bytí, pouze zná to, co vnímá svými zvířecími smysly, nedokáže si představit nic abstraktního. Zvíře se nemohlo dozvědět, že svět je kulatý, že se země otáčí okolo slunce, nebo neví nic o konstrukci elektrického telegrafu. Tyto věci dokáže pouze člověk. Člověk je nejvyšším dílem stvoření, ze všech stvoření je Bohu nejbližší.

Všechny vyšší říše nejsou poznatelné těm říším, které stojí níže; jak by bylo jinak možné, aby stvoření (člověk) rozumělo všemocnému Stvořiteli?

To, co si představujeme, není Pravá podstata Boha; On, Nepoznatelný, Nepředstavitelný, je nesmírně vzdálen nejvyšším představám člověka.

Všechna stvoření, která existují, jsou závislá na Štěrnosti Boha. Božská Milost sama o sobě dává život. Stejně jako světlo slunce svítí na celý svět, tak se Milost nekonečného Boha rozprostírá nade všemi stvořeními. Stejně jako slunce dává život a teplo všem živým bytostem a díky němu dozrávají plody země, tak Slunce Pravdy září na všechny duše, naplňujíc je ohněm Božské lásky a porozumění.

Nadřazenost člověka zbytku stvořeného světa lze znovu spatřit v tom, že člověk má duši, ve které přebývá božský duch; duše nižších stvoření jsou ve své podstatě na nižší úrovni.

Poté již není žádných pochyb o tom, že ze všech stvořených bytostí je člověk nejbližší podstatě Boha, a proto se mu dostává většího daru Božské Štěrnosti.

Nerostná říše vlastní schopnost existence. Rostlinná má schopnost existence a růstu. Živočišná má vedle existence a růstu schopnost pohybu a používání smyslů. V lidské říši najdeme všechny přídomky nižších světů, ke kterým je mnohé přidáno. Člověk je vrcholem všech předchozích stvoření, jelikož je všechny obsahuje.

Člověku je dán zvláštní dar intelektu, kterým je schopen získávat větší podíl Božského světla. Dokonalý Člověk je jako vyleštěné zrcadlo odrážející Slunce Pravdy a projevující přídomky Boha.

Pán Kristus řekl, »Ten, kdo viděl Mě, viděl Otce,« Boha projeveného v člověku.

Slunce neopouští své místo na nebi a nesestupuje do zrcadla, protože činnost stoupání a klesání, příchodu a odchodu, nepatří k Nekonečnému – jsou to vlastnosti konečného bytí. V Projevu Božím, dokonale vyleštěném zrcadle, se objevují Božské vlastnosti v takové formě, jaké je člověk schopen porozumět.

Je to tak jednoduché, že tomu mohou porozumět všichni. A to, co jsme schopni pochopit, musíme nutně přijmout.

Náš Otec nás nebude činit zodpovědnými za odmítnutí dogmat, kterým nemůžeme uvěřit nebo je pochopit, protože On je ke Svým dětem vždy nekonečně spravedlivý.

Tento příklad je tak logický, že ho může snadno pochopit každá mysl, která je ochotná ho zvážít.

Nechť se každý z vás stane zářící lampou, jejímž plamenem bude Láska Boží. Nechť vaše srdce vzplanou světlem jednoty. Nechť jsou vaše oči osvětleny září Slunce Pravdy!

Město Paříž je velmi krásné a těžko bychom v dnešním světě našli město civilizovanější a materiálněji vybavenější. Ale po dlouhou dobu na Paříž nesvítilo duchovní světlo: její duchovní vývoj je daleko za její materiální civilizací. Je zapotřebí nejvyšší síly na to, aby se Paříž probudila do skutečnosti duchovní pravdy, a aby do její dřímající duše vdechla dech života. Prostřednictvím pomoci Nejvyšší Síly se všichni musíte spojit v této snaze probudit ji a vzkřísit její obyvatele.

Pokud je nemoc lehká, postačí při jejím léčení malá pomoc, ale pokud se tato lehká nemoc stane hroznou chorobou, pak musí Božský Lékař použít velmi silného léku. Některé stromy, které kvetou a rodí ovoce, dokáží růst v chladném podnebí. Ostatní stromy ale potřebují ty nejteplejší sluneční paprsky, které jim přinesou dokonalou zralost. Paříž je jedním

z těch stromů, které ke svému duchovnímu vývoji potřebují velké planoucí Slunce Božské Síly.

Žádám vás všechny, každého z vás, abyste pilně následovali světlo pravdy ve Svatých Učeních. Bůh vás svým Svatým Duchem posílí tak, že budete schopni překonat těžkosti a odstranit předsudky, které způsobují rozdělování a nenávisť mezi lidmi. Naplňte svá srdce velkou láskou Boha, ať ji pocítí každý; protože každý člověk je služebníkem Boha a všichni mají právo na podíl z Božské Krávy.

Obzvláště těm, jejichž myšlenky jsou materialistické a zaostalé, prokažte nejvyšší lásku a trpělivost, tímto jassem vaší vlídnosti je přiveďte do jednoty přátelství.

Jestliže budete své velké práci věrni a budete následovat Svaté Slunce Pravdy, aniž byste se od něj odchýlili, pak nad tímto krásným městem vyjde požehnaný den světového bratrství.

6. POLITOVÁNÍHODNÉ PŘÍČINY VÁLKY A POVINNOST KAŽDÉHO USILOVAT O MÍR

21. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Doufám, že jste všichni šťastni a máte se dobře. Já šťastný nejsem, jsem velmi smutný. Zprávy o bitvě u Benghazi rmoutí mé srdce. Podivuji se nad lidskou krutostí, která v tomto světě dosud existuje! Jak je možné, aby lidé od rána do večera válčili, zabíjeli se navzájem a prolévali krev svých bližních? A z jakého důvodu? Aby získali do svého vlastnictví část země! Dokonce i zvířata, když bojují, mají bezprostřední a rozumnější důvod k útoku! Jak je hrozné, že lidé, kteří pocházejí z vyšší říše stvoření, mohou poklesnout k zabíjení a kvůli kousku země přinášet svým bližním utrpení!

Nejvyšší ze stvořených bytostí bojují, aby získali nejnižší formu hmoty – zemi! Země nenáleží pouze jednomu národu, ale všem lidem. Tato země není člověku domovem, nýbrž je jeho hrobem. To pro své hrobky tito lidé bojují. Na tomto světě není nic tak hrozného jako hrobka, místo rozkládajících se lidských těl.

At' je dobyvatel jakkoli veliký, at' si zotročí sebevíce zemí, nikdy nebude schopný udržet si jakoukoli část těchto zničených zemí kromě jediné malé části – své hrobky! Pokud je zapotřebí více země pro zlepšení podmínek lidí, pro rozšíření civilizace (pro nahrazení brutálních zvyků spravedlivými zákony) – pak je samozřejmě možné rozšířit teritorium mírovou cestou.

Ale válka je vedena pro uspokojení lidských ambicí a kvůli získání světského prospěchu pro pár lidí. Hrozné neštěstí při ní navštíví nespočet domovů a zlomí srdce stovek mužů a žen!

Kolik vdov nařiká pro své manžely, kolik příběhů o hrubém násilí slyšíme! Kolik malých sirotků pláče pro své mrtvé otce, kolik žen oplakává své zabitě syny!

Nic nermoutí srdce tolik a nic není tak hrozného než vzplanutí lidské krutosti!

Ukládám vám všem, aby každý z vás soustředil všechny myšlenky svého srdce na lásku a jednotu. Dostaví-li se myšlenka na válku, braňte se jí silnější myšlenkou míru. Nenávistná myšlenka musí být zničena silnější myšlenkou lásky. Myšlenky na válku ničí veškerou harmonii, blahobyť, klid a spokojenost.

Myšlenky lásky pomáhají bratrství, míru, přátelství a štěstí.

Když vojáci světa tasí své meče, aby zabíjeli, vojáci Boha sepnou své ruce! Tak může všechna lidská krutost zmizet díky Milosti Boha, která působí skrze čistotu srdce a upřímnost duše. Nemyslete si, že mír na světě je ideálem, kterého nelze dosáhnout!

Pro dobrotivost Boha není nic nemožného.

Pokud celým svým srdcem toužíte po přátelství všech ras na zemi, vaše myšlenka, duchovní a pozitivní, se rozšíří, stane se touhou ostatních, bude silnější a silnější, dokud nedosáhne myslí všech lidí.

Nezoufejte! Pracujte nezlomně. Upřímnost a láska zvítězí nad nenávistí. Kolik na pohled nemožných událostí se stane v těchto dnech! Obráťte své tváře neochvějně ke Světlu Světa. Všem prokazujte lásku. „Láska je dechem Ducha Svatého v srdci člověka.“ Buďte odvážní! Bůh nikdy neopouští Svě děti, které se snaží, pracují a modlí se! Necht' jsou vaše srdce naplněna usilovnou snahou, aby klid a harmonie mohly obepnout tento válčící svět. Tak bude vaše snahy korunovat úspěch a s všestranným bratrstvím pak v míru a dobré vůli přijde Království Boží.

V této místnosti jsou dnes zástupci mnoha ras, Francouzi, Američané, Angličané, Němci, Italové, bratři a sestry se setkávají v přátelství a harmonii! Necht' je toto setkání předzvěstí toho, co se vskutku na tomto světě stane, když si každé dítě Boha uvědomí, že

všichni jsou listy jednoho stromu, květinami jedné zahrady, kapkami jednoho oceánu, a synové a dcery jednoho Otce, jehož jméno je láska!

7. SLUNCE PRAVDY

22. října 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Dnes je krásný den, slunce jasně svítí na zemi a dává světlo a teplo všemu stvořenému. Slunce Pravdy také svítí a rozdává světlo a teplo lidským duším. Slunce je dárce života pro těla všech stvoření na zemi, bez jeho tepla by bylo zabráněno růstu, byl by zastaven vývoj, veškerá stvoření by slábla a umřela. Stejně tak i duše lidí potřebují Slunce Pravdy, aby vyzařovalo své paprsky na jejich duše, aby je zvelebovalo, aby je vychovávalo a povzbuzovalo. Stejně jako je slunce potřebné pro tělo člověka, tak je Slunce Pravdy potřebné pro jeho duši.

Člověk mohl dosáhnout vysokého stupně hmotného vývoje, ale bez světla pravdy je jeho duši zabráněno v růstu, a ta trpí hladem. Jiný člověk nemusí mít žádné materiální dary, může být na dně společenského žebříčku, ale tím, že obdržel teplo Slunce Pravdy, je jeho duše veliká a jeho duchovní porozumění bylo osvíceno.

Řecký filosof, který žil v době raného křesťanství, a který byl pln křesťanských prvků, i když sám křesťanem nebyl, napsal toto: „Pevně věřím, že náboženství je samotným základem pravé civilizace.“ Protože nebudou-li se vychovávat morální vlastnosti národa, stejně jako jeho mozek a jeho talent, pak nebude mít civilizace žádné jisté základy.

Jelikož náboženství vždy hlásá morálku, je proto nejpravdivější filosofií, a jedině na té může být postavena opravdu trvající civilizace. Jako příklad uvádí křesťany oné doby, jejichž morálka byla na velmi vysoké úrovni. Přesvědčení tohoto filosofa odpovídá pravdě, protože civilizace křesťanství byla nejlepší a nejosvícenější na světě. Křesťanské učení bylo osvíceno Božským Sluncem Pravdy, a proto byli jeho následovníci vedeni k lásce ke všem lidem jako k bratrům, a k tomu, aby se nebáli ničeho, dokonce ani smrti! Aby milovali své bližní jako sebe samotné a zapoměli své vlastní sobecké zájmy v úsilí o větší dobro lidstva. Velkým cílem Ježíšova náboženství bylo přivést srdce všech lidí blíže k zářící Pravdě Boha.

Kdyby následovníci Pána Krista pokračovali s neochvějnou věrností v následování těchto principů, nebylo by zapotřebí žádného obnovování křesťanského Poselství, nebylo by

nutné žádného dalšího probouzení Jeho lidí, protože by nyní světu vládla velká a slavná civilizace a Nebeské Království by přišlo na zemi.

Ale co se místo toho stalo! Lidé odvrátili své tváře od následování Bohem osvěcených příkázání svého Mistra a na lidská srdce dopadla zima. Protože stejně jako život lidského těla závisí na slunečních paprscích, tak ani božské ctnosti nemohou růst v duši bez svitu Slunce Pravdy.

Bůh nezanechá Svě děti bez útěchy, ale když je zastíní tma zimy, pak opět posílá Svě Posly, Proroky s obnovením požehnaného jara. Slunce Pravdy se znovu objeví na obzoru světa, záříc do očí těch, kteří spí, budíc je, aby spatřili slávu nového svítání. Strom lidstva potom znovu vykvete a přinese plody spravedlnosti pro uzdravení národů. Protože člověk přestal naslouchat Hlasu Pravdy a zavřel své oči před Svatým Světlem, zanedbáváje Zákon Boha, z toho důvodu zpusťovala zemi temnota válek a vřavy, nepokoje a chudoby. Modlím se za to, abyste se všichni ze všech sil snažili přivést každé dítě Boha k záři Slunce Pravdy, aby se temnota rozptýlila pronikavými paprsky jeho slávy a aby drsnost zimy a zimní chlad mohly roztát milostivým teplem jeho světla.

8. SVĚTLO PRAVDY NYNÍ SVÍTÍ NA VÝCHOD I ZÁPAD

Pondělí 23. října 1911

Když člověk zakusí na jednom místě radost ze života, pak se na toto místo vrací, aby tam našel další potěšení. Když člověk najde v dolu zlato, pak se znovu do daného dolu vrací, aby tam hledal zlato další.

Toto ukazuje vnitřní sílu a přirozený instinkt, který dal Bůh člověku, a sílu živoucí energie, která je v něm zrozena.

Západ byl vždy duchovně osvěcen z Východu. Píseň Království lze nejprve slyšet na Východě, ale na Západ doléhá k naslouchajícím uším daleko hlasitěji.

Pán Kristus povstal jako jasná Hvězda na obloze Východu, ale světlo Jeho Učení zářilo v daleko dokonalejší míře na Západě, kde Jeho vliv zakořenil pevněji a Jeho Věc se rozšířila ve větší míře než v zemi Jeho narození.

Zvuk Písňe Krista zněl nade všemi zeměmi západního světa a vstoupil do srdcí jejich lidí.

Lidé Západu jsou pevní a základy, na kterých stavějí, jsou ze skály. Jsou stálí a nezapomínají snadno.

Západ je jako silná odolná rostlina - když na ni jemně dopadá déšť, aby jí dodal vláhu, a svítí na ni slunce, pak vykvete v pravý čas a přináší dobré ovoce. Je to již dlouhá doba, kdy Slunce Pravdy, zrcadleno Kristem, zalévalo Západ svou září, neboť Tvář Boha byla zahalena závojem hříchu a zapomnětlivosti člověka. Ale nyní, chvála buď Bohu, Svatý Duch znovu promlouvá ke světu! Souhvězdí lásky a moudrosti a síly nyní znovu září z Božského Obzoru, aby přineslo radost všem, kteří obrátí své tváře ke Světlu Božímu. Bahá'u'lláh roztrhl závoj předsudků a pověr, který rdousil duše lidí. Modleme se k Bohu, aby dech Ducha Svatého mohl dát lidem znovu naději a osvěžení a probudit v nich touhu činit dle Vůle Boží. Nechť je v každém člověku znovu oživeno srdce a duše - tak se budou všichni těšit z nového narození.

Pak si lidstvo oblékne nový šat ve světle lásky Boží a stane se úsvitem nového stvoření! Tak na celém lidstvu spočine Milosrdenství Nejmilosrdnějšího a to povstane k novému životu.

Mou upřímnou touhou je, abyste se všichni snažili a pracovali pro tento slavný cíl, abyste byli věrnými a milujícími pracovníky při stavbě nové duchovní civilizace – vyvolenými Boha vykonávajícími v ochotné radostné poslušnosti Jeho nejvyšší plán! Úspěch je vpravdě blízko, Prapor Božství je pozvednut vysoko a Slunce Spravedlnosti Boha se objevuje nad obzorem před zrakem všech lidí!

9. VŠEOBJÍMAJÍCÍ LÁSKA

24. října 1911

Jeden Ind řekl ‘Abdu’l-Baháovi: „Cílem mého života je předat poselství Kršny světu, jak jen toho budu schopen.“

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Poselství Kršny je poselstvím lásky. Všichni proroci Boží přinášeli poselství lásky. Nikdo nikdy neučil, že válka a nenávist jsou dobré. Všichni se shodují ve tvrzení, že láska a laskavost jsou nejlepší.

Láska projevuje svou pravdivost v činech, nikoli v pouhých slovech. Slova sama nemají žádný účinek. Aby láska projevila svou sílu, musí existovat nějaký objekt, nástroj, podnět.

Princip lásky lze vyjadřovat mnoha způsoby: láskou k rodině, k zemi, k rase, politickým nadšením, a také láskou k zájmovému spolku. Toto všechno jsou způsoby a prostředky prokazování moci lásky. Bez těchto prostředků by láska nebyla vidět, slyšet, nebyla by cítit – nebyla by vůbec vyjádřena, projevena! Voda prokazuje svou sílu rozličnými způsoby: uhasí žízeň, dává růst semínku atd. Uhlí vyjadřuje jednu ze svých vlastností prostřednictvím plynového světla, kdežto jedna z vlastností elektriny se projevuje elektrickým světlem. Kdyby nebylo plynu či elektriny, nocím světa by vládla tma! Je tedy nezbytné mít nějaký nástroj, podnět k projevení lásky, nějaký objekt, způsob vyjádření.

Musíme najít působ, jak šířit lásku mezi syny lidstva.

Láska je neomezená, neohraničená, nekonečná! Hmotné věci jsou omezené, ohraničené, konečné. Nemůžete přiměřeně vyjádřit nekonečnou lásku omezenými prostředky.

Dokonalá láska potřebuje nesobecký nástroj, absolutně osvobozený od pout všeho druhu. Láska k rodině je omezená – vazba pokrevního příbuzenství není nejsilnějším poutem. Členové jedné rodiny se často neshodnou a dokonce se nenávidí.

Vlastenecká láska je omezená. Láska k jedné zemi způsobuje nenávist ke všem ostatním, není to dokonalá láska! Vlastenci nejsou rovněž bez hádek mezi sebou.

Láska k rase je omezená. Je zde nějaká vazba, ale ta není dostatečná. Láska musí být osvobozena od hranic!

Milovat naši vlastní rasu může znamenat nenávidět všechny ostatní. Dokonce i lidé stejné rasy se mnohdy nemají rádi.

Politická láska je také spoutána nenávisťí jedné strany k druhé. Tato láska je velmi omezená a nejistá.

Láska k zájmovému spolku je stejně nestálá, často nastane soupeření, jež vede k žárlivosti a nakonec nenávist nahradí lásku.

Před několika lety byly mezi Tureckem a Itálií přátelské politické vztahy – nyní jsou ve válce!

Všechna tato pouta lásky jsou nedokonalá. Je jasné, že omezená hmotná pouta nepostačují, aby přiměřeně vyjádřila univerzální lásku.

Velkou nezištnou lásku k lidstvu nesvazuje žádné z těchto nedokonalých, polosobeckých pout. Je to jedna dokonalá láska, která je možná pro celé lidstvo, a lze jí dosáhnout pouze skrze moc Božského Ducha. Žádná světská moc nemůže uskutečnit univerzální lásku.

Nechť jsou všichni spojeni v této Boží moci lásky! Ať se všichni snaží růst ve světle Slunce Pravdy, a odrážejíce tuto osvětlující lásku na všechny lidi, nechť se jejich srdce tak sjednotí, že budou navěky přebývat v záři neomezené lásky.

Zapamatujte si tato slova, která k vám pronáším během této krátké doby, co jsem mezi vámi v Paříži. Úpěnlivě vás nabádám: nechť nejsou vaše srdce spoutána hmotnými věcmi tohoto světa. Nakazují vám nespočítat spokojeně na lůžcích nedbalosti, věžňové hmoty, ale povstat a osvobodit se z jejich řetězů!

Živočišné stvoření je zajatcem hmoty, Bůh dal svobodu člověku. Zvíře nemůže uniknout zákonu přírody, kdežto člověk ji může ovládat, neboť ovládá přírodu, se může nad ni povznést.

Moc Ducha Svatého, jež ozařuje inteligenci člověka, mu umožnila objevit prostředky, jak podrobit mnoho přírodních zákonů své vůli. Létá ve vzduchu, pluje po moři a dokonce se pohybuje pod vodami.

To všechno dokazuje, jak bylo lidské inteligenci umožněno vysvobodit člověka z omezení přírody a vyřešit mnohé z jejích záhad. Člověk zpřetrhal do určité míry řetěz hmoty.

Duch Svatý dá člověku větší schopnosti, než jsou tyto, pouze pokud bude usilovat o věci ducha a snažit se naladit své srdce na Boží nekonečnou lásku.

Milujete-li člena své rodiny, nebo svého krajana, nechť je to s paprskem Nekonečné Lásky! Ať je v Bohu a pro Boha! Kdekoli naleznete přídomky Boží, milujte toho člověka, ať bude z vaší rodiny či jiné. Ozařte světlem bezmezní lásky každou lidskou bytost, kterou potkáte, ať je z vaší země, vaší rasy, vaší politické strany nebo je z jiného národa, má jinou barvu pleti nebo jiný odstín politického přesvědčení. Nebesa vás podpoří ve vaší práci v tomto slučování roztroušených lidí do stínu všemocného stanu jednoty.

Budete služebníky Božími, kdož Mu jsou nablízku, Jeho božskými pomocníky ve službě, kteří pomáhají veškerému lidstvu. Veškerému lidstvu! Každé lidské bytosti! Nikdy na to nezapomeňte!

Neříkejte, to je Ital, nebo Francouz, nebo Američan, nebo Angličan, pamatujte jen, že je to syn Boha, služebník Nejvyššího, člověk! Všichni jsou lidé! Zapomeňte na národnosti, všichni jsou si rovni před zrakem Božím!

Nehleďte na svá vlastní omezení, pomoc Boží přijde k vám. Zapomeňte na sebe. Boží pomoc dozajista přijde!

Když voláte po Milosrdenstvím Božím a čekáte, že vás posílí, vaše síla bude desetinásobně větší.

Pohleďte na Mě: Jsem tak sláb, přesto jsem dostal sílu, abych mezi vás přišel - ubohý služebník Boží, jemuž bylo umožněno předat vám toto poselství! Nebudu s vámi dlouho! Nikdo nesmí nikdy přemýšlet nad vlastní slabostí, je to síla Svatého Ducha Lásky, která dává sílu učit. Myšlenka na vaši vlastní slabost by mohla přivodit jen zoufalství. Musíme se dívat výše, než jsou všechny pozemské myšlenky, odpoutat se od každé hmotné představy, toužit po věcech ducha, upřít své oči k věčnému štědrému Milosrdenství Všemohoucího, jež naplní naše duše potěšením z radostné služby Jeho příkazu: „Milujte jeden druhého“.

10. UVĚZNĚNÍ ‘ABDU’L-BAHÁÁ

Avenue de Camoëns č. 4

Středa 25.října 1911

Velmi lituji, že jsem vás nechal dnes ráno čekat, ale mám mnoho povinností, které musím v krátkém čase vykonat pro Věc lásky Boha.

Nevadilo vám na mě chvíli počkat, abyste mě viděli. Já jsem ve vězení čekal roky a roky, abych mohl nyní přijít a vidět vás.

Nadto, chvála buď Bohu, naše srdce jsou vždy v souladu a jsou s jediným cílem přitahována k lásce k Bohu. Při Štědrosti Království, nejsou snad naše přání, naše srdce, naše duše sjednoceny v jednom svazku? Či snad nepronášíme své modlitby za společné a harmonické spojení všech lidí? A nejsme proto vždy spolu?

Včera večer, když jsem přišel domů z domu pana Dreyfuse, jsem byl velmi unavený – přesto jsem nespál, ležel jsem a přemýšlel.

Řekl jsem: ó Bože, zde jsem v Paříži! Co je Paříž a kdo jsem Já? Nikdy jsem ani nesnil o tom, že za vámi budu moci z temnoty svého vězení někdy přijít, třebaže když mi četli můj rozsudek, nevěřil jsem mu.

Řekli mi, že ‘Abdu’l-Hamíd nařídil mé věčné uvěznění, a já jsem řekl: „To není možné! Nebudu navždy věznem. Kdyby byl ‘Abdu’l-Hamíd nesmrtelný, pak by možná mohl být tento rozsudek vykonán. Je jisté, že jednoho dne budu volný. Mé tělo může být po určité době drženo v zajetí, ale ‘Abdu’l-Hamíd nemá žádnou moc nad mým duchem, který musí zůstat volný a kterého nemůže žádný člověk uvěznit.“

Silou Boha jsem byl propuštěn z vězení, potkávám zde přátele Boha a jsem Bohu vděčný.

Šiřme Věc Boha, pro kterou jsem trpěl pronásledování.

Jaká je to pro nás pocta, že se zde můžeme svobodně setkávat. A jaké štěstí, že Bůh rozhodl tak, že můžeme společně pracovat pro příchod Království!

Jste potěšeni, že mezi sebou máte tohoto hosta osvobozeného z vězení, který vám přináší toto slavné Poselství? On, který nikdy ani nepomyslel na to, že by bylo takovéto setkání možné! Nyní, díky milosti Boha, skrze Jeho úžasnou Sílu, jsem Já, který byl odsouzen k věčnému uvěznění ve vzdáleném městě na Východě, nyní zde v Paříži a hovořím s vámi!

Napříště budeme vždy spolu a naše srdce a duše budou naléhavě pokračovat v práci, dokud nebudou všichni lidé shromážděni pod korouhví Království, zpívající písně míru.

11. NEJVĚTŠÍ DAR BOHA ČLOVĚKU

čtvrtek, 26. října 1911

Největším darem Boha člověku je dar intelektu a chápání.

Chápání je schopnost, skrze niž člověk získává své vědomosti o rozličných říších stvoření a různých stupních existence, stejně jako o nespočtu věcí neviditelných.

Tím, že má člověk tento dar, je sám o sobě sumou těch stvoření, která mu předcházela – je schopný vejít s těmito říšemi ve styk; a prostřednictvím tohoto daru může často za pomoci svých vědeckých znalostí dosáhnout prorocké vize.

Intelekt je, vpravdě, nejdokonalejším darem uděleným člověku Božskou Štědrostí. Člověk je jako jediný mezi stvořenými bytostmi obdarován touto úžasnou silou.

Celé stvoření, jež tu bylo dříve než člověk, je spoutáno přísným zákonem přírody. Velké slunce, nekonečné množství hvězd, oceány a moře, hory, řeky, stromy a všechna zvířata, velká či malá – žádná z těchto věcí není schopna se vymanit z poslušnosti přírodnímu zákonu.

Člověk jediný má svobodu, a díky svému porozumění či intelektu je schopen ovládnout a přizpůsobit některé zákony přírody svým vlastním potřebám. Silou svého intelektu objevil prostředky, kterými nejenom že překračuje velké kontinenty v rychlých vlacích a křížuje širé oceány v lodích, ale také cestuje jako ryba pod vodou v ponorkách a napodobující ptáky létá vzduchem v letadlech.

Člověku se podařilo používat elektřinu různými způsoby – užívá ji pro světlo, jako hnací sílu, pro posílání vzkazů z jednoho konce světa na druhý – a pomocí elektřiny může také slyšet hlas vzdálený mnoho mil!

Díky tomuto daru chápání nebo intelektu je také schopen používat paprsky slunce, aby zobrazil lidi a věci, a dokonce zachytit tvar vzdálených nebeských těles.

Vidíme, kolika různými způsoby byl člověk schopen podmanit si mocnosti přírody své vůli.

Jak bolestné, když vidíme, že člověk užil tohoto Božského daru, aby z něj učinil nástroj války, porušil Příkázání Boha „nezabiješ“ a vzpíral se Kristovu příkazu „miluj bližního svého“.

Bůh dal tuto sílu člověku, aby ji mohl využívat pro rozvoj civilizace, pro dobro lidstva, aby se zvětšila láska a harmonie a zavládl mír. Ale člověk, kterému Kristus přikázal, že má milovat své bližní jako sebe sama, dává přednost užívání tohoto daru k ničení namísto k budování, k nespravedlnosti a útlaku, k nenávisti, nesváru a devastaci a k hubení svých bližních!

Doufám, že budete používat své chápání k šíření jednoty a klidu lidstva, k osvětlení a zcivilizování lidí, k lásce ke všem kolem vás a k dosažení světového míru.

Studujte vědy, získávejte více a více vědomostí. Jistě se každý může učit až do konce svého života! Používejte své vědomosti vždy ku prospěchu druhých; aby mohla válka zmizet

z tváře této krásné Země a aby mohla být vystavěna slavná stavba míru a svornosti. Snažte se, abyste uskutečnili své vysoké ideály v Království Božím na zemi, stejně jako na nebi.

12. MRAKY, KTERÉ ZASTIŇUJÍ SLUNCE PRAVDY

Pátek ráno 27. listopadu 1911

Den je krásný, vzduch je čistý, slunce svítí, žádná mlha ani mrak nezastiňují jeho záři.

Tyto jasné paprsky pronikají do všech částí města, a tak může Slunce Pravdy osvětlit lidské mysli.

Kristus řekl: „A uzří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských.“ Bahá'u'lláh pravil: „Když přišel Kristus poprvé, přišel na oblacích.“ Kristus pravil, že sestoupil z oblohy, z Nebes, že přišel od Boha, zatímco se narodil z Marie, Své Matky. Ale když prohlásil, že sestoupil z Nebes, je jasné, že nemínil modrou oblohu, ale že hovořil o Nebesích Království Božího, a že z těchto Nebes sestoupil na oblacích. Stejně jako jsou mraky překážkou svitu Slunce, tak i oblaka světa lidství skryla lidským zrakům záři Kristova Božství.

Lidé řekli: „Je z Nazaretu, narodil se z Marie, známe Ho, a známe Jeho bratry. Co tím může mínit? Co říká? Že přišel od Boha?“

Tělo Kristovo se zrodilo z Marie Nazaretské, ale Jeho Duch byl z Boha. Schopnosti Jeho lidského těla byly omezené, ale síla Jeho ducha byla ohromná, nekonečná, nezměrná.

Lidé se ptali: „Proč tvrdí, že je od Boha?“ Kdyby porozuměli Kristově skutečnosti, věděli by, že tělo Jeho lidství bylo mrakem, který skryl Jeho Božství. Svět pouze viděl Jeho lidskou podobu, a divil se tedy, jak mohl „sestoupit z Nebes“.

Bahá'u'lláh pravil: „Obdobně jako oblaka skrývají Slunce a oblohu před naším pohledem, tak i lidství Krista ukrylo před lidmi Jeho pravou Boží povahu.“

Doufám, že se s nezamlženými očima obrátíte ke Slunci Pravdy a nebudete hledět na věci pozemské, aby vaše srdce nepřitahovaly bezcenné a pomíjející radosti světa. Necht' vám

toto Slunce dá ze Své síly, pak mraky předsudků nezahálí vašim očím Jeho svit! Pak bude Slunce pro vás bez mraků.

Dýchejte vzduch čistoty. Kéž má každý z vás podíl na Božské Štědrosti Království Nebes. Kéž vám svět není překážkou ukrývající pravdu vašemu zraku, tak jako Kristovo lidské tělo skrylo Jeho Božství před lidmi Jeho dne. Necht' se vám dostane jasného zření Ducha Svatého, aby tak byla vaše srdce osvěcena a schopna rozpoznat Slunce Pravdy zářící skrze všechny hmotné mraky, Jeho nádheru zalévající vesmír.

Ať věci těla nezastíní nebeské světlo ducha, abyste tak mohli prostřednictvím Boží Štědrosti vstoupit s dětmi Božími do Jeho Věčného Království.

To je má modlitba za vás za všechny.

13. NÁBOŽENSKÉ PŘEDSUDKY

27. října 1911

Základem Bahá'u'lláhova učení je *jednota lidstva*, a Jeho největší touhou bylo, aby se láska a dobro usídlily v srdcích lidí.

Tak, jak On nabádal lidi, aby se stranili neshod a nesvárů, tak bych vám i Já chtěl vysvětlit hlavní příčinu nepokojů mezi národy. Hlavní příčinou je nesprávná prezentace náboženství náboženskými vůdci a učiteli. Učí své následovníky, aby věřili, že jejich vlastní forma náboženství je jedinou, která těší Boha, a že následovníci jakéhokoli jiného přesvědčení jsou odsouzeni Všemilujícím Otcem a zbaveni Jeho Milosti a Štědrosti. Takto vznikají mezi národy neshody, pohrdání, hádky a nenávisť. Kdyby mohly být tyto náboženské předsudky smeteny, národy by se brzy těšily míru a svornosti.

Jednou jsem byl v Tiberias, kde mají židé chrám. Pobýval jsem v domě přímo naproti tomuto chrámu a viděl jsem a slyšel jsem, jak rabín hovoří ke shromáždění Židů takto:

„Ó židé, vy jste v pravdě lidé Boha! Všechny jiné rasy a náboženství jsou od ďábla. Bůh vás stvořil jako potomky Abrahama a zahrnul vás Svým požehnáním. Vám seslal Bůh Mojžíše, Jákoba a Josefa a mnoho dalších velkých proroků. Tito proroci byli všichni do jednoho z vaší rasy.“

„Kvůli vám zničil Bůh sílu faraóna a způsobil, aby Rudé moře vyschlo, vám také z výšin seslal manu, aby se stala vaším jídlem, a ze skály vám dal vodu, aby uhasila vaši žízeň. Vy jste vskutku vyvoleným lidem Boha, vy jste nadřazeni všem rasám na zemi! Proto se všechny ostatní rasy Bohu hnusí a jsou Jím odsouzeni. Vpravdě, vy budete vládnout světu a podmaníte si ho. Všichni lidé se stanou vašimi otroky.“

„Neposkvrňujte se stýkáním s lidmi, kteří nejsou stejného vyznání a nepřátelte se s takovými lidmi.“

Když rabín ukončil svou výmluvnou řeč, jeho posluchači byli naplněni radostí a spokojeností. Je nemožné vám popsat jejich nadšení!

Běda! Jsou svedeni ze správné cesty stejně jako ti, kteří jsou příčinou rozdělování a nenávisti na zemi. Dnes žijí miliony lidí, kteří stále uctívají modly, a velká náboženství světa mezi sebou válčí. Po 1 300 let se křesťané a muslimové hádají, když by se s trochou snahy mohly jejich rozdíly a rozepře překonat, a mohl by mezi nimi zavládnout mír a harmonie, a svět by mohl být v klidu!

V Koránu čteme, že Muhammad promlouval ke svým následovníkům takto:

„Proč nevěříte v Krista a v evangelium? Proč nepřijmete Mojžíše a Proroky, neboť Bible je dozajista Knihou Boží? Vpravdě, Mojžíš byl vznešeným Prorokem a Ježíš byl naplněn Duchem Svatým. Přišel na svět skrze Sílu Boha, zrodil se z Ducha Svatého a z pozeňnané Panny Marie. Marie, Jeho matka, byla světicí z Nebes. Svě dny prožila v chrámu v modlitbách a jídlo jí bylo sesláno z výšin. Její otec Zachariáš k ní přišel a zeptal se jí, odkud jídlo pochází, a Marie mu odpověděla: ‚Z výšin.‘ Bůh dozajista povznesl Marii vysoko nad všechny ostatní ženy.“

Toto Muhammad učil Svůj lid o Ježíši a Mojžíši. Napomenul je pro jejich nedostatek víry v tyto velké Učitele a učil je pravdě a toleranci. Muhammad byl seslán od Boha, aby pracoval mezi lidmi primitivními a necivilizovanými jako divoká zvěř. Byli zcela připraveni o porozumění, necítili žádnou lásku, sympatii a soucit. Ženy byly ponižovány a opovrhovalo se jimi tak, že muž mohl pohřbít svou dceru zaživa a měl tolik manželek za otrokyně, kolik jen chtěl.

Mezi tato polozvířata byl seslán Muhammad se Svým božským Posláním. Učil lidi, že uctívání model je špatné, a že si mají vážit Krista, Mojžíše a Proroků. Pod Jeho vlivem se stali osvícenějšími a civilizovanějšími lidmi a povstali ze stavu ponížení, ve kterém je [On] nalezl. Nebyla to snad dobře vykonaná práce, která si zaslouží veškeré chvály, respektu a lásky?

Podívejte se na Evangelium Pána Krista a podívejte se, jak je nádherné! Navzdory tomu dokonce i dnes lidé nechápu jeho neocenitelnou krásu, a špatně vykládají jeho slova moudrosti.

Kristus zakázal válku! Když učedník Petr, který si myslel, že tím ochrání svého Pána, usekl ucho veleknězova sluhy, Kristus mu řekl: „Zasuň meč do pochvy.“ Navzdory jasnému příkazu Pána, o Němž prohlašují, že Mu slouží, se lidé stále přou, válčí, zabíjejí se a Jeho rady a učení se zdají být zcela zapomenuty.

Ale nepřipisujme Mistrům a Prorokům zlé skutky jejich následovníků. Jestliže kněží, učitelé a lidé vedou životy, které jsou v rozporu s náboženstvím, které vyznávají, je to snad chyba Krista nebo jiných Učitelů?

Lidé islámu byly vedeni tak, aby si uvědomili, že Ježíš přišel od Boha a byl zrozen z Ducha, a že musí být chválen všemi lidmi. Mojžíš byl prorokem Božím a ve Svě době zjevil lidem, ke kterým byl seslán, Knihu Boha.

Muhammad rozpoznal vznešenou nádheru Krista a velikost Mojžíše a proroků. Kdyby jenom celý svět rozpoznal velikost Muhammada a všech Učitelů seslaných z Nebe, sváry a neshody by brzy zmizely z tváře země, a království Boží by přišlo k lidem.

Lidé islámu, kteří oslavují Krista, nejsou poníženi, když tak činí.

Kristus byl Prorokem křesťanů, Mojžíš židů – proč by neměli následovníci každého proroka uznávat a ctít také další proroky? Kdyby se jen lidé naučili vzájemné toleranci, porozumění a bratrské lásce, byla by jednota světa brzy ustanovena.

Bahá'u'lláh strávil Svůj život učením o Lásce a Jednotě. Zbavme se proto všech předsudků a netolerance, a snažme se celými svými srdci a dušemi přivodit porozumění a jednotu mezi křesťany a muslimy.

14. DOBRODINÍ BOHA K ČLOVĚKU

4 Avenue de Camoëns, 27.října 1911

Bůh sám nařizuje všechny věci a je všemocný. Proč tedy potom na Svě služebníky sesílá zkoušky?

Zkoušky seslané na člověka jsou dvojího druhu: (a) Následky činnosti jeho samotného. Když člověk moc jí, pak si zničí své zažívání; když požije jed, onemocní nebo zemře. Když hraje hazardní hry, ztratí své peníze; když příliš pije, ztratí rovnováhu. Všechna tato strádání jsou zapříčiněna jím samotným. Je proto jasné, že některé trápení je výsledkem našich vlastních činů.

(b) Existuje také jiné trápení, které je sesíláno na věrné Boha. Považte velké utrpení snášené Kristem a Jeho apoštoly!

Ti, kteří nejvíce trpí, dosáhnou největší dokonalosti.

Ti, kteří si přejí pro Krista velmi trpět, musí dokázat svou upřímnost; ti, kteří vyhlásí svou touhu obětovat se, mohou dokázat svou pravdu pouze svými činy. Job dokázal věrnost své lásky k Bohu svou věrností během doby velikého protivěství, stejně jako v době dostatku. Nedokázali snad apoštolové Krista, kteří neochvějně snášeli všechny své zkoušky a strasti, svou věrnost? Nebyla jejich vytrvalost nejlepším důkazem?

Toto strádání je nyní u konce.

Kaifáš žil pohodlný a šťastný život, zatímco Petrův život byl plný trápení a zkoušek; kterému z těchto dvou můžeme více závidět? Jistě bychom si měli vybrat současný stav Petrův, protože ten vlastní nesmrtelný život, zatímco Kaifáš získal věčnou hanbu. Těžkosti Petra byly zkouškou jeho věrnosti. Zkoušky jsou dobrodiním od Boha, za které bychom Mu měli děkovat. Smutek a soužení k nám nepřicházejí náhodou, jsou k nám sesílány Božskou Milostí, abychom mohli být dokonalejšími.

Když je člověk šťastný, může zapomenout na Boha, ale když přijde smutek a obklopí ho trápení, pak si vzpomene na svého Otce, který je na Nebesích, a který ho může zbavit ponížení.

Lidé, kteří netrpí, nedosáhnou žádné dokonalosti. Rostlina, kterou zahradník nejvíce prořezává, bude mít, až přijde léto, nejkrásnější květy a nejvydatnější plody.

Dělník oře pluhem svou půdu, a z této zorané země vzejde bohatá a hojná úroda. Čím více je člověk zkoušen, tím větší je úroda duchovních ctností, které projevuje. Voják nebude dobrým generálem, dokud se neocitne v přední linii nejkrutější bitvy a neutří ty nejhlubší rány.

Modlitba proroků Božích zněla a vždy bude znít: Ó Bože, toužím položit svůj život na stezce k Tobě! Toužím pro Tebe prolít vlastní krev a vykonat nejvyšší oběť.

15. KRÁSA A HARMONIE V RŮZNOSTI

28. října 1911

Stvořitelem všeho je jeden Bůh. Z tohoto jediného Boha vzešlo všechno stvoření, a On je tím jediným cílem, po kterém vše v přírodě touží. Tento koncept byl vyjádřen slovy Krista, když řekl: »Jsem Alfa a Omega, počátek a konec«. Člověk je vrcholem Stvoření a Dokonalý člověk je projevem dokonalé myšlenky Stvořitele – Slova Božího.

Považte svět stvořených bytostí, kolik rozdílných a rozmanitých druhů, jež jsou však z jediného zdroje, skýtá. Všechny rozdíly, které vidíme, jsou pouze odlišnostmi vnější formy a barvy. Tato různost typů je zřejmá v celé přírodě.

Pohled'te na krásnou zahradu plnou květin, keřů a stromů. Každá květina má jiné kouzlo, svou vlastní krásu, svou lahodnou vůni a krásnou barvu. Také stromy se různí ve velikosti, vzrůstu, v listoví – a jak rozdílné ovoce plodí! Všechny tyto květiny, keře a stromy ale vyrůstají ze stejné země, září na ně stejné slunce a stejné mraky jim dávají déšť.

S lidstvem je tomu také tak. Tvoří ho mnoho ras a jeho národy mají rozdílnou barvu pleti: bílou, černou, žlutou, hnědou a rudou – všechny ale pocházejí od stejného Boha a všichni lidé jsou Jeho služebníky. Různost mezi dětmi lidí nemá bohužel stejný účinek jako má ve světě rostlin, kde se projevuje harmoničtější duch. Mezi lidmi znamená rozdílnost nepřátelství a to způsobuje války a nenávisť mezi různými národy světa.

Pouhé rozdílnosti ras a pokrevního příbuzenství jsou také příčinou zabíjení lidí. Běda, aby to tak zůstalo! Necht' se raději díváme na krásu v různosti, krásu v harmonii a necht' se poučíme z říše rostlinné. Kdybyste spatřili zahradu, ve které mají všechny rostliny stejný tvar, barvu a vůni, nezdála by se vám vůbec nádherná, spíše by byla monotónní a jednotvárná. Oko a srdce potěší taková zahrada, ve které vedle sebe rostou květiny různých zabarvení, tvarů a vůní. A tyto veselé kontrasty barev jsou tím, co způsobuje kouzlo a krásu. Taktéž je tomu se stromy. Potěšením je sad plný ovocných stromů a hájek osázený mnoha druhy keřů. Právě tato odlišnost a rozmanitost vyvolává jeho kouzlo. Každá květina, každý strom a každý plod vedle toho, že je krásný sám o sobě, naproti tomu vynese na světlo vlastnosti těch ostatních a zvýrazní mimořádnou nádheru každého z nich.

Takto by to mělo být mezi dětmi lidí! Různost v lidské rodině by měla být zdrojem lásky a harmonie, stejně jako v hudbě, kde mnoho různých not spolu ladí v dokonalém souzvuku. Když potkáte lidi jiné rasy a barvy pleti, nebuďte k nim nedůvěřiví a nestahujte se do své ulity konvencí, ale raději buďte šťastní a prokažte jim dobrosrdečnost. Pokládejte je za odlišně zabarevné růže, které rostou v krásné zahradě lidstva a těšte se z toho, že jste mezi nimi.

Stejně tak, když potkáte ty, jejichž názory se liší od vašich, neodvracejte od nich svou tvář. Všichni hledají pravdu a je mnoho cest, které k ní vedou. Pravda má mnoho aspektů, ale vždy zůstává a zůstávat bude pravdou jedinou.

Nedovolte, aby vás rozdílnost názorů nebo různost myšlenek oddělily od vašich bližních, nebo aby se staly zdrojem hádek, nenávisti a svárů ve vašich srdcích.

Raději neustále usilovně hledejte pravdu a necht' jsou všichni lidé vašimi přáteli. Každá stavba je zbudována z mnoha různých kamenů, avšak každý závisí na druhém do takové míry, že kdyby byl jeden odstraněn, celá budova by strádala; je-li jeden kámen vadný, pak je celá stavba nedokonalá.

Bahá'u'lláh stvořil kruh jednoty a vytvořil model pro sjednocení všech národů, pro jejich shromáždění se v útočišti příbytku všeobecné jednoty. Toto je dílo Božské Štěrnosti a my se všichni musíme srdcem a duší snažit, dokud nedosáhneme mezi lidmi reality jednoty. Když budeme pracovat, bude nám dána síla. Zanechejte všech myšlenek na sebe, a pouze se snažte být poslušní a poddajní Vůli Boží. Pouze takto se staneme občany Království Božího a dojdeme života věčného.

16. PRAVÝ VÝZNAM PROROCTVÍ TÝKAJÍCÍCH SE PŘÍCHODU KRISTA

30. října 1911

V Bibli jsou proroctví týkající se příchodu Krista. Židé stále čekají na příchod Mesiáše a dnem i nocí se modlí k Bohu, aby urychlil Jeho příchod.

Když Kristus přišel, odsoudili Ho, zabili Ho a tvrdili: „Toto není Ten, kterého očekáváme. Pohleďte, až přijde Mesiáš, pak znamení a zázraky potvrdí, že On je vpravdě Kristem. My tato znamení a podmínky známe, a ony dosud nenastaly. Mesiáš povstane z neznámého města. Usadí se na trůně Davidově, a pohleďte, přijde s mečem z oceli a bude vládnout žezlem ze železa! Naplní zákon Proroků, dobude Východ a Západ a povýší Své vyvolené – Židy. Přinese s sebou vládu míru, během které dokonce i zvířata přestanou chovat k člověku nepřátelství. Vždyť pohleďte, vlk a beránek budou pít ze stejného pramene a lev si lehne na stejnou pastvinu jako laň, had a myš budou sdílet stejnou noru, a všechna Boží stvoření budou v pokoji.“

Podle Židů nesplnil Ježíš Kristus žádnou z těchto podmínek, protože měli zavřené oči a neviděli.

Ježíš přišel z Nazaretu, což není neznámé místo. Ve Svých rukou nenesl žádný meč, dokonce ani hůl ne. Neseseděl na Trůnu Davidově, byl chudým mužem. Zreformoval Zákon Mojžíšův a porušil den Sabatu. Nedobyl Východ ani Západ, ale Sám byl podřízen Římskému Zákonu. Nepovýšil Židy, ale učil rovnoprávnosti a bratrství, a káral zákoníky a farizeje. Nepřinesl vládu míru, neboť během Jeho života dosáhla nespravedlnost a krutost takového stupně, že dokonce i On Sám se stal jejich obětí a zemřel ostudnou smrtí na kříži.

Takto Židé smýšleli a mluvili, protože nerozuměli Písmům ani slavné pravdě, která v nich byla obsažena. Doslovný obsah znali nazpaměť, ale ze životadárného ducha Písem neporozuměli ani slovo.

Naslouchejte, a Já vám ukáži jejich význam. Ačkoli Ježíš pocházel z Nazaretu, což bylo známé místo, pocházel také z Nebes. Jeho tělo se zrodilo z Marie, ale Jeho Duch přišel z Nebes. Meč, který nosil, byl mečem Jeho jazyka, kterým oddělil dobro od zla, pravdivé od lživých, věrné od nevěrných a světlo od tmy. Jeho Slovo bylo skutečně ostrým mečem! Trůn, na kterém seděl, je Věčný Trůn, z něhož Kristus vládne navěky. Je to trůn nebeský, ne pozemský, protože věci země pomíjejí, ale nebeské věci nikoli. Znovu vyložil a završil zákon Mojžíšův a naplnil Zákon Proroků. Jeho slovo dobylo Východ a Západ. Jeho Království je věčné. Povýšil ty Židy, kteří Ho rozpoznali. Byli to muži a ženy neurozeného původu, ale kontakt s Ním je učinil velkými a dal jim věčnou důstojnost. Zvířata, která měla žít v pospolitosti, znázorňovala různá vyznání a rasy, které, ač mezi sebou předtím vedly válku, měly nyní žít v lásce a štědrosti, společně pijíce životadárnou vodu z Krista, Věčného Pramene.

Takto se vyplnila všechna duchovní proroctví týkající se příchodu Krista, ale Židé zavřeli své oči, aby neviděli a své uši, aby neslyšeli, a Božská Skutečnost Krista prošla mezi nimi nevyslyšena, nemilována a nerozpoznána.

Číst Svatá Písma je jednoduché, ale pravý význam pochopíme pouze s čistým srdcem a jasnou myslí. Žádejme Boha o pomoc, aby nám umožnil porozumět Svatým Knihám. Modleme se, aby oči viděly, uši slyšely a aby srdce toužila po míru.

Věčné Milosrdenství Boha je nezměřitelné. Vždy si vyvolil jisté duše, které zahrnul Božskou Štědrostí Svého srdce, jejichž mysli osvětlil nebeským světlem; duše, kterým zjevil posvátná tajemství a před jejichž zraky zachoval Zrcadlo Pravdy čisté. Tito lidé jsou učedníky Boha a Jeho laskavost nemá mezí. Vy, kteří jste služebníky Nejvyššího, se můžete stát učedníky také. Pokladnice Boha jsou nekonečné.

Duch proudící skrze Svatá Písma je potravou pro všechny, kteří hladoví. Bůh, který dal zjevení Svým Prorokům, zajisté dá ze Své hojnosti chléb vezdejší všem těm, kteří Ho věrně prosí.

17. DUCH SVATÝ, ZPROSTŘEDKUJÍCÍ SÍLA MEZI BOHEM A ČLOVĚKEM

4 Avenue de Camoëns, 31.října

Božská podstata je Nepředstavitelná, Neomezená, Věčná, Nesmrtelná a Neviditelná.

Svět stvoření je svázán přírodním zákonem, konečným a smrtelným.

O Nekonečné podstatě nemůžeme říci, že stoupá či klesá. Je vzdálena porozumění člověka a nemůže být popsána slovy, která se vztahují k jevové sféře stvořeného světa.

Člověk tedy nesmírně potřebuje jedinou Sílu, skrze niž může obdržet pomoc od Božské Skutečnosti, onu Sílu, která ho jako jediná přivádí do kontaktu se Zdrojem veškerého života.

Je zapotřebí prostředníka k tomu, aby přivedl tyto dva extrémní do vzájemného vztahu. Bohatství a chudoba, hojnost a nouze: bez zprostředkující síly nemůže být mezi těmito protichůdnými páry žádný vztah.

Můžeme tedy říci, že musí existovat Prostředník mezi Bohem a člověkem, a tím není nikdo jiný než Duch Svatý, který přivádí stvořený svět do vztahu s „Nepředstavitelným“, s Božskou Skutečností.

Božská skutečnost může být připodobněna slunci a Duch Svatý k jeho paprskům. Tak jako sluneční paprsky přinášejí na zemi světlo a teplo slunce, a tím dávají život všem stvořeným věcem, tak i „Projevy Boží“ přinášejí sílu Ducha Svatého z Božského Slunce Skutečnosti, aby dali duším lidí světlo a život.

Hle, prostředník mezi sluncem a zemí je nezbytný; slunce nesestupuje na zemi, ani země nestoupá ke slunci. Tento kontakt vytvářejí sluneční paprsky, které přinášejí světlo a teplo.

Duch Svatý je Světlo ze Slunce Pravdy, které svou nekonečnou silou přináší život a osvětlení veškerému lidstvu, zaplavuje všechny duše Božským Světlem, poskytuje požehnání Božské Milosti celému světu. Svět by bez prostředníka – tepla a světla slunečních paprsků – nezískal ze slunce žádné dobrodiní.

Stejně tak je Duch Svatý samou příčinou života člověka. Bez Ducha Svatého by neměl člověk žádný intelekt, nebyl by schopný získat své vědecké znalosti, kterými nabývá svého velkého vlivu nad zbytkem stvoření. Osvícení Duchem Svatým dává člověku sílu myšlení, a umožňuje mu činit objevy, kterými si podrobuje zákony přírody své vůli.

Duch Svatý je tím, který prostřednictvím Proroků Božích učí člověka duchovním ctnostem a umožňuje mu získat Věčný Život.

Všechna tato požehnání člověku přinesl Duch Svatý; proto můžeme porozumět tomu, že Duch Svatý je Prostředníkem mezi Stvořitelem a tím, co bylo stvořeno. Světlo a teplo slunce způsobují, že je země plodná a dávají život všem věcem, které rostou. Duch Svatý oživuje duše lidí.

Dva velcí apoštolové, svatý Petr a svatý Jan Evangelista, byli kdysi prostými a bezvýznamnými dělníky, lopotíci se za svým chlebem vezdejším. Skrze Sílu Ducha Svatého byly jejich duše osvíceny, a oni obdrželi věčná požehnání od Pána Krista.

18. DVĚ PODSTATY ČLOVĚKA

1. listopadu 1911

Dnešek je pro Paříž dnem slavnostním. Slaví se Svátek „všech svatých“. Proč si myslíte, že byli ti lidé nazýváni »svatými«? Toto slovo má velmi reálný význam. Svatý je někdo, kdo žije život čistý, ten, kdo se oprostil ode všech lidských slabostí a nedokonalostí.

V člověku se ukrývají dvě podstaty; jeho duchovní, neboli vyšší podstata, a jeho materiální, neboli nižší podstata. Jednou se přibližuje k Bohu, druhou žije pouze pro tento svět. V lidech můžeme naleznout Projevy obou těchto podstat. Ve své materiální stránce vyjadřuje člověk nepravdu, krutost a nespravedlnost; všechny jsou znakem jeho nižší podstaty. Přídomky božské podstaty člověka jsou projeveny v lásce, milosrdenství, laskavosti,

pravdě a spravedlnosti. Všechny do jednoho vyjadřují jeho vyšší podstatu. Každý dobrý zvyk, každá vznešená vlastnost patří k lidské duchovní podstatě, zatímco všechny jeho nedokonalosti a hříšné činy jsou zrozeny z jeho materiální podstaty. Když božská podstata člověka převládá nad podstatou lidskou, pak je tento člověk svatý.

Člověk má sílu konat dobro i zlo; pokud má jeho síla dobra převahu a jeho sklony ke zlu jsou přemoženy, pak může být takovýto člověk vpravdě nazýván svatým. Ale jestliže naopak odmítá věci Boha a dovolí, aby ho zlé vášně přemohly, pak není o nic lepší než pouhé zvíře.

Svatí jsou ti lidé, kteří se oprostili od světa hmoty a překonali hřích. Žijí ve světě, ale nejsou z něho, jejich myšlenky jsou neustále ve světě ducha. Své životy tráví ve svatosti a jejich skutky prokazují lásku, spravedlnost a zbožnost. Jsou osvíceni z výšin; září jako rozsvícené lampy na tmavých místech země. Tito lidé jsou svatí Boha. Apoštolové, kteří byli následovníky Ježíše Krista, byli stejní jako ostatní lidé; stejně jako ostatní je přitahovaly věci tohoto světa a každý myslel pouze na vlastní prospěch. Věděli málo o spravedlnosti a ani bychom mezi nimi nenašli Božské dokonalosti. Ale když následovali Krista a uvěřili v Něj, jejich neznalost nahradilo porozumění, krutost se přeměnila ve spravedlnost, lež v pravdu, tma ve světlo. Zaobírali se světskými záležitostmi, pak se stali duchovními a božskými. Bývali dětmi tmy, a pak se stali syny Božími, stali se světci! Snažte se proto následovat jejich šlápeje, zanechávající za sebou všechny světské věci. Snažte se dosáhnout Duchovního Království.

Modlete se k Bohu, aby posílil vaše duchovní ctnosti tak, abyste mohli být jako andělé na světě a majáky světla, které odhalí tajemství Království těm, kteří mají chápající srdce.

Bůh seslal Své Posly na tento svět, aby učili a osvětlili člověka, aby mu vysvětlili tajemství Síly Ducha Svatého, aby mu umožnili odrážet světlo, a aby se člověk pak stal pro druhé zdrojem vedení. Nebeské knihy – Bible, Korán a další Svatá písmo – nám dal Bůh jako průvodce po cestách božských ctností, lásky, spravedlnosti a míru.

Proto vám pravím, abyste se ze všech sil snažili následovat rad těchto Požehnaných knih a abyste tak uspořádali své životy, abyste se mohli, následující uvedení příkladů, stát svatými Nejvyššího!

19. HMOTNÝ A DUCHOVNÍ POKROK

2. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil: Jaké je dnes krásné počasí, obloha je jasná, slunce svítí a lidské srdce se z toho raduje!

Takové jasné a krásné počasí dává člověku nový život a sílu, a pokud je nemocný, pocítí znovu ve svém srdci radostnou naději, že se mu zdraví navrátí. Všechny tyto dary přírody se týkají tělesné stránky člověka, neboť je to pouze jeho tělo, jež může přijímat hmotná dobrodiní.

Je-li člověk úspěšný ve svém podnikání, umění či povolání, je mu tak umožněno zvýšit svůj fyzický blahobyt a dopřát svému tělu trochu klidu a pohodlí, ze kterého se bude těšit. Dnes všude kolem nás vidíme, jak se člověk obklopuje všemi moderními vymoženostmi a neodepře nic tělesné a hmotné stránce své přirozenosti. Ale mějte se na pozoru, abyste příliš horlivým přemýšlením o věcech těla, nezapomněli na věci duše, neboť hmotné vymoženosti nepovznášejí ducha člověka. Dokonalost v záležitostech světských je radostí pro lidské tělo, ale na žádný pád nezvelebují jeho duši.

Možná, že člověku s veškerým hmotným dobrodiním, který žije obklopen všemožným pohodlím, jež mu může moderní civilizace dát, je odepřen nadevše důležitý dar Ducha Svatého.

Je vskutku dobrou a chvályhodnou věcí rozvíjet se hmotně, ale to takovým způsobem, abychom nezanedbávali důležitější duchovní rozvoj a nezavírali své oči před Božím světlem zářícím mezi námi.

Pouze zdokonalujeme-li se duchovně, stejně jako hmotně, můžeme dosáhnout nějakého skutečného pokroku a stát se dokonalými bytostmi. Všichni velcí Učitelé se objevili právě proto, aby přinesli světu tento duchovní život a světlo. Přišli, aby se tak mohlo projevit Slunce Pravdy a zářit v lidských srdcích, a aby jejich podivuhodnou mocí mohli lidé dosáhnout Věčného Světla.

Když přišel Pán Kristus, rozzářil světlo Ducha Svatého všude kolem Sebe, a Jeho učedníci a všichni, kdo přijali Jeho záři, se stali osvěcenými, duchovními bytostmi.

Bahá'u'lláh se narodil a přišel na svět, aby se mohlo projevit toto světlo. Učil lidi Věčné Pravdě a zaléval paprsky Božího Světla všechny země.

Běda! Pohled'te, jak člověk znevažuje toto Světlo. Stále kráčí svou cestou temnoty, nejednoty a rozepří, a často dosud propukají zuřivé války.

Člověk užívá svého hmotného pokroku, aby ukojil svou chtivost po válce a vyrábí ničivé nástroje a zařízení, aby zničil svého bratra člověka.

Spíše se však usilujme o dosažení duchovních vymožeností, protože toto je jediná cesta pravého pokroku, pokroku, který pochází od Boha a jako jediný je Božský.

Modlím se za každého z vás, abyste přijali Dary Ducha Božího, a tak se stali vpravdě osvěcenými a stále se rozvíjeli vpřed a vzhůru směrem ke Království Božímu. Pak budou vaše srdce připravena přijmout radostné zvěsti, vaše oči se otevřou a uzříte Slávu Boží, vaše uši nebudou ucpány a uslyšíte volání Království a výmluvným jazykem budete povolávat lidi k uskutečnění Boží Moci a Lásky Boží!

20. EVOLUCE HMOTY A ROZVOJ DUŠE

3. listopadu 1911

V Paříži se velmi ochlazuje, tak ochlazuje, že brzy budu muset odejít, ale teplo vaší lásky mě tu dosud drží. Dá-li Bůh, doufám že mezi vámi zůstanu ještě malou chvíli. Tělesná zima a horko neovlivní ducha, neboť ten je zahříván ohněm Lásky Boží. Rozumíme-li tomuto, začínáme rozumět něčemu z našeho života v příštím světě.

Bůh nám zde ve Své štědrosti dal určité tušení, dal nám určité důkazy rozdílnosti, která existuje mezi tělem, duší a duchem.

Vidíme, že chlad, horko, utrpení a podobně se dotýkají pouze těla, ducha se však nedotknou.

Jak často vidíme člověka chudého, nemocného, uboze oděného a bez prostředků obživy, přesto však duchovně silného. Jakkoli jeho tělo musí trpět, jeho duchu se daří dobře a je svobodný! Jak často zase vidíme člověka bohatého, fyzicky silného a zdravého, ale s duší nemocnou k smrti.

Pro vnímavou mysl je zcela zřejmé, že lidský duch je něco velmi odlišného od jeho fyzického těla.

Duch je neměnný, nezničitelný. Pokrok a rozvoj duše, radost a smutek duše nejsou závislé na fyzickém těle.

Způsobí-li nám přítel bolest či radost, ukáže-li se láska pravdivou nebo falešnou, je to duše, která je tím ovlivněna. Jestliže jsou naši blízcí od nás daleko, je to duše, která se rmoutí, a žal či potíže duše mohou působit na tělo.

Když je tedy duch živen svatými ctnostmi, pak se tělo raduje. Jestliže duše upadne do hříchu, je tělo v mukách!

Nalezneme-li pravdu, stálost, věrnost a lásku, jsme šťastni; ale setkáme-li se lží, nevěrností a podvodem, je nám bídň.

Všechny tyto věci se vztahují k duši, a nejsou to neduhy těla. Je tudíž zřejmé, že duše má stejně jako tělo svou vlastní osobnost. Podrobí-li se ale tělo změně, ducha se to nemusí dotknout! Rozbijete-li sklenici, na niž svítí Slunce, sklo se rozbije, ale Slunce svítí stále! Je-li zničena klec přechovávající ptáka, ptáka to nezraní! Rozbije-li se lampa, plamen může stále jasně hořet!

Stejně tak se tomu děje i s duchem člověka. Třebaže smrt zničí jeho tělo, nemá moc nad jeho duchem – ten je věčný, vždy trvajícím, bez zrození a smrti.

Co se duše člověka po smrti týče, zůstává ve stupni čistoty, do něhož se vyvinula během života ve fyzickém těle. A poté, co se osvobodí od těla, zůstává ponořena do oceánu Božího Milosrdenství.

Od okamžiku, kdy duše opustí tělo a dospěje do Nebeského Světa, je její vývoj duchovní a tento vývoj znamená přibližování se k Bohu.

V hmotném stvoření jde evoluce od jednoho stupně dokonalosti ke druhému. Nerost se svými nerostnými dokonalostmi přechází v rostlinu, rostlina se svými dokonalostmi přechází do živočišného světa a tak podobně, až se dojde k lidstvu. Tento svět je pln zdánlivých protikladů, v každé z těchto říší (nerostné, rostlinné, živočišné) existuje život na svém stupni, ačkoli porovnáme-li to se životem člověka, připadá nám země mrtvá, avšak i ona žije a má svůj vlastní život. V tomto světě věci žijí a umírají, a žijí znovu v jiných podobách života, ale ve světě ducha je tomu zcela jinak.

Duše se nevyvíjí od stupně ke stupni podle nějakého zákona – vyvíjí se pouze blíže k Bohu, prostřednictvím Milosrdenství a Štěrnosti Boží.

Úpěnlivě se modlím, abyste všichni mohli být v Království Božím a Jemu nablízku.

21. DUCHOVNÍ SETKÁNÍ V PAŘÍŽI

4. listopadu 1911

V celé dnešní Evropě můžeme slyšet o různých setkáních a shromážděních. Utvářejí se společnosti všeho druhu. Mezi ně patří společnosti se zájmem o obchod, vědu a politiku a mnohé další. Všechny tyto společnosti existují kvůli službě materiálním věcem, jejich přáním je rozvíjet a osvětlovat svět hmoty. Avšak zřídka kdy na ně zavane dech ze světa ducha. Zdá se, že si neuvědomují Boží Hlas a nedbají o věci Boha. Ale toto pařížské setkání je opravdu duchovním setkáním.

Boží Dech se rozlévá mezi vámi, světlo Království září ve všech srdcích. Božská láska Boha je silou mezi vámi a s dušemi plnými žízně se vám dostává radostných zvěstí o velikém štěstí.

Všichni jste se zde shromáždili ve velké shodě, srdce přitahováno k srdci, duše přetékané Boží láskou a pracujete a toužíte po jednotě světa.

Toto shromáždění je vpravdě duchovní! Je jako krásná voňavá zahrada! Nebeské Slunce na ni rozlévá své zlatavé paprsky a jejich teplo prostupuje a rozradostňuje každé čekající srdce. Láska Krista, která předává veškeré poznání, je mezi vámi, Svatý Duch je vaší pomocí.

Den za dnem bude toto setkání růst a sílit, dokud jeho duch postupně nedobude celý svět!

Z celého srdce se snažte o to, abyste byli ochotnými řečišti Boží Štěrnosti. Neboť vám pravím, že si vás vyvolil, abyste byli Jeho posly lásky po celém světě, abyste byli Jeho nositeli duchovních darů člověku, abyste byli prostředky pro šíření jednoty a svornosti na Zemi. Děkujte Bohu z celého srdce, že vám byla taková výsada dána. Poněvadž život zasvěcený chvále, není ani dost dlouhý na to, aby se mohlo Bohu děkovat za takovou přízeň.

Svá srdce pozvedněte nad přítomnost a očima víry pohleďte do budoucnosti! Dnes je semeno zaseto, zrnko padne na půdu, ale popatřete, že přijde den, kdy vydá nádherný strom a jeho větve budou obsypány ovocem. Radujte se a těšte se, že tento den zasvitl, snažte se uvědomit si jeho sílu, neboť je to vskutku úžasné! Bůh vás korunoval slávou a do vašich srdcí umístil zářivou hvězdu; vpravdě její světlo rozjasní celý svět!

22. DVA DRUHY SVĚTLA

5. listopadu 1911

Dnes je počasí ponuré a nejasné! Na Východě stále svítí Slunce, hvězdy nejsou nikdy zahaleny a je tam velmi málo mraků. Světlo vždy povstává na Východě a sesílá svou záři na Západ.

Jsou dva druhy světla. Existuje viditelné světlo Slunce, s jehož pomocí můžeme rozpoznávat krásy světa kolem nás – bez něho bychom neviděli nic.

Nicméně, ačkoli je funkcí tohoto světla umožnit nám, aby nám byly věci viditelné, nemůže nám dát schopnost je vidět či rozumět jejich rozličným půvabům, neboť toto světlo nemá žádnou inteligenci, nemá žádné vědomí. Světlo rozumu je tím, jež nám dává poznání a porozumění a bez tohoto světla by byly fyzické oči zbytečné.

Toto světlo rozumu je nejvyšším světlem, které existuje, protože se zrodilo ze Světla Božího.

Světlo rozumu nám umožňuje rozumět a chápat vše, co existuje, ale je to pouze Boží Světlo, které nám může dát zrak, abychom uzřely neviditelné věci a umožňuje nám vidět pravdy, které budou spatřitelné ve světě až za tisíce let.

Bylo to Boží Světlo, které umožnilo Prorokům vidět o dva tisíce let dříve to, co se bude odehrávat, a dnes vidíme uskutečnění jejich vize. To je tedy to Světlo, které se musíme snažit hledat, neboť je větší než každé jiné.

Prostřednictvím tohoto Světla bylo Mojžíšovi umožněno vidět a pochopit Boží Zjev a uslyšet Nebeský Hlas, jenž k Němu promlouval z Hořícího Keře.

O tomto Světle Muhammad hovoří, když praví: „Alláh je světlem Nebes a Země.“

Pátrejte celým svým srdcem po tomto Nebeském Světle, abyste byli schopni porozumět skutečností, abyste mohli poznat tajemné věci Boží, aby se skryté cesty objasnily vašim očím.

Toto světlo lze připodobnit k zrcadlu. Obdobně jako zrcadlo odráží všechno, co je před ním, stejně tak i toto Světlo ukazuje očím našeho ducha vše, co existuje v Božím Království a způsobuje, že skutečnosti věcí vyjdou na světlo. S pomocí tohoto zářného Světla byl ozřejmen veškerý výklad Svatých Písem, projevíly se skryté věci Božího Vesmíru a bylo nám umožněno pochopit Boží záměr pro člověka.

Modlím se, aby Bůh ve Svém milosrdenství ozářil vaše srdce a duše Svým slavným Světlem. Pak bude každý z vás zářit jako planoucí hvězda v temných místech světa.

23. DUCHOVNÍ ÚSILÍ NA ZÁPADĚ

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Velmi vás zde vítám! Přijel jsem z východních zemí na Západ, abych s vámi mohl chvíli pobýt. Na Východě se často říká, že lidé ze Západu jsou bez duchovnosti, ale já bych se na to tak nedíval. Díky Bohu zde vidím a cítím, že mezi národy Západu je mnoho duchovního úsilí, a že v některých případech je jejich duchovní vnímavost dokonce intenzivnější než mezi jejich bratry na Východě. Kdyby bylo bývalo učení pocházející z Východu svědomitě šířeno na Západě, svět by byl dnes mnohem osvětenějším místem.

Ačkoli v minulosti všichni velcí Duchovní učitelé povstali na Východě, žije tam stále mnoho lidí, kteří duchovnost zcela postrádají. Ve vztahu k věcem ducha jsou stejně neživí jako kámen; ani si nepřejí, aby tomu bylo jinak, protože považují člověka pouze za vyšší formu zvířete, kterého věci Boha nezajímají.

Ale lidská touha by se nad to měla povznést – člověk by se měl vždy dívat výše, než stojí on sám, vždy nahoru a vpřed, dokud skrze milost Boží nedojde Království Nebeského. Naproti tomu existují lidé, jejichž oči se upírají pouze k fyzickému pokroku a vývoji ve světě hmoty. Tito lidé raději studují podobnost mezi svým vlastním fyzickým tělem a tělem lidoopa, místo aby přemítali nad slavným spojením mezi jejich duchem a duchem Boha. Je to

opravdu zvláštní. Člověk se podobá nižšímu stvoření pouze fyzicky, ale svým intelektem se od něj naprosto odlišuje.

Člověk se vždy vyvíjí. Okruh jeho vědomosti se stále zvětšuje a jeho duševní aktivity plynou mnoha různými proudy. Podívejte, čeho jen člověk dosáhl na poli vědy, zvažte jeho mnohé objevy a nespočetné vynálezy a jeho hluboké porozumění přírodním zákonům.

Ve světě umění je tomu úplně stejně, a tento úžasný vývoj lidských schopností se s postupujícím časem neustále zrychluje. Kdyby se mohly shromáždit objevy, vynálezy a materiální úspěchy posledních patnácti set let, viděli byste, že během posledních sta let došlo k většímu pokroku než v předchozích čtrnácti stoletích. Rychlost, se kterou se člověk vyvíjí, se totiž zvětšuje století za stoletím.

Síla intelektu je jedním z největších darů Boha lidem, je to síla, která člověka staví výše, než je svět zvířat. Zatímco lidská inteligence století za stoletím a věk za věkem roste a stává se bystřejší, zvířecí zůstává stejná. Zvířata nejsou dnes o nic inteligentnější, než byla před tisícem let! Je snad zapotřebí většího důkazu, aby prokázal lidskou odlišnost od stvoření zvířat? Je to zajisté jasné jako den.

Co se týče duchovních dokonalostí – ty jsou právem, se kterým se člověk rodí, a z celého stvoření náleží pouze jemu. Člověk je ve skutečnosti duchovní bytostí a opravdu šťastný je pouze tehdy, když žije životem duchovním. Toto duchovní toužení a vnímání patří všem lidem stejně, a je mým pevným přesvědčením, že lidé Západu mají velké duchovní cíle.

Je mou vroucí modlitbou, aby hvězda Východu rozprostřela své zářivé paprsky nad západním světem a aby lidé Západu mohli nabývat na síle, upřímnosti a odvaze tak, aby pomohli svým bratrům na Východě.

24. PŘEDNÁŠKA V PAŘÍŽSKÉM ATELIÉRU

6. listopadu 1911

Toto je vpravdě Bahá'í domov. Pokaždé, když takovýto dům nebo místo k setkávání vznikne, stane se jedním z největších pomocníků ve všeobecném rozvoji města a země, ve které se nachází. Podporuje růst učenosti a vědy, a je známé svou velkou duchovností a láskou, kterou šíří mezi národy.

Po založení takovéhoho místa k setkávání následuje vždy největší rozkvět. První Bahá'í rada, která vznikla v Teheránu, byla mimořádně požehnána! V jednom roce se rozrostla tak rychle, že se původní počet přátel zvětšil devětkrát. Dnes je v daleké Persii takovýchto rad, kde se v největší radosti, lásce a jednotě setkávají přátelé Boha, mnoho. Učí Věc Boží, vychovávají nevědomé a jejich srdce jsou přitahována k sobě navzájem v bratrské laskavosti. Jsou to oni, kteří pomáhají chudým a potřebným a dávají jim jejich chléb vezdejší. Milují a starají se o nemocné a jsou posly naděje a útěchy opuštěným a utlačovaným.

Ó lidé v Paříži, snažte se, ať vaše rady mohou být také takové a mohou nést ještě lepší ovoce!

Ó přátelé Boha! Budete-li důvěřovat Slovu Božimu a budete-li silní, budete-li následovat Bahá'u'lláhovo nařízení, abyste pečovali o nemocné, pozvedli padlé, starali se o chudé a potřebné, poskytovali přístřeší nuzným, chránili utlačované, utěšili zarmoucené a milovali lidstvo celým svým srdcem, pak vám říkám, že zanedlouho bude toto místo k setkávání svědkem úžasné úrody. Den za dnem bude každý člen prospívat a bude duchovnějším a duchovnějším. Ale musíte mít pevný základ a každý člen musí jasně chápat následující cíle a snahy:

1. Prokazovat soucit a dobrou vůli celému lidstvu.
2. Sloužit lidstvu.
3. Snažit se vést a osvětit ty, kteří jsou v temnotě.
4. Být laskavý ke každému a prokazovat náklonnost každé žijící duši.
5. Být pokorný v postojích k Bohu, nepřetržitě se k Němu modlit, aby tak každý den člověk rostl blíže k Bohu.
6. Být věrný a upřímný ve všem svém konání, aby tak každý člen mohl být znám jako ztělesnění vlastností čestnosti, lásky, víry, laskavosti, štědrosti a odvahy. Být odpoután ode všeho, co není z Boha, přiváben Nebeským Dechem – být božskou duší, aby tak svět věděl, že Bahá'í je dokonalou bytostí.

Snažte se toho na těchto setkáních dosáhnout. Poté se vsutku a vpravdě budete vy, přátelé Boha, setkávat s velkou radostí! Pomáhejte si navzájem, buďte jako jeden člověk, dosáhnuvše dokonalé jednoty.

Modlím se k Bohu, abyste den za dnem mohli duchovně růst, aby se láska Boha ve vás projevovala více a více, aby mohly být myšlenky vašich srdcí očištěny, a aby se vaše tváře vždy obracely k Němu. Necht' všichni do jednoho dosáhnete prahu jednoty a vstoupíte do Království. Necht' je každý z vás jako planoucí pochodeň, zapálený a jasně hořící ohněm Lásky Boží.

25. BAHÁ'U'LLÁH

7. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá řekl:

Dnes s vámi budu hovořit o Bahá'u'lláhovi. Tři roky poté, co Báb vyhlásil Své Poselství, obvinili fanatičtí mullá Bahá'u'lláha kvůli tomu, že věřil novému učení. Byl zatčen a uvězněn. Další den se ale několik vládních ministrů a dalších vlivných mužů zasadilo o Jeho propuštění. Za nějaký čas byl uvězněn znovu, a kněží ho odsoudili k smrti! Místodržitel s vynesením tohoto rozsudku váhal, protože se obával revoluce. Kněží se setkali v mešitě, před kterou se měla odehrát poprava. Všichni lidé z města se houfně shromáždili před mešitou. Tesaři přinesli své pily a kladiva, řezníci přišli se svými noži, zedníci a stavebníci třímali na svých ramenech rýče. Všichni tito lidé, popouzeni šílenými mullá, nedočkavě dychtili po tom, aby měli svůj podíl na poctě Ho usmrtit. Uvnitř mešity se shromáždili náboženští učenci. Bahá'u'lláh před nimi stál a s velkou moudrostí odpovídal na všechny jejich otázky. Bahá'u'lláh především úplně umlčel vrchního kněze a vyvrátil všechny jeho argumenty.

Mezi dvěma knězi vyvstala diskuse o smyslu některých slov Bábových Písem, a vinili Ho z nepřesností. Vyzvali Bahá'u'lláha, aby Ho obhájil, pokud toho bude schopný. Tito kněží byli úplně pokořeni, protože Bahá'u'lláh před celým shromážděním dokázal, že Báb měl naprostou pravdu, a že nařčení byla vznesena z nevědomosti.

Poražení kněží mučili Bahá'u'lláha bastonádou a, rozlíceni jako nikdy předtím, Ho vyvedli před zdi mešity na místo popravy, na kterém již svedený lid očekával Jeho příchodu.

Místodržitel se ale neustále bál vyhovět nátlaku kněží, kteří žádali Bahá'u'lláhovu popravu. Uvědomoval si nebezpečí, kterému byl tento důstojný vězeň vystaven, a tak vyslal několik mužů, aby Ho osvobodili. Ti prorazili zeď mešity a otvorem vyvedli Bahá'u'lláha do bezpečí, ale ne na svobodu. Místodržitel totiž sejmul zodpovědnost ze svých beder tím, že Bahá'u'lláha poslal do Teheránu. Tam byl uvězněn v podzemním žaláři, kam nikdy nezasvítilo slunce. Na Jeho krk byl přikován těžký řetěz, který Ho spoutával s pěti dalšími Bábí věřícími. Tato pouta byla uzamčena silnými, velmi těžkými závorami a šrouby. Jeho oblečení i fez byly roztrhány na kusy. V těchto hrozných podmínkách byl držen po dobu čtyř měsíců.

Během této doby k Němu neměl žádný z Jeho přátel přístup.

Vězeňský dozorce se Ho pokusil otrávit. Tento jed Mu způsobil velké utrpení, ale jinak neměl žádný účinek.

Po nějaké době Ho vláda osvobodila a vyhnala Bahá'u'lláha a Jeho rodinu do Bagdádu, kde zůstal jedenáct let. Během této doby prošel několikerým těžkým pronásledováním, kdy byl obklopen ostražitou nenávisť Svých nepřátel.

Všechno toto zlo a muka snášel s největší odvahou a statečností. Častokrát když ráno vstal, nevěděl, jestli se dožije večera, kdy bude slunce zapadat. A zatím k Němu každý den chodili kněží a tázali se Ho na náboženství a metafyziku.

Turecký místodržitel nakonec vyhnal Bahá'u'lláha do Konstantinopole, odkud byl poslán do Adrianopole, kde zůstal pět let. Naposledy byl poslán do daleké vězeňské pevnosti svatého Jana z Akry ('Akká). Tam byl uvězněn ve vojenské části pevnosti a byl držen pod přísným dohledem. Slova selhávají, když vám chci povědět o mnohých strastech, kterými prošel a o všem utrpení, které ve vězení musel snášet. A přesto Bahá'u'lláh právě z tohoto vězení napsal všem Monarchům Evropy, a tyto dopisy byly, až na jeden, rozeslány poštou.

Epištola Násiri'd-Dín Šáhovi byla svěřena perskému Bahá'í, Mírzá Badí Khurásániovi, který se zavázal, že ji doručí do šáhových vlastních rukou. Tento statečný muž čekal v sousedství Teheránu na okamžik, kdy bude projíždět šáh, který tudy zamýšlel cestovat do svého letního paláce. Tento odvážný posel následoval šáha do jeho paláce a čekal na cestě v blízkosti vchodu několik dnů. Lidé, kteří ho viděli stát vždy na stejném místě, se začali podívat tomu, proč tam čeká. Nakonec se o něm dozvěděl šáh, a nařídil svým služebníkům, aby k němu muže přivedli.

„Ó šáhovi služebníci, přináším dopis, který musím doručit do šáhových vlastních rukou,“ řekl Badí. Potom řekl šáhovi: „Přináším vám dopis od Bahá’u’lláha!“

Okamžitě byl zatčen a vyslýchán těmi, kteří chtěli získat informace, které by jim pomohly při dalším pronásledování Bahá’u’lláha. Badí neodpověděl ani slovo. Poté ho mučili, ale on stejně zůstal v klidu! Po třech dnech ho zabili, aniž by ho donutili promluvit! Tito krutí mužové vyfotografovali, jak byl mučen. (1)

Šáh předal Bahá’u’lláhův dopis kněžím, aby mu ho vysvětlili. Po několika dnech tito kněží šáhovi řekli, že dopis je od politického nepřítele. Šáh se rozzlobil a řekl: „To není žádné vysvětlení. Platím vám, abyste četli a odpovídali na mé dopisy, toto nařízení respektujte!“

Duch a smysl Desky Násiri’-d-Dín Šáhovi byl ve zkratce takovýto: „Nyní nadešel čas, kdy se zjevila Věc Slávy Boží. Žádám o to, abych mohl přijít do Teheránu a zodpovědět jakékoli otázky, které Mi kněží položí.“

„Vyzývám vás, abyste se odpoutali od lesku světských věcí vašeho impéria. Pamatujte na všechny ty velké krále, kteří vládli před vámi – jejich sláva zmizela!“

Dopis byl napsán tím nejkrásnějším způsobem a pokračoval varováním krále. Psal o budoucím vítězství Království Bahá’u’lláha, jak na východě, tak v západním světě.

Šáh varovnému dopisu nevěnoval žádnou pozornost a pokračoval ve stejném způsobu života až do konce.

Ačkoli byl Bahá’u’lláh vězněn, velká Síla Ducha Svatého byla s Ním!

Nikdo jiný ve vězení nemohl být jako On. Navzdory veškerému protivenství, kterým trpěl, si nikdy nestěžoval.

Z důstojnosti Svého Majestátu vždy odmítl navštívit místodržitele, nebo mocné lidi města.

Ačkoli byl dozor nelítostně přísný, [On] přišel a odešel, jak si přál! Zemřel v domě, který stojí tři kilometry od pevnosti svatého Jana z Akry (tj. ‘Akká).

(1) Jistý muž, který byl přítomen, když bylo Badímu řečeno, aby předal epištolu šáhovi, viděl jeho přeměnu; rozzářil se.

26. DOBRÉ MYŠLENKY SE MUSÍ PROMĚŇOVAT V ČINY

8. listopadu 1911

Člověk po celém světě slyší, jak se vynášejí krásná tvrzení a jak se obdivují ušlechtilé zásady. Všichni lidé říkají, že milují to, co je dobré, a nenávidí vše, co je zlé! Upřímnost si zaslouží obdiv, zatímco prohanost je opovržením hodná. Víra je ctností, avšak proradnost je hanbou lidstva. Rozradostnit lidská srdce je věci pozeňnanou, ale působit bolest není správné. Je správné být laskavý a milosrdný, kdežto nenávidět je hříšné. Spravedlnost je ušlechtilou vlastností, a nespravedlnost je zlotřilostí. Říkají, že je povinností člověka, aby byl slitovný a nikomu neškodil a aby se za každou cenu vyhýbal žárlivosti a zlovolnosti. Moudrost, nikoli nevědomost, je slávou člověka; světlem, nikoli tmou! Je dobré obrátit svou tvář k Bohu, a je pošetilostí Ho nebrat na vědomí. Říkají, že je naší povinností vést člověka směrem vzhůru, a nikoli jej svádět s cesty a být příčinou jeho pádu. Podobných příkladů je mnohem více.

Ale všechna tato tvrzení jsou pouhými slovy, a vidíme, že jen velmi málo z nich se přemění do světa činů. Naopak spatřujeme, že lidé jsou unášeni vášní a sobectvím, že každý člověk myslí jenom na to, co mu přinese prospěch, i když to znamená pro jeho bratra zkázu. Všichni se horlivě snaží hromadit svůj majetek, a o blahobyt ostatních se starají jen málo nebo vůbec. Zajímá je jejich vlastní klid a pohodlí, zatímco úděl jejich druhů jim vůbec nedělá starosti.

Touto cestou bohužel kráčí většina lidí. Ale Bahá'í takoví být nesmějí, musejí se nad tento stav povznést. Činy musí být pro ně více než slova. Musí prokazovat milosrdenství svými činy, a nejen svými slovy. Svými činy musí za všech okolností potvrzovat to, co prohlašují slovy. Jejich skutky se musí vyznačovat věrností a jejich činy musí prokazovat Boží světlo.

Necht' vaše činy do světa hlasitě volají, že jste opravdu Bahá'í, neboť to jsou činy, které promlouvají ke světu a jsou příčinou pokroku lidstva.

Jsme-li praví Bahá'í, pak není proslovů třeba. Naše činy pomohou světu, rozšíří civilizaci, napomohou pokroku vědy a způsobí rozvoj umění. Bez činů nelze v tomto hmotném světě ničeho dosáhnout, ani samotná slova nemohou přivést člověka do duchovního Království. Vyvolení Boha nedospěli ke svatosti pouhými slovy, nýbrž přinášeli světu světlo trpělivými životy činorodé služby.

To je práce pro pravého Bahá'í a to se od něho očekává. Když se budeme snažit, abychom toto všechno dělali, pak jsme pravými Bahá'í, zanedbáme-li to, nejsme následovníky Světla, a nemáme na toto jméno žádné právo.

Bůh, který vidí všechna srdce, ví, jak dalece jsou naše životy naplněním našich slov.

27. PRAVÝ VÝZNAM KŘTU VODOU A OHNĚM

9. listopadu 1911

V Evangelii podle svatého Jana Kristus praví: »Pokud se člověk nenarodí z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Království nebeského.« Podle interpretace kněží to znamená, že křest je pro spasení nezbytný. V jiném Evangelii se praví: „On vás pokřtí Svatým Duchem a ohněm.“

Voda křtu a oheň jsou tedy jedno a totéž! Nemůže to znamenat, že „voda“, o níž se hovoří, je hmotná voda, jelikož je přímým protikladem „ohně“, a jedno ničí druhé. Hovoří-li Kristus v Evangelii o „vodě“ míní tím to, co způsobuje život, poněvadž bez vody nemůže žít žádná

pozemská bytost – nerost, rostlina, živočich a člověk závisejí všichni do jednoho kvůli holému přežití na vodě. Nejnovější vědecké objevy nám dokonce dokazují, že i nerost má určitou formu života, a že rovněž potřebuje pro svou existenci vodu.

Voda je příčinou života, a hovoří-li Kristus o vodě, symbolicky vyjadřuje to, co je příčinou Věčného Života.

Tato životodárná voda, o níž hovoří, je jako oheň, neboť není ničím jiným než Láskou Boží, a tato láska znamená život pro všechny duše.

Ohněm Lásky Boží se spálí závoj, který nás odděluje od Nebeských Skutečností a s jasnou vizí je nám umožněno, abychom si razili cestu vpřed a vzhůru, a stále postupovali vpřed na stezkách ctnosti a svatosti, aby našim prostřednictvím svítilo na svět světlo.

Není nic většího či požehnanějšího, než je Láska Boží! Uděluje uzdravení churavému, balzám zraněnému, radost a útěchu celému světu a pouze skrze ni může člověk dosáhnout Věčného Života. Podstatou všech náboženství je Láska Boží, a je základem všech posvátných učení.

Byla to Láska Boží, která vedla Abrahama, Izáka a Jákoba, která dodávala Josefovi v Egyptě sílu a dala Mojžíšovi odvahu a trpělivost.

Prostřednictvím Lásky Boží byl Kristus poslán na svět se Svým inspirujícím příkladem dokonalého života sebeobětování a oddanosti a přinesl lidem poselství Věčného Života. Byla to Láska Boží, která dala Muhammadovi sílu, aby vyvedl Araby ze stavu živočišného úpadku ke vznešenějšímu stavu existence.

Byla to Boží Láska, která dodávala Bábovi vzpruhu a přivedla ho k jeho nejvyšší oběti, a učinila jeho hrud' dobrovolným terčem tisíce kulek.

A konečně to byla Láska Boží, který dala Východu Bahá'u'lláha a nyní vysílá světlo Jeho učení daleko na Západ, a od pólu k pólu.

Nabádám tímto každého z vás, abyste si uvědomili její sílu a krásu, a obětovali všechny své myšlenky, slova a činy, abyste přinesli poznání o Lásce Boží do každého srdce.

28. PŘEDNÁŠKA V „L'ALLIANCE SPIRITUALISTE“

*Salle de l'Athenée,
St Germain, Paříž*

9. listopadu 1911

Přeji si vyjádřit svou vděčnost za vaši pohostinnost a svou radost, že jste duchovně založení. Jsem šťastný, že jsem přítomen na takovém setkání, kde jsme se sešli, abychom naslouchali Božímu Poselství. Kdybyste mohli vidět okem pravdy, spatřili byste na tomto místě veliké vlny duchovnosti. Síla Svatého Ducha je tu pro všechny. Chvála buď Bohu, že jsou vaše srdce inspirována Boží vroucností! Vaše duše jsou jako vlny na moři ducha, a ačkoli je každý jedinec odlišnou vlnou, oceán je jediný, všichni jsou sjednoceni v Bohu.

Každé srdce by mělo vyzařovat jednotu, aby tak světlo jediného Božího Zdroje všeho zářilo jasně a oslnivě. Nesmíme hledět pouze na jednotlivé vlny, ale na celé moře. Měli bychom se pozvednout od jednotlivce k celku. Duch je jako jeden veliký oceán a lidské duše jsou jeho vlny.

Ve Svatém Písmu je nám řečeno, že se na zemi objeví Nový Jeruzalém. Nyní je zřejmé, že toto nebeské město není postaveno z malty a opravdových kamenů, ale že to je věčné město v Nebesích, které nevystavěly lidské ruce.

Je to prorocké znamení, jehož významem je opětovný příchod Božího Učení, které osvítlí lidská srdce. Je tomu již dlouho, co toto Svaté Vedení řídilo životy lidstva. Avšak nyní zase Nebeské Město Nového Jeruzaléma konečně přišlo na svět, znovu se objevilo pod východním nebem. Z obzoru Persie povstala jeho záře, aby byla světlem, které osvítlí celý svět. V těchto dnech vidíme naplnění Božího Proroctví. Jeruzalém zmizel. Nebeské město bylo zničeno, nyní je znovu vystavěno, bylo srovnáno se zemí, avšak nyní se jeho zdi a věžičky navrátily na své místo a tyčí se do výše ve své obnovené a slavné kráse.

V západním světě triumfoval hmotný blahobyť, avšak na Východě se zaskvělo duchovní slunce.

Jsem velmi rád, že v Paříži spatřuji takové shromáždění, kde se duchovní a hmotný pokrok spojují v jednotě.

Člověk – opravdový člověk – to je duše, a ne tělo. Třebaže člověk fyzicky přináleží živočišné říši, přesto ho jeho duše pozvedá nad zbytek stvoření. Pohleďte, jak sluneční světlo osvětluje svět hmoty. A obdobně Boží Světlo zalévá svými paprsky království duše. Je to duše, která činí z lidského tvora nebeskou bytost!

Člověk je díky moci Ducha Svatého, jenž působí prostřednictvím jeho duše, schopen vnímat Boží skutečnost věcí. Všechna velká umělecká a vědecká díla jsou svědky této síly Ducha. Tentýž Duch dává Věčný Život. Pouze těm, kdož jsou pokřtěni Svatým Duchem, bude umožněno přivést všechny národy do svazku jednoty. Díky moci Ducha se může Východní svět duchovního myšlení smísit se Západní říší činností, aby se tak ze světa hmoty stal Božský svět.

Z toho plyne, že všichni, kteří pracují pro tento Nejvyšší Plán jsou vojáky armády Ducha. Světlo nebeského světa vede válku proti světu stínů a iluzí. Paprsky Slunce Pravdy rozptýlí temnotu pověr a nedorozumění.

Vy pocházíte z Ducha! Vám, kteří hledáte pravdu, přivodí Bahá'u'lláhovo Zjevení velkou radost! Toto učení pochází z Ducha, není v něm žádné přikázání, které není z Božího Ducha.

Ducha nelze vnímat tělesnými smysly hmotného těla, ledaže by se vyjadřoval vnějšími znameními a působením. Lidské tělo je viditelné, duše je neviditelná. Nicméně je to duše, která řídí lidské schopnosti, jež určují lidskost člověka.

Duše má dvě základní schopnosti: a) Tak jako lidské oči, uši a mozek seznamují duši s vnějšími poměry, tak i duše sděluje prostřednictvím mozku svá přání a záměry rukám a jazyku hmotného těla, a tím se projevuje. Duch v duši je samou podstatou života. b) Druhá schopnost duše se projevuje ve světě duchovního vidění, kde duše naplněná duchem prokazuje své bytí a funkce bez pomoci hmotných tělesných smyslů. Tam, v říši duchovního vidění, duše vidí bez pomoci tělesného oka, slyší bez pomoci tělesného ucha a cestuje bez závislosti na tělesném pohybu. Je tudíž jasné, že duch v duši člověka může působit prostřednictvím hmotného těla využívaje orgánů běžných smyslů a že je též schopen žít a konat bez jejich pomoci ve světě duchovního vidění.

To bezpochyby dokazuje nadřazenost duše člověka nad jeho tělem, nadřazenost ducha nad hmotou.

Podívejte se například na tuto lampu – není snad světlo v ní nadřazeno lampě, která ho uchovává? Ať je tvar lampy jakkoli krásný, není-li v ní světlo, její účel není splněn, je bez života – je mrtvou věcí. Lampa potřebuje světlo, avšak světlo nepotřebuje lampu.

Duch nepotřebuje tělo, avšak tělo potřebuje ducha, jinak nemůže žít. Duše může žít bez těla, ale tělo bez duše umírá.

Přijde-li člověk o zrak, o sluch, o ruku či o nohu a obývá-li však duše stále jeho tělo, tak ten člověk žije a je schopen projevovat boží ctnosti. Bez ducha by na druhou stranu nemohlo existovat ani dokonalé tělo.

Největší síla Svatého Ducha existuje v Božích Projevech Pravdy. Mocí Ducha bylo Nebeské učení přineseno lidskému světu. Mocí Ducha přišel k dětem lidí věčný život. Mocí Ducha zazářila Boží Sláva od Východu na Západ a silou téhož Ducha se projeví božské ctnosti lidstva.

Své největší úsilí musíme směřovat k odpoutání od věcí světa, musíme se snažit být duchovněji, zářivěji, řídit se radami Božího Učení, sloužit věci jednoty a pravé rovnoprávnosti, být milosrdní, odrážet lásku Nejvyššího na všechny lidi, aby se tak světlo Ducha projevilo ve všech našich skutcích až k onomu cíli, aby se celé lidstvo sjednotilo, aby se jeho rozbouřené moře utišilo a všechny neklidné vlny zmizely z povrchu oceánu života, který bude napříště nezčeřený a klidný. Pak uvidí lidstvo Nový Jeruzalém, pak vstoupí jeho branami a obdrží Boží Štědrost.

Děkuji Bohu, že jsem byl dnes odpoledne mezi vámi a děkuji vám za vaše duchovní cítění. Modlím se, abyste rostli v Boží vroucnosti a aby se síla jednoty v Duchu zvětšila, aby se tak proctví mohla naplnit, a aby se v tomto velikém století Světla Božího udály všechny radostné zvěsti zapsané v Posvátných Knihách. Toto je ta slavná doba, o níž Pán Ježíš Kristus hovořil, když nám říkal, abychom se modlili: „Přijď Království Tvé, buď Vůle Tvá jak v nebi, tak i na zemi.“ Doufám, že i vy toto očekáváte a velmi po tom toužíte.

Jsme sjednoceni v jediném cíli a naději, že všichni budou jedno a každé srdce bude osvíceno Láskou našeho Božího Otce, Boha!

Nechť jsou všechny vaše skutky duchovní a všechny vaše zájmy a náklonnosti ať se soustředí v Království Slávy!

29. EVOLUCE DUCHA

15 Rue Greuze, Paříž

10. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Dnes večer budu hovořit o evoluci či rozvoji ducha. Absolutní klid v přírodě neexistuje. Všechno se pohybuje vpřed nebo zpět, nic není bez pohybu. Člověk se od svého narození tělesně vyvíjí, dokud nedosáhne dospělosti a pak, když dospěje k vrcholu svého života, začíná ochabovat, síla a jeho tělesné schopnosti se snižují a postupně dospěje k hodině smrti. Podobně jako rostlina se rozvíjí ze semínka do stavu dospělosti, pak se její život začíná krátit, až uvadne a zajde. Pták se vznese do určité výše a když doletí k nejvyššímu možnému bodu, začne se snášet k zemi. Je tudíž zřejmé, že pohyb je pro veškeré bytí nutností. Všechny hmotné věci se vyvíjejí k určitému bodu, a pak začíná jejich úpadek. Tento zákon vládne celému hmotnému stvoření.

Rozvažujme nyní o duši. Viděli jsme, že pro bytí je pohyb nutností, nic, co je živé, není bez pohybu. Veškeré stvoření, ať náleží nerostné, rostlinné či živočišné říši, je nuceno poslouchat zákon pohybu, musí buď stoupat vzhůru, nebo sestupovat. Ale u lidské duše není žádný úpadek. Jejím jediným pohybem je směřování k dokonalosti, pouze růst a rozvoj utvářejí pohyb duše.

Boží dokonalost je nekonečná, a tudíž i rozvoj duše je nekonečný. Od samého okamžiku narození lidské bytosti se duše rozvíjí, intelekt roste a poznání se zvyšuje. Když tělo zemře, duše žije dál. Všechny lišící se stupně stvořených bytostí jsou omezené, avšak duše není omezená!

Ve všech náboženstvích existuje víra, že duše přežívá smrt těla. K nebi jsou vysílány přímluvy za milované mrtvé, zní mnoho modliteb za jejich prospívání a za odpuštění jejich hříchů. To vše by nemělo smysl, kdyby duše zahynula spolu s tělem.

A také, kdyby se duše nemohla vyvíjet k dokonalosti poté, co byla zbavena těla, jaký smysl by měly ty modlitby lásky a oddanosti?

Ve svatých spisech si můžeme přečíst, že „všechny dobré činy budou opět nalezeny“ (tj. všechny dobré činy v sobě nesou svou odměnu). Kdyby tedy duše nepřežila, ani toto by nemělo význam! Už sama skutečnost, že nás náš duchovní instinkt, který nám určitě nebyl dán nadarmo, pobízí k tomu, abychom se modlili za blaho těch našich milovaných, kteří odešli z hmotného světa, nasvědčuje pokračování jejich existence.

Ve světě ducha neexistuje pohyb zpět. Svět smrtelnosti je světem rozporů a protikladů. Pohyb je bezpodmínečně nutný, a tak všechno musí buď pokračovat nebo ustupovat. V oblasti ducha není ústup možný, veškerý pohyb musí spět k dokonalému stavu. „Pokrok“ je výrazem ducha ve světě hmoty. Inteligence člověka, jeho schopnost uvažovat, jeho vědomosti, jeho výkony ve vědě, to všechno je jako projev ducha součástí nevyhnutelného zákona duchovního pokroku a je tedy nutně nesmrtelné.

Vkládám do vás naději, že budete dělat pokroky ve světě ducha stejně jako ve světě hmoty, že se vaše inteligence bude vyvíjet, vaše znalosti zvětšovat, vaše chápání prohlubovat.

Musíte se stále snažit jít kupředu, nikdy se nezastavovat. Vyhýbat se stagnaci, tomu prvnímu kroku k ústupu, k rozkladu.

Celý hmotný svět je smrtelný. Hmotná těla jsou složena z atomů; když se tyto atomy začnou jeden od druhého odlučovat, začíná rozklad, přichází to, co nazýváme smrtí. Toto složení atomů, které tvoří tělo neboli smrtelnou složku každého stvoření, je dočasné. Když zmizí síla přitažlivosti, jež drží tyto atomy pohromadě, tělo jako takové přestává existovat.

S duší je tomu jinak. Duše není kombinací prvků, není složena z mnoha atomů, je z jedné nedělitelné substance, a proto věčná. Naprosto se vymyká řádu fyzického stvoření; je nesmrtelná.

Vědecká filosofie dokázala, že jednoduchý prvek („jednoduchý“ zde znamená „nesložený“) je nezničitelný, věčný. Jelikož se duše neskládá z jednotlivých prvků, je svou povahou také jednoduchým prvkem, a proto nemůže přestat existovat.

Právě proto, že duše má tuto jedinou nedělitelnou podstatu, nepodléhá ani rozkladu, ani nemůže být zničena a tudíž neexistuje důvod, aby dospěla k nějakému konci. Všechny živé věci nějak dávají najevo svou existenci a je logické, že tato znamení by nemohla sama o sobě existovat, kdyby neexistovalo to, co vyjadřují nebo o čem podávají svědectví. Jsme neustále obklopeni rozmanitými důkazy existence ducha.

Stopy ducha Ježíše Krista, vliv jeho božského učení, jsou dnes s námi a trvají navěky.

Lze se shodnout na tom, že neexistující věc nemůže vydávat znamení. Aby mohl psát, musí člověk existovat - neexistující člověk nemůže psát. Samo psaní je znamením pisatelovy duše a inteligence. Svatá Písma (vždy s týmž Učením) dokazují kontinuitu ducha.

Uvažujte nad záměrem stvoření. Je snad možné, aby se všechno, co bylo stvořeno, v průběhu nespočetných věků rozvíjelo a vyvíjelo pouze za tímto malým cílem před sebou – několika roky lidského života na zemi? Je snad myslitelné, aby to mohlo být konečným cílem existence?

Nerost se vyvíjí, dokud není vstřebán do života rostliny, rostlina se vyvíjí, až nakonec ztratí život v životě živočicha; zvíře zase tím, že tvoří část potravy člověka, je vstřebáváno do lidského života.

A tak vidíme, že člověk je suma veškerého stvoření, dokonalejší než všechny stvořené bytosti, cíl, k němuž se vyvíjely nekonečné věky existence.

V nejlepším případě stráví člověk na tomto světě devadesát let - opravdu krátký čas!

Přestane člověk existovat, když opustí tělo? Dospěje-li jeho život nadobro ke konci, pak byl všechn předěšlý vývoj bezcenný, všechno bylo nadarmo. Je možné si představit, že stvoření nemá větší cíl než tento?

Duše je věčná, nesmrtelná. Materialisté říkají: „Kde je duše? Co je to? Nemůžeme ji vidět, ani se jí nemůžeme dotknout.“

Takto jim musíme odpovídat: - Ať se vyvine nerost sebevíc, nemůže chápat rostlinný svět. Ale nedostatek pochopení nedokazuje neexistenci rostliny.

Ať se rostlina vyvine k sebevyššímu stupni, není schopna pochopit živočišný svět; tato nevědomost však není důkazem, že zvířata neexistují.

Zvíře, byť sebevyvinutější, si nedovede představit inteligenci člověka, ani si nemůže uvědomit přirozenost jeho duše. To však opět nedokazuje, že člověk nemá intelekt nebo že nemá duši. Dokazuje to pouze, že jedna forma existence nemůže pochopit formu jí nadřazenou.

Květina si možná neuvědomuje bytost jako je člověk, ale fakt její nevědomosti nebrání existenci lidstva.

Stejným způsobem, když materialisté nevěří na existenci duše, jejich nevíra ještě nedokazuje, že neexistuje taková oblast, jako je svět ducha. Sám fakt, že existuje lidská inteligence, dokazuje nesmrtelnost člověka; navíc je tma důkazem přítomnosti světla, protože bez světla by nebylo stínu. Chudoba dokazuje existenci bohatství, protože jak bychom bez

bohatství mohli měřit chudobu? Nevědomost dokazuje, že existují vědomosti, protože jak by bez nich mohla existovat nevědomost?

Proto představa smrtelnosti předpokládá existenci nesmrtelnosti – protože kdyby nebylo věčného života, neexistoval by způsob, jak měřit život na této zemi.

Kdyby duch nebyl nesmrtelný, jak by mohli ti, kteří byli Projevy Boha, podstoupit tak hrozné zkoušky? Proč podstoupil Ježíš Kristus tak strašnou smrt na kříži? Proč Muhammad snášel pronásledování?

Proč Báb podstoupil nejvyšší oběť a proč strávil Báhá'u'lláh léta svého života ve vězení?

Proč by mělo existovat všechno to utrpení, kdyby nemělo být důkazem věčného života ducha? Kristus trpěl a přijal všechny zkoušky z důvodu nesmrtelnosti Svého ducha. Když člověk přemýšlí, pochopí duchovní význam zákona pokroku; jak se všechno pohybuje od nižšího stupně k vyššímu.

Jen tehdy, uvažuje-li o těchto věcech člověk bez inteligence, může si představovat, že velký plán stvoření by měl najednou přestat ve svém vývoji, že evoluce by měla mít tak nepřiměřený konec!

Materialisté, kteří takto uvažují a tvrdí, že nejsme schopni vidět svět ducha nebo vnímat Boží požehnání, se vpravdě podobají zvířatům, která nejsou obdařena chápáním; majíce oči nevidí, majíce uši neslyší. Tento nedostatek zraku a sluchu však dokazuje jen a jen jejich podřadnost; o nich čteme v Koránu: „Jsou lidé, kteří jsou k duchu slepí a hluchí.“ Neužívají onoho velkého daru Božího, schopnosti chápání, jejíž pomocí by mohli vidět očima ducha, slyšet duchovním sluchem a také chápat božsky osvíceným srdcem.

Neschopnost materialistické mysli pochopit ideu věčného života, není důkazem, že takový život neexistuje.

Chápání toho druhého života závisí na našem duchovním zrození!

Modlím se za vás, aby vaše duchovní schopnosti a touhy denně vzrůstaly a abyste nikdy nedovolili svým hmotným smyslům zastřít váš zrak slávě Nebeského Osvícení.

30. TOUHY A MODLITBY 'ABDU'L-BAHÁA

15. listopadu 1911

'Abdu'l-Bahá řekl: Všichni jste velmi vítáni a všechny vás vroucně miluji.

Dnem a nocí se za vás modlím k Nebesům, abyste byli silní, a abyste všichni do jednoho mohli být účastni požehnání Bahá'u'lláha, a vstoupit do Království.

Úpěnlivě prosím, abyste se stali novými bytostmi, osvěcenými Božským Světlem podobně jako zářící lampy, a aby se znalost Lásky Boží mohla šířit z jednoho konce Evropy na druhý.

Kéž tato bezmezná láska naplní vaše srdce a mysle takovým způsobem, že zármutek v nich nenalezne místo, jímž by vstoupil, a vy se se srdci plnými radosti budete moci vznést jako ptáci k Božské Záři.

Kéž se vaše srdce stanou čistými a ryzími jako vyleštěná zrcadla, v nichž se může odrážet plná sláva Slunce Pravdy.

Kéž jsou vaše oči otevřené, aby spatřily znamení Království Božího, a kéž jsou vaše uši vnímavé, aby mohly s dokonalým porozuměním naslouchat Nebeskému Oznámení ozývajícímu se ve vašem středu.

Nechť vaše duše získají pomoc a povzbuzení, a jsouce takto posíleny, kéž je jim umožněno žít v souladu s učením Bahá'u'lláha.

Modlím se za každého a za všechny, abyste byli jako plameny lásky ve světě, a aby záře vašeho světla a vroucnost vaší láskyplnosti dosáhla srdce každého zarmouceného a trpícího dítěte Božího.

Kéž jste jako zářící hvězdy, jasné a svítící navěky v Království.

Radím vám, abyste se vši vážností studovali učení Bahá'u'lláha, abyste se, s Boží pomocí, stali v činu a v pravdě Bahá'í.

31. O TĚLU, DUŠI A DUCHU

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Pátek ráno, 17. listopadu 1911

V lidském světě existují tři stupně: stupeň těla, duše a ducha.

Tělo je fyzický neboli živočišný stupeň člověka. Pokud jde o tělo, je člověk částí živočišné říše. Těla lidí se stejně jako těla živočichů skládají ze stejných prvků, které drží pohromadě díky zákonu přitažlivosti.

Člověk je stejně jako živočich vybaven smysly, pociťuje horko, zimu, hlad, žízeň, ap.; na rozdíl od zvířete má člověk racionální duši, lidskou inteligenci.

Tato inteligence člověka je prostředníkem mezi jeho tělem a jeho duchem.

Umožní-li člověk duchu, aby prostřednictvím jeho duše osvítil jeho chápání, potom obsáhne celé Stvoření; neboť člověk, jsa vyvrcholením všeho, co předcházelo, a tedy nadřazen všem dřívějším evolucioním, v sobě obsahuje veškerý nižší svět. Zářivá inteligence člověka, osvícená duchem prostřednictvím působení jeho duše, činí z něho korunu Stvoření.

Avšak na druhé straně, neotevře-li člověk mysl a srdce požehnání ducha, ale obrátí-li svou duši k hmotným věcem, k tělesné stránce své přirozenosti, potom spadne ze svého vyvýšeného místa a je méně dokonalý než obyvatelé nižší živočišné říše. V takovém případě je člověk v žalostném stavu! Neboť jestliže nikdy neužívá duchovních vlastností duše, jež je otevřená dechu Božského ducha, slábnou, zakřňují, až nejsou nakonec schopné ničeho. A uplatňují-li se pouze hmotářské vlastnosti duše, pak strašlivě zesílí – nešťastný svedený člověk se stává divočejším, nespravedlivějším, ničemnějším, krutějším, zlovolnějším než sama zvířata nižšího stvoření. Posiluje-li nižší stránka přirozenosti duše veškeré ctižádosti a touhy, stává se člověk čím dál tím brutálnější, až celá jeho bytost v ničem nevyniká nad

šelmy, jež zahynou. Takoví lidé plánují zlé skutky, chtějí zraňovat a ničit. Úplně jim chybí duch božského soucitu, neboť nebeské vlastnosti duše ovládly hmotné zájmy. Posílí-li se naopak duchovní povaha duše natolik, aby udržovala hmotnou stránku v područí, pak se člověk přiblíží Božskému světu; jeho lidskost je osvětlena natolik, že se v ní projevují ctnosti nebeského shromáždění; vyzařuje Milosrdenství Boží, podněcuje duchovní pokrok lidstva, neboť se stává lampou, jež lidstvu osvětluje jeho cestu.

Chápte, kterak je duše prostředníkem mezi tělem a duchem. Podobně je i tento strom prostředníkem mezi semenem a plodem. Až se na stromě objeví plod a až uzraje, budeme vědět, že je strom dokonalý; kdyby strom nenesl plody, byl by jen pouhým bezcenným výrůstkem, který nneslouží žádnému účelu!

Má-li v sobě duše duchovní život, přináší dobré plody a stává se Božským stromem. Přál bych si, abyste se snažili pochopit tento příklad. Doufám, že vás nevyslovitelná Boží добрota natolik posílí, že nebeské vlastnosti vaší duše, která ji uvádějí do spojitosti s duchem, navěky převládnu nad hmotnou stránkou, a tak dokonale ovládnou smysly, aby se vaše duše přiblížila dokonalostem Božího Království. Necht' se vaše obličej neochvějně upírají k Božímu Světlu, natolik rozjasní, že budou všechny vaše myšlenky, slova a činy vyzařovat Duchovní Zář, která vládne vašim duším, takže na shromážděních světa budete projevovat dokonalost vašeho života.

Někteří lidé se v životě zabývají výhradně věcmi tohoto světa; jejich mysl je omezena vnějškovým chováním a tradičními zájmy, takže jsou slepí ke všem ostatním říším existence, k duchovnímu významu všech věcí! Myslí na pozemskou slávu a na hmotný rozvoj a sní o tom. Smyslové rozkoše a pohodlné prostředí omezují jejich obzor, veškerá jejich ctižádost se soustřeďuje na úspěchy v oblasti světských poměrů a okolností. Nedrží na uzdě svoje nižší sklony, jedí, pijí a spí! Podobně jako zvíře se nezabývají se jinou myšlenkou než svým tělesným blahem. Je pravda, že se tyto nezbytnosti musí uspokojovat. Život je břemeno, které musíme nést, pokud jsme na zemi, ale neměli bychom připustit, aby starost o nižší věci života úplně ovládla všechny myšlenky a touhy lidské bytosti. Touhy našeho srdce by měla směřovat ke slavnějšímu cíli, duševní činnost by se měla povznést k vyšším úrovním! Lidé by měli v duši chovat vizi nebeské dokonalosti a připravovat tak místo pro nevyčerpatelnou štědrost Božského Ducha.

Necht' se vaše úsilí zaměří na zbudování Nebeské civilizace na zemi! Vyprošuji pro vás

nejvyšší požehnání, abyste byli tak naplněni životaschopností Nebeského Ducha, že se stanete zdrojem života pro tento svět.

32. BAHÁ'Í MUSÍ SRDCEM I DUŠÍ PRACOVAT, ABY PŘIVODILY LEPŠÍ STAV SVĚTA

19. listopadu 1911

Jak radostné je vidět takové setkání jako toto, které je vpravdě shromážděním „nebeských lidí“.

Všichni jsme sjednoceni v jednom Božím záměru, nemáme žádné hmotné pohnutky, a naším nejdražším přáním je rozšířit Boží Lásku po celém světě!

Pracujeme a modlíme se za jednotu lidstva, aby se všechny rasy na zemi staly rasou jedinou, všechny země jedinou zemí a aby všechna srdce tloukla jako jediné, abychom pracovali společně pro dokonalou jednotu a bratrství.

Pochválen buď Bůh, že je naše úsilí upřímné a že se naše srdce obracejí ke Království. Naší největší touhou je, aby se ve světě mohla ustanovit pravda, a v této naději přistupujeme jeden k druhému s láskou a citovým zanícením. Všichni do jednoho jsou upřímní a nesobečtí a jsou ochotni obětovat všechny osobní ambice pro velký ideál, o nějž usilují: pro bratrskou lásku a mír a jednotu mezi lidmi!

Nepochybujte o tom, že Bůh je s námi, po naší pravici a po naší levici, že dá, aby den ode dne náš počet rostl, a že poroste síla a užitečnost našich setkání.

Je mou nejdražší touhou, abyste se všichni mohli stát požehnáním pro druhé, abyste mohli dát zrak duchovně slepým, sluch duchovně hluchým, a život těm, kteří jsou mrtví v hříchu.

Kéž pomůžete těm, co tonou v materiálu, aby si uvědomili své Božské synovství a kéž je povzbudíte, aby povstali a byli hodni svého rodného práva, aby se vaším úsilím stal svět lidstva Královstvím Boha a Jeho vyvolených.

Děkuji Bohu, že jsme zajedno v tomto velkém ideálu, že mé touhy jsou i vašimi a že společně pracujeme v dokonalé jednotě.

Člověk dnes na zemi hledí na smutné divadlo kruté války! Člověk vraždí svého bratra člověka pro sobecký užitek, a aby rozšířil své území! Kvůli této nečestné touze se jeho srdce zmocnila nenávist a je proléváno více a více krve!

Vedou se nové bitvy, armády se zvětšují, vyrábí se více děl, více pušek, více výbušnin všemožných druhů – a tak se ze dne na den množí i hořkost a nenávist!

Ale toto shromáždění, díky Bohu, touží pouze po míru a jednotě, a musí pracovat srdcem i duší, aby přivedilo zlepšení stavu světa.

Vy, kteří jste služebníky Boha, bojujte proti útlaku, nenávisti a neshodě tak, aby války ustaly a mezi lidmi se mohly ustanovit Boží zákony míru a lásky.

Pracujte! Pracujte s veškerou silou, rozšiřujte Věc Království mezi lidi; učte samolibé, aby se pokorně obrátili k Bohu, hříšníky, aby už více nehřešili, a s radostným očekáváním vyčkejte příchodu Království.

Milujte a poslouchajte svého Nebeského Otce a zůstaňte ujištěni, že se vám dostává Božské pomoci. Vpravdě vám říkám, že vskutku dobudete svět!

Mějte pouze víru, trpělivost a odvalu – toto je pouze začátek, ale určitě uspějete, protože Bůh je s vámi!

33. O POMLOUVÁNÍ

Pondělí, 20. listopadu 1911

Od počátku světa až do dnešních časů musel každý Projev (1) seslaný Bohem čelit ztělesnění „Mocností temnoty“.

(1 – Boží Projev)

Tyto temné mocnosti se vždy pokoušely uhasit světlo. Tyranie vždy usilovala o přemožení spravedlnosti. Nevědomost se neustále snažila pošlapat vzdělanost. Toto byla od raných dob praktika materiálního světa.

V dobách Mojžíše se Faraón osobně přičinil, aby zabránil rozšíření Mojžíšova světla do ciziny.

Za Kristova dne popudili Annáš a Kaifáš židovský lid proti Němu a učení doktoři Izraele se spojili dohromady, aby odolávali Jeho Moci. Kolovalo o Něm mnoho druhů falešných pomluv. Písaři a Farizejové se spikli, aby přiměli lidi věřit tomu, že On je lhář, odpadlík a rouhač. Rozšířili tyto pomluvy proti Kristu po celém Východě a způsobili, že byl odsouzen k hanebné smrti!

Taktéž se stalo v případě Muhammada. Učení doktoři Jeho dne si zámánuli, že uhasí světlo Jeho vlivu. Silou meče se snažili zabránit rozšíření Jeho učení.

Navzdory veškerému jejich úsilí zazářilo na obzoru Slunce Pravdy. V každém případě armáda světla zvítězila na bojišti světa nad mocnostmi temnoty a oslnivost Božského učení osvítila zemi. Ti, kteří přijali učení a pracovali pro Věc Boha, se stali zářícími hvězdami na obloze lidstva.

Nyní, za našich dní, se historie opakuje.

Ti, kteří přiměli lidi k tomu, aby věřili, že náboženství je jejich soukromá věc, opět vynakládají úsilí, aby odolávali Slunci Pravdy: vzdorují Božímu Příkazu; vymýšlejí pomluvy

nemajíce argumenty proti němu, ani důkazy. Útočí se zahalenou tváří, neodvažující se vystoupit na denní světlo.

Naše metody jsou jiné. My neútočíme ani nepomlouváme; nehodláme se s nimi přít; přinášíme důkazy a argumenty; vyzýváme je, aby vyvrátili naše tvrzení. Nejsou s to nám odpovědět, ale namísto toho píší všechno, co je jen napadne proti Božskému Poslu, Bahá'u'lláhovi.

Nedejte, aby se vaše srdce těmito hanlivými spisy trápila! Poslechněte slov Bahá'u'lláha a neodpovídejte jim. Spíše se radujte, že důsledkem těchto lží bude rozšíření pravdy. Až se tyto pomluvy objeví, lidé se začnou tázat, a ti, kdo se táží, budou přivedeni k poznání Víry.

Když by člověk prohlásil : „Ve vedlejší místnosti je lampa, která nedává žádné světlo,“ někdo by se s takovým výrokem mohl spokojit. Ale moudřejší člověk do té místnosti půjde, aby to sám posoudil. A hle, když spatří lampu jasně zářící světlem, pozná pravdu!

A opět, člověk řekne : „Tam se rozkládá zahrada, v níž jsou stromy se zlámanými větvemi, které neplodí žádné ovoce a jeho listy jsou uvadlé a žluté! V té zahradě jsou rovněž kvetoucí rostliny bez květů a růžové keře, jež vadnou a umírají – do té zahrady nechoďte!“ Uslyší-li spravedlivý člověk tento popis zahrady, nebude s ním spokojen, aniž by se sám přesvědčil, zdali je to pravda nebo ne. Proto do té zahrady vstoupí a hle, uzří ji upravenou; větve stromů pevné a silné, obtěžkané též tím nejsladším zralým ovocem, které obklopuje bujnost krásných zelených listů. Rostliny jsou zářivé, s květy mnoha odstínů; růžovými keři pokrytými vonícími a líbeznými růžemi a vše se zelená a je dobře zaopatřeno. Rozprostře-li se sláva zahrady před zraky spravedlivého člověka, ten bude chválit Boha, že ho na místo tak podivuhodné krásy přivedla hanebná pomluva!

Toto je důsledkem práce pomlouvačů: být příčinou, která člověka vede k odhalení pravdy.

Víme, že všechny ty lži šířené o Kristu a Jeho apoštolech a všechny knihy napsané proti Němu, vedly lidi pouze ke tomu, že zkoumali Jeho doktrínu; a poté, co spatřili krásu a nadechli se vůně, navždy už kráčeli uprostřed růží a ovoce oné nebeské zahrady.

Proto vám říkám, šířte Božskou Pravdu s veškerým úsilím tak, aby chápání lidí mohlo být osvětleno; toto je nejlepší odpověď těm, kteří pomlouvají. Nepřeji si hovořit o těchto lidech ani o nich říkat cokoli špatného – pouze vám říkám, že pomluva nemá žádný význam!

Mraky mohou zastínit Slunce, ale nikdy nebudou tak husté, aby jimi neprošly jeho paprsky! Nic nemůže zabránit záři Slunce, aby sestupovala, aby ohřívala a oživovala Božskou Zahradu.

Nic nemůže zabránit dešti, aby padal z Nebes.

Nic nemůže zabránit naplnění Božího Slova!

Proto, uvidíte-li knihy a spisy napsané proti Zjevení, nermuťte se, ale čerpejte útěchu v ujištění, že věc tím získá na síle.

Nikdo nehází kamenem na strom bez ovoce. Nikdo se nepokouší uhasit lampu bez světla!

Zamyslete se nad minulými časy. Měly Faraónovy pomluvy nějaký význam? Prohlásil, že Mojžíš je vrah, že zabil člověka, a že si zaslouhuje být popraven! Také prohlásil, že Mojžíš a Áron byli podněcovací svárů, že se pokouší zničit egyptské náboženství, a proto musí být zabiti. Tato slova Faraón vyřkl nadarmo. Světlo Mojžíše zazářilo. Zář Zákona Boha zalila svět!

O Kristovi farizeové řekli, že porušil Den Sabatu, že opovrhoval Mojžíšovým Zákonem, že hrozil zničením Chrámu a Svatého Města Jeruzaléma a že si zaslouží být ukřižován. Víme, že všechny tyto pomlouvačné útoky neměly žádný vliv na zpomalení šíření Evangelia!

Slunce Krista jasně zářilo na obloze a dech Ducha Svatého zavanul po celé Zemi!

A já vám říkám, že žádná pomluva není schopna zvítězit nad světlem Božím; jejím výsledkem může být pouze to, že ono Světlo bude všeobecně více rozpoznáno. Jestliže nějaká Věc nemá žádný význam, kdo by se trápil tím, aby pracoval proti ní!

Ale vždy platí, že čím větší je Věc, tím více nepřátelé povstávají ve snaze ji porazit! Čím jasnější světlo, tím temnější stín. Naším úkolem je s pokorou a silnou neochvějností jednat v souladu s učením Bahá'u'lláha.

34. OPRAVDOVÉ ŠTĚSTÍ A POKROK NEMOHOU EXISTOVAT BEZ DUCHOVNOSTI

21. listopadu 1911

Zuřivost a divokost jsou pro zvířata něčím přirozeným, ale člověk by měl prokazovat vlastnosti lásky a náklonnosti. Bůh poslal na svět všechny Své Proroky s jediným záměrem, aby zasadili do lidských srdcí lásku a dobrou vůli, a za tímto velikým cílem byli ochotni trpět a umírat. Všechny posvátné Knihy byly napsány kvůli tomu, aby vedly a směřovaly člověka na cesty lásky a jednoty; a přesto vzdor tomu všemu vidíme všude kolem nás smutnou podívanou na válku a krveprolévání.

Zadíváme-li se na stránky dávné i nedávné historie, uvidíme, jak černá země rudne lidskou krví. Lidé se zabíjejí jako divocí vlci a zapomínají na zákony lásky a snášenlivosti.

Nadešel nyní tento zářivý věk a přináší skvělou civilizaci a hmotný pokrok. Lidská schopnost myšlení se rozšířila, vnímavost lidí vzrostla, avšak bohužel navzdory tomu všemu se den co den prolévá nová krev. Pohleďte na současnou turecko-italskou válku; na okamžik se zamyslete nad osudem těchto nešťastných lidí! Kolik jich jen bylo v této smutné době zabito? Kolik jen domů se proměnilo v trosky, kolik žen bylo opuštěno a necháno napospas osudu a kolik dětí osiřelo! A co se získá výměnou za všechna tato muka a srdcebol? Pouhý kousek země!

Všechno toto ukazuje, že samotný hmotný pokrok ještě nevede k povznesení člověka. Právě naopak, čím více se člověk noří do hmotného pokroku, tím více se zastírá jeho duchovnost.

V dobách dávno minulých nebyl pokrok na materiální úrovni tak prudký, ani krveprolévání se neodehrávalo v tak masovém měřítku. Starodávné válčení neznalo děla, pušky, dynamit, granáty, torpédové čluny, bitevní lodě ani ponorky. Díky materiální civilizaci máme nyní všechny tyto vynálezy, a válka jde od devíti k pěti! Ze samotné Evropy se stalo jedno obrovské skladiště zbraní plné výbušnin, a kéž Bůh zabrání tomu, aby se vznítilo – poněvadž, pokud by se tak stalo, zasáhlo by to celý svět.

Chci, abyste pochopili, že *hmotný* pokrok a duchovní pokrok jsou dvě velmi odlišné věci, a že pouze když jde hmotný pokrok ruku v ruce s duchovností, může nastat nějaký opravdový pokrok a Největší Mír zavládnout na světě.

Kdyby se lidé řídili Svatými Radami a Učením Proroků, kdyby ve všech srdcích svítilo Boží Světlo a lidé byli opravdu zbožní, zakrátko bychom spatřili na Zemi mír a Království Boží mezi lidmi. Zákony Boží lze připodobnit k duši a hmotný pokrok k tělu. Kdyby tělo neoživovala duše, přestalo by existovat. Vroucně se modlím, aby duchovnost na světě vždy vzrůstala a zvětšovala se, aby se tak zvyklosti staly osvícenými a ustanovil se mír a svornost.

Válka a pustošení a krutost, která je provází, jsou Bohu odporné a přinášejí svůj vlastní trest, jelikož Bůh lásky je rovněž Bohem spravedlnosti a každý člověk musí nevyhnutelně sklidit, co zaseje. Snažme se porozumět příkazům Nejvyššího a uspořádat svůj život podle toho, jak to nařizuje On. Pravé štěstí závisí na duchovním dobru a na stálé otevřenosti srdce přijímat Boží Štěstí.

Odvrátí-li se srdce od požehnání, která uděluje Bůh, jak může doufat ve štěstí? Nevloží-li naději a důvěru v Boží Milosrdenství, kde může najít klidu? Ó, důvěřujte v Boha! Poněvadž Jeho Štěstí je nekonečná, a v Jeho Požehnání, jelikož jsou jedinečná. Ó! Vložte svou víru ve Všemohoucího, poněvadž On nesehlává a Jeho dobrota trvá navěky! Jeho Slunce dává nepřetržitě Světlo a Mraky Jeho Milosrdenství jsou plny Vod Slitovnosti, jimiž zalévá srdce všech, kdo Mu důvěřují. Jeho osvěžující Vánek vždy přináší na svých křídlech uzdravení vyprahlým duším lidí! Je moudré se odvracet od takového milujícího Otce, který nás zaplavuje Svými požehnáními, a místo toho se rozhodnout, že budeme otroky hmoty?

Bůh nás ve Své nekonečné dobrotě povznesl k tak veliké cti a učinil nás pány nad hmotným světem. Staneme se snad jeho otroky? Nikoli, spíše vznášíme nárok na své rodné právo a usilujeme se, abychom žili život duchovních synů Boha. Slavné Slunce Pravdy opět vyšlo na Východě. Z dalekého obzoru Persie se jeho záře šíří široko a daleko a rozptyluje husté mraky pověr. Světlo jednoty lidstva začíná osvětlovat svět a zanedlouho bude zástava Božího souladu a solidarity národů vlát vysoko v nebesích. Ba dokonce vánky Svatého Ducha budou inspirovat celý svět!

Ó lidé a národy! Povstaňte a pracujte a buďte šťastni! Společně se shromážděte pod stanem jednoty lidstva!

35. BOLEST A SMUTEK

22. listopadu 1911

Na tomto světě nás ovlivňují dva pocity: *Radost a bolest*.

Radost nám propůjčuje křídla! V čase radosti je naše síla vitálnější, náš intelekt pronikavější, naše chápání méně mlhavé. Zdá se, že se v té době lépe vyrovnáváme se světem a snáze nalézáme ty oblasti, kde se můžeme uplatnit. Ale postihne-li nás zármutek, zeslábneme, naše síla nás opustí, naše chápavost je omezenější a naše inteligence otupělá. Skutečnost života jako by se nám vymykala, naše duchovní oči nedokáží odhalovat svatá tajemství a dokonce se začneme podobat mrtvým tvorům.

Žádná lidská bytost se těmito dvěma vlivům nemůže vymknout, ale veškerý existující zármutek a trápení pocházejí ze světa hmoty – duchovní svět poskytuje jedině radost!

Trpíme-li, je to následkem hmotných okolností, a všechny zkoušky a obtíže pocházejí z tohoto světa iluzí.

Například obchodník může přijít o svůj obchod a následuje deprese. Dělníka propustí a on se očitne tváří v tvář hladu. Farmář má špatnou sklizeň a jeho mysl je plná úzkosti. Člověk postaví dům, který do základů vyhoří a z člověka je rázem zničený a zoufalý bezdomovec.

Všechny tyto příklady vám mají ukázat, že zkoušky, kterým jsme na každém kroku vystavováni, veškerý žal, bolest, hanba a zármutek, se rodí ze světa hmoty; zatímco duchovní

Království nikdy nepůsobí smutek. Člověk, který svými myšlenkami žije v tomto Království, zná stálou radost. Obtíže, které jsou dědictvím všeho tělesného, míjí kolem něho, ale dotýkají se ho jen na povrchu života, hloubky jsou klidné a nezčeřené.

Lidstvo je dnes schýleno pod tíží nesnáží, žalu a zármutku a neunikne nikdo; svět je mokrý od slz; ale díky Bohu, lék je na dosah. Odvráťme svá srdce od světa hmoty a žijme v duchovním světě! Jedině ten nám může poskytnout svobodu! Tísni-li nás obtíže ze všech stran, musíme pouze volat k Bohu a díky Jeho velké milosti nám bude pomoheno.

Postihne-li nás zármutek a protiventství, obraťme svou tvář ke Království a zahrne nás proud nebeské útěchy.

Jsme-li nemocní a v nepohodě, úpěnlivě prosme o Boží uzdravení, a On na naši modlitbu odpoví.

Jsou-li naše myšlenky plné hořkosti tohoto světa, obraťme oči k sladkosti Božího slitování a On nám sešle nebeský klid! Jsme-li uvězněni ve světě hmoty, náš duch se může povznést k nebesům a my budeme skutečně svobodni!

Spějí-li naše dny ke konci, myslíme na věčné světy a budeme plni radosti!

Vidíte všude kolem sebe důkazy nedostatečnosti materiálních věcí, jak nelze nalézt radost, povzbuzení, mír ani útěchu v pomíjivých věcech tohoto světa. Není tudíž bláhové, odmítá-li člověk hledat tyto poklady tam, kde se dají nalézt? Dveře duchovního Království jsou otevřeny všem a mimo něj panuje naprostá temnota.

Buď Bohu chvála, že vy v tomto shromáždění jste si toho vědomi, neboť ve všech životních zármutcích můžete dosáhnout nejvyšší útěchy. Jsou-li vaše dny na zemi sečteny, víte, že vás čeká věčný život. Jestliže vás jakoby temným mračnem obklopuje úzkost způsobená hmotou, osvětluje vaši stezku duchovní záře. Vpravdě se těm, jejichž mysl ozařuje duch Nejvyššího, dostává výsostné útěchy.

Já sám jsem byl ve vězení čtyřicet let - jediný z těch roků by bývalo nebylo možné vydržet – nikdo nepřežil v tomto uvěznění déle než rok! Ale díky Bohu jsem byl po celých těch čtyřicet let každý den navýsost šťasten! Při probuzení mi bylo, jako bych slyšel dobré zprávy, a každý večer mne provázela nekonečná radost. Duchovnost mi byla útěchou a mou největší radostí bylo obracet se k Bohu. Myslíte, že kdyby tomu tak nebylo, byl bych mohl přežít těch čtyřicet

let ve vězení?

Duchovnost je tudíž největším z Božích darů a „Život věčný“ znamená „obrácení k Bohu“. Kéž vy všichni i každý z vás jednotlivě získáváte denně na duchovnosti, kéž jste posilováni ve dobrotivosti, kéž vám božská útěcha pomáhá víc a víc, kéž vám Svatý Duch Boha dopomůže ke svobodě, a kéž moc Nebeského Království žije a působí mezi vámi.

36. DOKONALÉ LIDSKÉ CITY A CTNOSTI

23. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil: Všichni byste měli být velmi šťastní a vděční Bohu za velikou výsadu, které se vám dostává.

Toto je zcela duchovní setkání! Chvála buď Bohu, vaše srdce se obrací k Němu, vaše duše jsou přitahovány ke Království, máte duchovní cíle a vaše myšlenky se vznášejí nad světem prachu.

Náležíte do světa čistoty a nespokojujete se se životem zvířete a nemrháte své dny jezením, pitím a spaním. Jste vskutku lidmi! Vaše myšlenky a cíle se upínají k dosažení lidské dokonalosti. Žijete, abyste konali dobro a přinášeli ostatním štěstí. Vaší největší touhou je utěšit ty, kteří truchlí, posílit slabé a být světu zdrojem naděje. Vaše myšlenky se dnem i nocí obracejí ke Království a vaše srdce jsou plná Lásky Boží.

Neznáte tudíž odporu, nelibosti ani nenávisti, poněvadž každý žijící tvor je vám drahý a usilujete o dobro všech.

To jsou dokonalé lidské city a ctnosti. Pokud člověk žádnou z nich nemá, raději by měl přestat existovat. Pokud lampa přestala vydávat světlo, raději by měla být zničena. Nerodí-li strom žádné ovoce, měl by se spíše pokácet, jelikož pouze zbytečně zatěžuje půdu.

Je vpravdě pro člověka lepší, aby tisíckrát zemřel, než aby i nadále žil bez ctností.

Máme oči, abychom jimi viděli, ale když je nepoužíváme, jaký z nich máme prospěch? Máme uši, abychom jimi slyšeli, ale jsme-li hluchí, jaký mají užitek?

Máme jazyk, abychom jím chválili Boha a hlásali dobré zvěsti, ale jsme-li němí, pak je úplně zbytečný!

Všemilující Bůh stvořil člověka, aby vyzařoval Boží světlo a osvěcoval svět svými slovy, jednáním a životem. Je-li bez ctností, nestane se ničím lepším než pouhým zvířetem, a zvíře postrádající inteligenci je ohavnou věcí.

Nebeský Otec dal člověku nedocenitelný dar inteligence, aby se mohl stát duchovním světlem, prorážejícím temnotu materiálna a přinášejícím světu dobrotu a pravdu.

Budete-li upřímně následovat Bahá'u'lláhovo učení, vskutku se stanete světlem světa, duší těla světa, útěchou a pomocí pro lidstvo a zdrojem spasení pro celý vesmír. Snažte se tedy, abyste se srdcem i duší řídili příkázáními Požehnané Dokonalosti a buďte ujištěni, že pokud se vám podaří žít život, který pro vás určil, bude vám náležet Věčný Život a nikdy nekončící radost v Nebeském Království a bude vám seslána nebeská podpora, aby vás posílila po všechny vaše dny.

Upřímně se modlím, aby každý z vás mohl dosáhnout této dokonalé radosti!

37. KRUTÁ LHOSTEJNOST LIDÍ K UTRPENÍ CIZÍCH NÁRODŮ

24. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil:

Právě jsem se dozvěděl, že v této zemi došlo ke strašnému neštěstí. Vlak spadl do řeky a zabilo se alespoň dvacet lidí. Bude se to dnes projednávat ve francouzském parlamentu a ředitel Státních železnic bude vyzván, aby promluvil. Bude podroben křížovému výslechu ohledně stavu železnic a o tom, co přivedilo nehodu a nastane ohnivá diskuse. Jsem pln údivu a překvapení, když pozoruji, jaký zájem a vzrušení vzbudila po celé zemi smrt dvaceti lidí, když lidé zůstávají chladní a lhostejní ke skutečnosti, že se v Tripolisu zabíjí tisíce Italů, Turků a Arabů! Hrůza tohoto masového vraždění vládu vůbec nevzrušila! A přece jsou tito nešťastní lidé také lidskými bytostmi. Proč se tolik zájmu a horlivé účasti věnuje těmto dvaceti jedincům, když pro pět tisíc lidí není žádná? Všichni jsou to lidé, všichni patří do rodiny lidstva, ale jsou z jiných zemí a národů.

Nezainteresované země se nestarají, jsou-li tito muži rozerváni na kusy, tato masová jatka na ně vůbec nepůsobí! Jak je to nespravedlivé, jak kruté, jak zcela prosto jakéhokoli dobrého a pravého citění! Lidé z těchto jiných zemí mají děti a ženy, matky, dcery a malé syny! V těchto zemích dnes stěží najdeme dům, ve kterém by se nerozléhal zvuk hořkého pláče a sotva lze najít domov, kterého by se nedotkla krutá ruka války.

Běda! Na všech stranách vidíme, jak je člověk krutý, nespravedlivý a plný předsudků a jak dlouho mu to trvá, než začne věřit v Boha a řídit se Jeho příkázáními.

Kdyby se tito lidé navzájem milovali a pomáhali si, namísto aby se dychtili zničit mečem a dělem, o kolik vznešenější by to bylo! Jak lepší by to bylo, kdyby žili v míru a souladu jako hejno holubic, namísto aby byli jako vlci a trhali jeden druhého na kusy.

Proč má člověk tak tvrdé srdce? Je tomu proto, že dosud nepoznal Boha. Kdyby měl poznání Boha, nemohl by jednat v přímém rozporu s Jeho zákony, kdyby byl duchovně založen, takový způsob chování by pro něj nebyl možný. Kdyby lidé věřili, rozuměli a řídili se nařízeními proroků Božích, války by už nadále nepotemňovaly tvář země.

Kdyby měl člověk jen základy spravedlnosti, nebyl by takový stav věcí možný.

Tudíž vám říkám, abyste se modlili – modlili a obrátili své tváře k Bohu, aby On, ve Své nekonečné slitovnosti a milosrdenství pomohl a vysvobodil tyto svedené lidi. Modlete se, aby jim dal duchovní chápání a naučil je toleranci a milosrdenství, aby se oči jejich myslí otevřely a aby byli naplněni darem ducha. Pak bude mír a láska kráčet těmito zeměmi ruku v ruce a tito ubozí nešťastní lidé dojdou klidu.

Snažme se všichni dnem i nocí pomoci tomu, abychom zlepšili poměry. Tyto strašlivé věci Mi zlomily srdce, které hlasitě pláče – necht' tento pláč dospěje i k dalším srdcím!

Pak slepí uvidí, hluchí budou vzkříšeni a přijde Spravedlnost a bude vládnout na zemi.

Úpěnlivě vás všechny prosím, abyste se srdcem i duší modlili, aby se to mohlo uskutečnit.

38. NESMÍME SE NECHAT ODRADIT TÍM, ŽE JE NÁS MÁLO

25. listopadu 1911

Když přišel Kristus, projevil Sám Sebe v Jeruzalémě. Povolal lidi do Království Božího, vyzval je k Věčnému životu a řekl jim, aby získávali lidské dokonalosti. Světlo Vedení se zaskvělo z této zářící Hvězdy a On nakonec obětoval za lidstvo Svůj život. Celý Svůj požehnaný život byl sužován útlakem a utrpením a vzdor tomu všemu bylo lidstvo Jeho nepřítelem!

Popírali Ho, pohrdali Jím, špatně s Ním nakládali a proklínali Ho. Nezacházeli s Ním jako s člověkem – a přesto navzdory tomu všemu byl ztělesněním slitovnosti a nejvyšší dobroty a lásky.

Miloval celé lidstvo, ale oni s Ním zacházeli jako s nepřítelem a nebyli s to Ho umět ocenit. Jeho slovům nepřikládali žádnou váhu a neosvítil je plamen Jeho lásky.

Později si uvědomili, kým byl, že byl Posvátným a Božím Světlem a že Jeho slova představovala Věčný život.

Jeho srdce bylo plno lásky k celému světu, Jeho dobrotě bylo dáno, aby dosáhla ke každému – a když si začali tyto věci uvědomovat, káli se, avšak On už byl ukřižován!

Až teprve mnoho let po Jeho nanebevstoupení poznali, kým byl. V době Svého nanebevstoupení měl pouze několik učedníků, pouze poměrně málo následovníků věřilo Jeho nařízením a řídilo se Jeho zákony. Nevědomci pravili: „Co je to za individuum, vždyť má jen několik učedníků!“ Ale ti, kteří věděli, řekli: „On je Sluncem, které bude zářit na Východě i na Západě, On je Projevem, který dá světu život.“

To, co viděli první učedníci, si svět uvědomil až později.

Proto se vy, kteří jste v Evropě, nenechte odradit, protože je vás málo nebo že si lidé myslí, že vaše Věc nemá žádný význam. Přijde-li na vaše setkání jen několik lidí, neztrácejte odvahu, a pokud se vám vysmívají a odporují vám, nedejte se rozrušit, jelikož Kristovi apoštolové museli snášet totéž. Spílali jim a pronásledovali je, proklínali je a špatně s nimi zacházeli, ale nakonec se stali vítězi a ukázalo se, že jejich nepřátelé neměli pravdu.

Kdyby se měla historie opakovat a vám se měly přihodit všechny tyto věci, nermuťte se, ale buďte plni radosti a děkujte Bohu, že jste povoláni, abyste trpěli tak jako svatí mužové minulosti. Když se proti vám budou stavět, buďte k nim vlídní, když vám budou odporovat,

buďte pevní ve své víře, když vás opustí a utečou před vámi, vyhledávejte je a chovejte se k nim laskavě. Nikomu neškodte, za všechny se modlete, snažte se, aby vaše světlo ve světě zářilo a ať vaše zástava vlaje vysoko v Nebi. Krásná vůně vašich ušlechtilých životů pronikne všude. Světlo pravdy roznícené ve vašich srdcích zazáří až k vzdálenému obzoru!

Na lhostejnosti a pohrdání světa vůbec nezáleží, kdežto vaše životy budou mít ten největší význam.

Všichni ti, kteří hledají pravdu v Nebeském Království, září jako hvězdy, jsou jako ovocné stromy obsypané vybranými plody, jako moře plné drahocenných perel.

Pouze mějte víru v Milosrdenství Boží a šířte Boží Pravdu.

39. SLOVA, KTERÁ 'ABDU'L-BAHÁ PRONESL V KOSTELE PASTORA WAGNERA (FOYER DE L'AME) V PAŘÍŽI

26. listopadu 1911

Jsem hluboce dojat milými slovy, která mi byla určena a doufám, že pravá láska a náklonnost mezi námi den za dnem poroste. Bůh si přál, aby láska byla na světě rozhodující silou a vy všichni víte, jak mě těší mluvit o lásce.

Proroci Boží byli po celé věky posíláni do světa, aby sloužili věci pravdy – Mojžíš přinesl zákon pravdy a všichni proroci Izraele po něm se ho snažili šířit.

Když přišel Ježíš, zapálil planoucí pochodň pravdy a pozvedl ji do výše, aby tak mohla osvětit celý svět. Po Něm přišli Jeho vyvolení apoštolové a chodili široko daleko a přinášeli světlo učení svého Mistra do temného světa a následně ho předali dál.

Pak přišel Muhammad, který ve Své době a Svým způsobem šířil poznání pravdy mezi divokým lidem, neb toto vždy bylo posláním vyvolených Boha.

A tak, když nakonec v Persii povstal Bahá'u'lláh, bylo Jeho nejvroucnější touhou ve všech zemích znovu zažehnout slábnoucí světlo pravdy. Všichni svatí Boha se snažili tělem a duší šířit po celém světě světlo lásky a jednoty, aby temnota materiálna zmizela a světlo duchovnosti zazářilo mezi dětmi lidí.

Pak by zmizela nenávist, pomlouvání a vraždění a na jejich místě by vládla láska, jednota a mír.

Všichni Projevy Boží přišli se stejným záměrem a všichni se usilovali o to, aby přivedli lidi na stezky ctnosti. A přesto se my, jejich služebníci, stále mezi sebou přeme! Proč je tomu tak? Proč nemilujeme jeden druhého a nežijeme v jednotě?

Je tomu tak proto, že jsme zavřeli oči před základním principem všech náboženství, že Bůh je jeden, že On je Otcem nás všech, že jsme všichni ponořeni do oceánu Jeho milosrdenství a jsme pod ochranou a v úkrytu Jeho milující péče.

Slavné Slunce Pravdy září pro všechny stejně, vody Božího Milosrdenství obklopují každého a Jeho Božská přízeň je udělována všem Jeho dětem.

Milující Bůh si přeje mír pro všechny Své tvory – pročpak tedy oni tráví svůj čas válkou?

Miluje a ochraňuje všechny Své děti – proč na Něj zapomínají?

Uděluje Svou Otcovskou péči nám všem – proč zapomínáme na své bratry?

Zajisté, až si uvědomíme, jak nás Bůh miluje a jak se o nás stará, měli bychom si své životy zařídit tak, abychom se Mu více podobali.

Bůh nás všechny do jednoho stvořil – proč jednáme v protikladu s Jeho přáními, když jsme všichni Jeho děti a milujeme téhož Otce? Všechna tato rozdělování, která vidíme na všech stranách, všechny ty spory a opozice jsou způsobeny tím, že lidé lnou k rituálům a vnějškovým obřadům a zapomínají na prostou, základní pravdu. Právě tyto vnější náboženské obřady jsou tak odlišné a právě ony způsobují rozpory a nepřátelství, kdežto skutečnost je vždy stejná a jediná. Skutečnost je Pravda a pravda se nedělí na části. Pravda je Božím vedením, je světlem světa, je láskou, je milosrdenstvím. Tyto přídomky pravdy jsou též lidskými ctnostmi inspirovanými Duchem Svatým.

Všichni do jednoho se tedy pevně přidržme pravdy a budeme vskutku svobodní!

Blíží se den, kdy se všechna náboženství světa sjednotí, neboť v zásadě už jsou sjednocena. Pro rozdělování není důvod, vzhledem k tomu, že to jsou pouze vnější formy, které je rozdělují. Mezi syny lidí jsou jisté duše, které trpí nevědomostí, pospěšme si, abychom je vzdělali, ostatní jsou jako děti, které potřebují péči a vzdělání, dokud nevyrostou, a někteří jsou nemocní – jim musíme přinést Božské uzdravení.

Ať už jsou nevědomí, dětinští nebo nemocní, musí být zahrnuti láskou a péčí, a nikoli neláskou kvůli své nedokonalosti.

Náboženští teologové byli uvedeni do svých úradů, aby přinášeli národům duchovní uzdravení a aby byli příčinou jednoty mezi národy. Stanou-li příčinou rozdělování, bylo by lepší, kdyby neexistovali! Lék se má podávat, aby léčil nemoc, ale pokud se mu pouze podaří, aby potíže ještě zhoršil, je lepší ho vůbec nepodávat. Má-li být náboženství pouze příčinou nejednoty, bylo lepší, kdyby neexistovalo.

Všichni Boží Projevy, které Bůh poslal do světa, procházeli svým strašlivým utrpením a trápením kvůli jediné naději, aby rozšiřovali mezi lidmi Pravdu, jednotu a svornost.

Kristus vytrpěl život plný smutku, bolesti a žalu, aby přinesl světu dokonalý příklad lásky – a my vzdor tomu se i nadále k sobě chováme v protikladném duchu!

Láska je základním principem Božího záměru pro člověka, a On nám přikázal, abychom milovali jeden druhého stejně jako On miluje nás. Všechny tyto spory a sváry, o kterých slyšíme ze všech stran, pouze směřují ke zvyšování materiálna.

Svět je z větší části ponořen do materialismu a požehnání Svatého Ducha jsou ignorována. Opravdového duchovního citu je velmi málo a pokrok světa je povětšinou pouze materiální. Lidé se stávají zvířaty, která zahynou, neboť víme, že ta nemají žádné duchovní citění – neobracejí se k Bohu, nemají žádné náboženství! Tyto věci náležejí pouze člověku, ale je-li bez nich, je věznem přírody a není ani o trošku lepší než zvíře.

Jak se může člověk spokojit s tím, aby vedl jenom živočišnou existenci, když ho Bůh učinil tak ušlechtilým tvorem? Všechno stvoření podléhá zákonům přírody, ale člověk byl schopen tyto zákony přemoci. Slunce vzdor své síle a slávě je spoutáno zákony přírody a ani o vlásek nemůže změnit svou dráhu. Veliký a mocný oceán je bezmocný změnit svůj odliv a příliv – nic kromě člověka se nemůže postavit zákonům přírody!

Ale člověku dal Bůh tu skvělou schopnost, že může usměřňovat, ovládat a přemáhat přírodu.

Pro člověka je přirozeným zákonem, aby krácel po zemi, ale on staví lodě a létá ve vzduchu! Je stvořen, aby žil na suché zemi, ale on pluje po moři a dokonce i cestuje pod ním!

Naučil se ovládat sílu elektřiny a po libosti si jí vezme a uvězní ji v lampě! Lidský hlas je stvořen tak, aby mluvil jen na krátkou vzdálenost, ale člověk má takovou moc, že vytvoří zařízení a může mluvit z Východu na Západ! Všechny tyto příklady vám ukazují, jak člověk může vládnout přírodě a jak vyrve meč z ruky přírody a použije ho proti ní. Jelikož byl člověk stvořen pánem přírody, jak je od něj pošetilé, aby se stal jejím otrokem! Jaká je to

nevědomost a hloupost uctívat a zbožňovat přírodu, když nás Bůh ve Své dobrotě učinil jejími pány. Boží moc vidí všichni, ale lidé si zavírají oči a nevidí ji. Slunce Pravdy září ve vsi Své nádheře, ale lidé s pevně zavřenýma očima nemohou spatřit Jeho slávu! Vroucně se modlím k Bohu, abyste byli prostřednictvím Jeho Milosrdenství a Milující laskavosti všichni sjednoceni a naplněni největší radostí.

Úpěnlivě vás prosím, abyste přidali své modlitby k mým za tím cílem, aby válka a prolévání krve mohly ustát a aby světu vládla láska, přátelství, mír a jednota.

Vidíme, že po celé věky třísnila krev povrch zemský, ale nyní přišel paprsek většího světla, lidská inteligence je větší, duchovnost začíná růst a zajisté přichází čas, kdy budou žít náboženství světa v míru. Opusťme svárivé hádky týkající se vnějších forem a dohromady se spojme, abychom si pospíšili vpřed k Boží Věci jednoty, dokud celé lidstvo nerozpozná, že je jednou rodinou společně spojenou v lásce.

ČÁST DRUHÁ

Jedenáct zásad Bahá'u'lláhova Učení, které 'Abdu'l-Bahá vysvětloval v Paříži.

Hledání pravdy

Jednota lidstva

Náboženství má být příčinou lásky a náklonnosti (nešlo o samostatnou přednášku)

Jednota náboženství a vědy

Zrušení předsudků

Zrovnoprávnění prostředků obživy

Rovnoprávnost lidí před zákonem

Světový mír

Nevměšování se náboženství a politiky

Rovnoprávnost pohlaví – vzdělávání žen

Síla Svatého Ducha

40. TEOSOFICKÁ SPOLEČNOST V PAŘÍŽI

Od mého příjezdu do Paříže ke mně přicházely zprávy o Teosofické společnosti a vím, že se skládá ze ctěných a vážených lidí. Jste mužové intelektu a myšlení, mužové s duchovními ideály a je pro mě velkým potěšením, že jsem mezi vámi.

Děkujeme Bohu, že nás dnes večer přivedl k sobě. Dělá mi to velkou radost, protože vidím, že jste hledači pravdy. Nepoutá vás otroctví řetězů předsudků a vaší největší touhou je znát pravdu. Pravdu lze přirovnat ke slunci! Slunce je zářící těleso, které rozptyluje všechny stíny, a podobně i pravda rozežene stíny naší představivosti. Stejně jako slunce dává život lidským tělům, tak i pravda dává život lidským duším. Pravda je slunce, které vychází na různých bodech na obzoru. Někdy slunce vyjde ze středu obzoru, pak v létě vychází více severněji a v zimě více jižněji – ale je to vždy totéž slunce, byť se body jeho východu jakkoli různí.

Obdobně je i pravda jediná, ačkoli se její projevy mohou velmi lišit. Někteří lidé mají oči a vidí. Tito lidé uctívají slunce, bez ohledu na to, z jakého bodu na obzoru zasvitne a když slunce opustí zimní oblohu, aby se objevilo na letním nebi, vědí, jak ho znovu najít. Existují druzí, kteří uctívají pouze místo, na němž slunce vyšlo, a když ve své slávě povstane na jiném místě, stále se zamyšleně dívají na místo jeho předchozího východu. Běda! Tito lidé jsou připraveni o požehnání slunce. Ti, kteří vpravdě uctívají samo slunce, ho rozpoznají, ať by vyšlo na jakémkoli místě úsvitu a okamžitě upřou k jeho záři své tváře.

Musíme uctívat samotné slunce a nejen místo, kde se objevuje. Stejně tak i lidé osvětleného srdce uctívají pravdu, ať se objeví na jakémkoli obzoru. Nejsou spoutáni osobností, ale následují pravdu a jsou schopni ji rozpoznat, bez ohledu na to, odkud může přijít. Je to tatáž pravda, které pomáhá lidstvu, aby se rozvíjelo, která dává život všem stvořeným bytostem, jelikož je Stromem Života!

Ve Svém učení nám Bahá'u'lláh dává vysvětlení pravdy a já bych rád s vámi o tom krátce pohovořil, neboť vidím, že máte schopnost chápání.

První Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Hledání pravdy

Člověk se musí osvobodit ode všech předsudků a následků své vlastní představivosti, aby byl schopen bez překážek hledat pravdu. Pravda ve všech náboženství je jediná a s její pomocí lze uskutečnit jednotu světa.

Všechny národy mají společnou základní víru. Jelikož je pravda jedna, nelze ji rozdělit a rozpory, které existují mezi národy, pramení pouze z toho, že je spoutávají předsudky. Kdyby jen lidé vyhledávali pravdu, zjistili by, že jsou sjednoceni.

Druhou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Jednota lidstva

Jeden všemilující Bůh uděluje Svou Boží Milost a Přízeň celému lidstvu, všichni do jednoho jsou služebníci Nejvyššího a Jeho Dobrota, Milosrdenství a milující Laskavost zalévají všechny Jeho tvory. Sláva lidstva je dědictvím každého.

Všichni lidé jsou listy a plody stejného stromu, všichni jsou větvemi Adamova stromu, všichni mají stejný původ. Na všechny dopadá stejný déšť, stejné slunce jim umožňuje růst, všechny osvěžuje stejný vánek. Jedinými rozdíly, které existují a které je rozdělují, jsou tyto: jsou dětmi, které potřebují lásku, nevědomci, které je třeba vzdělávat, nemocnými, které je třeba ošetřovat a léčit. Pravím tedy, že celé lidstvo obklopuje Milosrdenství a milost Boží. Jak nám praví svaté Spisy: Všichni lidé jsou si před Bohem rovni. On nečiní mezi lidmi žádné rozdíly.

Třetí Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženství má být příčinou lásky a náklonnosti

Náboženství by mělo spojovat všechna srdce a zahnat války a spory z tváře země, rodit duchovnost a vnést život a světlo do každého srdce. Stane-li se náboženství příčinou, nenávisti a nejednoty, bylo by lepší se bez něho obejít a zřeknout se takového náboženství by opravdu bylo nábožným činem. Neboť je jasné, že účelem léku je léčit, ale pokud by lék nemoci pouze přitížil, bylo by lepší, kdyby se nepodával. Jakékoli náboženství, které není příčinou lásky a jednoty, není žádným náboženstvím. Všichni svatí proroci byli lékaři duše, dávali předpisy pro vyléčení lidstva, a proto žádný lék, který způsobuje nemoc, nepochází od velikého a nejvyššího Lékaře.

IV – Čtvrtou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Jednota náboženství a vědy

Vědu si můžeme představit jako jedno křídlo a náboženství jako druhé, pták potřebuje k letu obě křídla, pouze jedno by bylo zbytečné. Každé náboženství, které protirečí vědě nebo, které se proti ní staví, je pouhou nevědomostí – jelikož nevědomost je opakem poznání. Upřímně se snažme být prostředníky spojení náboženství a vědy.

‘Alí, Muhammadův zeť, pravil: „To, co je v souladu s vědou, je také v souladu s náboženstvím.“ Vše, čemu lidská inteligence nemůže porozumět, by náboženství nemělo přijímat. Náboženství a věda krácejí ruku v ruce a každé náboženství, které je v rozporu s vědou není pravdivé.

Pátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženské, rasové či sektářské předsudky ničí základ lidstva:

Všechny rozpory na světě, nenávist, válku a krveprolévání způsobuje ten či onen z těchto předsudků.

Na celý svět se musí nahlížet jako na jednu jedinou zemi, na všechny národy jako na jeden národ, na všechny lidi jako na příslušníky jednoho rodu. Veškeré rozdělování lidí na náboženství, na rasy a národy je pouze dílem člověka a je nutné jen pro jeho myšlení – před Bohem žádní Peršané, Arabové, Francouzi či Angličané neexistují – Bůh je Bohem pro všechny a pro Něj je celé stvoření stvořením jediným. Musíme Boha poslouchat a snažit se Ho následovat tím, že zanecháme všech svých předsudků a přineseme mír na Zemi.

Šestou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Rovné příležitosti při získávání prostředků obživy

Každý člověk má právo na život, má právo na odpočinek a na jisté množství blahobytu. Tak jako je bohatý člověk s to žít ve svém paláci obklopený luxusem a největším pohodlím, tak by i chudý člověk měl mít přístup k základním životním potřebám. Nikdo by neměl umírat hlady, každý by měl mít dostatečné ošacení, jeden člověk by neměl žít v nadbytku, zatímco ten druhý bude bez dostupných prostředků obživy. Snažme se s veškerou silou, kterou máme, přivodit šťastnější poměry, aby tak žádná duše nebyla bez prostředků.

Sedmou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Rovnoprávnost lidí – rovnost před zákonem

Musí vládnout *Zákon*, a ne jednotlivec, tak se svět stane světem krásy a uskuteční se opravdové bratrství. Dosáhnou-li lidé vzájemné solidarity, naleznou také pravdu.

Osmou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Světový mír

Národy a vlády všech států si zvolí Nejvyšší Tribunál, kde se budou v jednotě sdružovat zástupci ze všech zemí a vlád. Všechny spory se mají předložit tomuto Soudu a jeho posláním je předcházet válce.

Devátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Náboženství by se nemělo zabývat politickými otázkami

Náboženství se zabývá věcmi ducha, politika věcmi světa. Náboženství musí pracovat se světem myšlení, zatímco oblast politiky spočívá ve světě vnějších podmínek.

Prací kněžstva je vzdělávat lidi, vychovávat je, dávat jim dobré rady a učení, aby se tak mohli duchovně rozvíjet. S politickými otázkami nemá kněžstvo co dělat.

Desátou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Vzdělávání a vyučování žen

Ženy a muži mají na zemi stejná práva, v náboženství a společnosti tvoří velmi důležitý prvek. Dokud se bude ženám bránit, aby dosahovaly svých nejvyšších možností, nedokáží muži dospět k velikosti, která by jim mohla náležet.

Jedenáctou Bahá'u'lláhovou zásadou je:

Moc Svatého Ducha, která jako jediná může docílit duchovního rozvoje

Pouze dechem Svatého Ducha lze dospět k duchovnímu rozvoji. Bez ohledu na to, nakolik se může hmotný svět rozvinout, bez ohledu na to, jak nádherně se může ozdobit, nebude-li v něm však duše, nikdy nebude ničím jiným než neživým tělem. Neboť je to duše, která oživuje tělo. Tělo samotné nemá žádný opravdový význam. Hmotné tělo, které je připraveno o požehnání Svatého Ducha, by bylo bezvládné.

Velmi stručně jsem zde vysvětlil několik Bahá'u'lláhových zásad.

Stručně řečeno, přísluší nám, abychom všichni byli milovníky pravdy. Hledejme ji v každém ročním období a v každé zemi a dejme si pozor, abychom se nikdy nepoutali k osobnostem. Ať vidíme světlo, ať svítí odkudkoli a ať je nám umožněno rozpoznat světlo pravdy bez ohledu na to, odkud může povstat. Vdechujme vůni růže uprostřed trnů, kterými je poseta, pijme tekoucí vodu z každého čistého pramene.

Od chvíle, kdy jsem přijel do Paříže, mě velice těšilo se setkávat s takovými Pařížany jako jste vy, protože jste, chvála buď Bohu, inteligentní, bez předsudků a toužíte po tom znát pravdu. Ve svých srdcích máte lásku k lidstvu a jak jen jste toho schopni, vyvíjíte snahy ve věci dobročinné práce a budování jednoty, a to je zvláště to, co si Bahá'u'lláh přál.

Právě z tohoto důvodu jsem tak šťastný, že jsem mezi vámi a modlím se za vás, abyste mohli být příjemci Božích Požehnání a prostředky pro šíření duchovnosti po celé této zemi.

Máte skvělou materiální civilizaci a obdobným způsobem vám bude patřit duchovní civilizace.

Monsieur Bleck poděkoval 'Abdu'l-Baháovi a Ten odpověděl:

„Jsem vám velmi vděčný za přátelské názory, které jste právě pronesl. Doufám, že se tato dvě hnutí zakrátko rozšíří po celé Zemi. Poté jednota lidstva rozbije svůj stan ve středu světa.“

41. PRVNÍ ZÁSADA – HLEDÁNÍ PRAVDY

4 Avenue de Camoëns, Paříž

10. listopadu 1911

První zásadou Bahá'u'lláhova učení je:

Hledání pravdy

Má-li člověk ve svém hledání pravdy uspět, musí na prvním místě zavřít oči před všemi tradičními pověrami minulosti.

Židé mají tradiční pověry, buddhisté a zoroastrijci jich také nejsou prosti, stejně jako křesťané! Všechna náboženství se nechala postupně svázat tradicí a dogmaty.

Každé jednotlivé náboženství se považuje za jediného strážce pravdy a všechna ostatní náboženství se skládají z omylů. Sami mají pravdu, všichni ostatní ji nemají! Židé věří, že

jsou jedinými držiteli pravdy a odsuzují všechna ostatní náboženství. Křesťané tvrdí, že jejich náboženství je jediné pravé, že všechna ostatní jsou lživá. Podobně i buddhisté a muslimové, všichni se omezují. Kdyby se všichni navzájem odmítali, kde bychom hledali pravdu? Všechna náboženství si navzájem protirečí, žádné nemůže být pravdivé. Pokud každý věří, že jeho konkrétní náboženství je tím jediným pravdivým, je slepý k pravdě, která je v těch ostatních. Je-li, kupříkladu, nějaký Žid svazován vnějškovými obřady náboženství Izraele, nedovoluje mu to chápat, že pravda *může* existovat i v jakémkoli jiném náboženství; ta ale musí být *celá* obsažena jen v jeho vlastním!

Měli bychom se tudíž odpoutat od vnějších forem a obřadů náboženství. Musíme si uvědomit, že tyto formy a obřady, byť sebekrásnější, jsou jen šaty odívajícími vřelé srdce a živé údy Boží pravdy. Musíme zanechat tradičních předsudků, chceme-li dokázat nalézt pravdu v jádru všech náboženství. Pokud zoroastrijec věří, že Slunce je Bůh, jak může být sjednocen s ostatními náboženstvími? Věří-li modloslužebníci ve své rozličné modly, jak mohou porozumět jedinství Boží?

Je proto jasné, že chceme-li učinit nějaký pokrok v hledání pravdy, musíme se vzdát pověr. Pokud by se všichni hledající řídili touto zásadou, získali by jasnou představu pravdy. Setká-li se spolu pět lidí, aby hledali pravdu, musejí začít tím, že se osvobodí od všech svých zvláštních okolností a zřeknou se všech předpojatých myšlenek. Abychom našli pravdu, musíme se vzdát svých předsudků. Svých vlastních malých nicotných představ. Nezbytné je mít otevřenou vnímavou mysl. Je-li náš kalich plný sebe sama, není v něm místa pro vodu života. Skutečnost, že si představujeme, že máme pravdu a všichni ostatní ji nemají, je největší ze všech překážek na stezce k jednotě, a jednota je nutná, chceme-li dojít pravdy, neboť pravda je jediná.

Je proto nutné, abychom se zřekli svých vlastních konkrétních předsudků a pověr, pokud si vážně přejeme hledat pravdu. Dokud ve svých myslích neodlišíme dogmata, pověry a předsudky na straně jedné a pravdu, na straně druhé, nemůžeme uspět. Když něco hledáme a myslíme-li své hledání vážně, pak to hledáme všude. Touto zásadou se musíme řídit ve svém hledání pravdy.

Věda se musí přijímat. Žádná jedna pravda nemůže protirečit druhé pravdě. Světlo je dobré, ať hoří v jakékoli lampě! Růže je krásná, ať kvete v jakékoli zahradě! Hvězda má stejnou záři, ať svítí z Východu nebo ze Západu. Oprostěte se od předsudků, tak budete milovat Slunce Pravdy, ať vyjde z jakéhokoli bodu na obzoru! Uvědomíte se, že jestliže světlo pravdy zářilo v Ježíši Kristu, tak také zářilo v Mojžíši a v Buddhovi. Upřímný hledač dojde k této pravdě.

Právě tímto se míní „hledání pravdy“.

To také znamená, že musíme být ochotni odstranit všechno, co jsem se předtím naučili, všechno co by překáželo našim krokům na cestě k pravdě, nesmíme se zdráhat, bude-li třeba, začít své vzdělání úplně od znova. Nesmíme dovolit, aby nám naše láska k nějakému náboženství nebo nějaké jedné osobnosti tak zaslepila oči, že nás budou spoutávat pověry! Až se oprostíme od všech těchto pout a budeme s osvobozenými myslí hledat, pak budeme schopni dojít svého cíle.

„Hledejte pravdu, pravda vás osvobodí.“ Tak máme vidět pravdu ve všech náboženstvích, jelikož pravda je ve všech náboženstvích a pravda je jediná!

42. DRUHÁ ZÁSADA – JEDNOTA LIDSTVA

11. listopadu 1911

Včera jsem mluvil o první zásadě Bahá'u'lláhova Učení – „hledání pravdy“. Jak je pro člověka důležité odhodit všechno, co má povahu pověry a každou tradici, která by mu zaslepovala oči tak, že neuvidí existenci pravdy ve všech náboženstvích. Miluje-li jednu

formu náboženství a lne-li k ní, nesmí dovolit, aby si ošklivil všechna ostatní. Je nezbytné, aby hledal pravdu ve všech náboženstvích a je-li jeho hledání upřímné, zajisté uspěje.

První objev, který jsme učinili při našem „hledání pravdy“, nás zavede k druhé zásadě, kterou je „jednota lidstva“. Všichni lidé jsou služebníky Jednoho Boha. Jeden Bůh vládne všem národům světa a těší se ze všech Svých dětí. Všichni lidé jsou z jedné rodiny, koruna lidstva spočívá na hlavě každé lidské bytosti.

V očích Stvořitele jsou všechny Jeho děti rovnocenné, Jeho dobrota proudí na ně na všechny. On neprokazuje přízeň tomu či onomu národu, všichni jsou stejnou měrou Jeho tvory. Je-li tomu tak, proč bychom měli dělat rozdíly a oddělovat jednu rasu od druhé? Proč bychom měli vytvářet bariéry pověr a tradic, které mezi lidmi přinášejí neshody a nenávisť?

Jediným rozdílem mezi členy lidské rodiny je rozdíl stupně. Někteří jsou jako děti, které jsou nevědomé, a musí se vzdělávat, dokud nedospějí k dospělosti. Někteří jsou jakoby nemocní a musí se s něžností a péčí léčit.

Nikdo není špatný nebo zlý! Nesmíme se nechat odpudit těmito ubohými dětmi. Musíme s nimi zacházet velmi laskavě, učit nevědomce a něžně pečovat o nemocné.

Považte: Jednota je pro bytí nutností. Láska je samotnou příčinou života, na druhé straně odloučení přináší smrt. Na příklad ve světě hmotného stvoření vděčí všechny věci za svůj skutečný život jednotě. Prvky, ze kterých se skládá dřevo, nerost nebo kámen, drží pohromadě díky zákonu přitažlivosti. Kdyby tento zákon přestal jen na jediný okamžik působit, tyto prvky by nedržely pohromadě, rozpadly by se a daný předmět by v oné konkrétní podobě přestal existovat.

Stejně je tomu tak i s velikým tělem lidstva. Skvělý zákon přitažlivosti, harmonie a jednoty drží pohromadě toto úžasné Stvoření.

Jak je tomu s celkem, tak je tomu i s částmi, ať jde o květinu nebo o lidské tělo, je-li princip přitažlivosti celku odňat, květina či člověk umírá. Je proto jasné, že přitažlivost, harmonie a láska jsou příčinami života, kdežto odpudivost, nesváry, nenávisť a odloučení přinášejí smrt.

Viděli jsme, že vše, co do světa bytí přináší rozdělávání, způsobuje smrt. I ve světě ducha působí stejný zákon obdobně.

Každý služebník Jednoho Boha by měl tudíž poslouchat zákon lásky a vyhýbat se vší nenávisti, nesvárům a neshodám.

Pozorujeme-li přírodu, zjišťujeme, že ta mírnější zvířata se shlukují do hejn či stád, kdežto divocí, draví tvorové, jako třeba lev, tygr a vlk, žijí v nehostinných lesích stranou civilizace. Dva vlci nebo dva lvi mohou žít spolu po dobrém; ale do jednoho a téhož stáda může patřit i na tisíc jehňat a jeden houf může utvářet velké množství vysoké zvěře. Dva orli mohou přebývat na jednom místě, ale do jednoho přibytku se může shromáždit na tisíc hrdliček.

Člověk by se měl přinejmenším počítat k těm mírnějším zvířatům, ale stane-li se dravcem, je krutějším a zlovnějším než nejdivočejší tvorové živočišného stvoření!

Bahá'u'lláh nyní vyhlásil „jednotu světa lidstva“. Všichni lidé a národy jsou z jedné rodiny, dětmi jednoho Otce a měli by být jeden druhému jako bratři a sestry! Doufám, že se ve svých životech budete snažit prokazovat a šířit toto učení.

Bahá'u'lláh pravil, že bychom měli milovat i své nepřátele a být pro ně jako přátelé. Kdyby všichni lidé poslouchali tuto zásadu, v srdcích lidstva by se usadila ta největší jednota a porozumění.

43. TŘETÍ ZÁSADA

(„že náboženství má být příčinou lásky a náklonnosti“ se velice zdůrazňuje v mnoha dalších rozmluvách, které obsahuje tato kniha, jakož i ve vysvětlení několika dalších zásad).

44. ČTVRTÁ ZÁSADA – UZNÁNÍ VZTAHU MEZI NÁBOŽENSTVÍM A VĚDOU

4 Avenue de Camoëns, Paříž

12. listopadu 1911

‘Abdu’l-Bahá pravil: Hovořil jsem s vámi o některých Bahá’u’lláhových zásadách: *Hledání pravdy a jednotě lidstva*. Nyní vysvětlím *čtvrtou zásadu*, kterou je *Uznání vztahu mezi náboženstvím a vědou*.

Mezi pravým náboženstvím a vědou není žádného protikladu. Odporuje-li náboženství vědě, stává se pouhou pověrou – to, co je v rozporu s poznáním, je nevědomost.

Jak může člověk věřit nějakému faktu, jehož nemožnost prokázala věda? Věří-li navzdory svému rozumu, jde spíše o nevědomou pověru nežli o víru. Pravé zásady všech náboženství jsou v souladu s vědeckým učením.

Jednota Boha je logická a tato myšlenka neprotiřečí závěrům, ke kterým dospělo vědecké studium.

Všechna náboženství učí, že musíme být dobří, že musíme být štedří, upřímní, pravdomluvní, poslušní zákonů a věrní, toto všechno je rozumné a logicky to je jediný způsob, kterým se může lidstvo vyvíjet.

Všechny náboženské zákony jsou v souladu s rozumem a jsou uzpůsobeny lidem, pro které jsou formulovány a pro věk, ve kterém se mají poslouchat.

Náboženství má dvě hlavní části:

- 1) Duchovní
- 2) Praktickou

Duchovní část se nikdy nemění. Všichni Projevy Boží a Jeho Proroci učili stejným pravdám a přinášeli stejný duchovní zákon. Všichni učí jednomu morálnímu kódu. V pravdě neexistuje žádné dělení. Slunce vysílá mnoho paprsků, aby osvětlovalo lidskou inteligenci, světlo je vždy stejné.

Praktická část náboženství se zabývá vnějšími formami a obřady a způsoby trestání za jisté přestupky. Jde o materiální stránku zákona, která řídí obyčeje a způsoby lidí.

V Mojžíšově době existovalo deset zločinů, které se trestaly smrtí. Když přišel Kristus, bylo to změněno, stará poučka „oko za oko a zub za zub“ se přeměnila na „milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kteří vás nenávidí“. Přísný starý zákon se proměnil na zákon lásky, milosrdenství a shovívavosti!

Useknutí pravé ruky bylo v dřívějších časech trestem za krádež. V naší době by nešlo takový zákon uplatnit. V tomto věku je člověku, který proklíná svého otce, dovoleno žít, kdežto dříve by byl odsouzen k smrti. Je tudíž zřejmé, že zatímco se duchovní zákon nikdy nemění, uplatňování praktických pravidel se musí podle požadavků doby měnit. Duchovní složka náboženství je z těchto dvou složek větší a důležitější a tak je tomu stejně po všechny časy, nikdy se nemění! Je stejná včera, dnes a navždy! „Jako byla na počátku, nyní je a navždy bude.“

Všechny záležitosti morálky obsažené v duchovním, nezměnitelném zákoně každého náboženství, jsou logicky správné. Kdyby bylo náboženství v rozporu s logickým rozumem, pak by přestalo být náboženstvím a bylo by pouhou tradicí. Náboženství a věda jsou dvěma křídly, na nichž se lidská inteligence může vznést do výšin, s jejichž pomocí se může lidská duše rozvíjet. Není možné létat pouze s jedním křídlem! Kdyby se člověk pokoušel létat pouze s křídlem náboženství, rychle by upadl do bažiny pověr, kdežto na druhé straně by pouze s křídlem vědy také neučinil žádný pokrok, ale upadl by do zoufalého močálu materialismu. Všechna náboženství dneška upadla do pověrečných obřadů, která nejsou v souladu jak s pravými zásadami učení, která zastupují, tak i s vědeckými objevy této doby. Mnoho náboženských vůdců dospělo k názoru, že důležitost náboženství v první řadě spočívá ve lpění na snůšce určitých dogmat a ve vykonávání rituálů a obřadů! Ty lidi, o jejichž duších tito vůdcové tvrdí, že je léčí, učí věřit podobným způsobem a tito lidé houževnatě lnou k vnějším formám a zaměňují je s vnitřní pravdou.

Tyto formy a rituály se tedy v rozličných církvích a mezi různými sektami liší a dokonce si navzájem protiřečí a vyvolávají neshody, nenávist a nejednotu. Výsledkem všech těchto rozporů je přesvědčení mnoha vzdělaných lidí, že náboženství a věda jsou protikladné pojmy, že náboženství nepotřebuje schopnost uvažování a že by nemělo být žádným způsobem usměrňováno vědou, ale že si musí nutně odporovat. Nešťastným výsledkem toho je, že se věda se rozešla s náboženstvím, a z náboženství se stalo pouhé slepé a více či méně lhostejné následování příkazů určitých náboženských učitelů, kteří trvají na svých vlastních oblíbených dogmatech, která se přijímají, i když jsou v protikladu s vědou. To je pošetilost, neboť je zcela zřejmé, že věda je světlo, a je-li tomu tak, náboženství *opravdu* hodné toho jména neodporuje poznání.

Jsme důvěrně obeznámeni se slovními spojeními „Světlo a Tma“ a „Náboženství a Věda“. Avšak náboženství, které nekráčí ruku v ruce s vědou je samo v temnotě pověr a nevědomosti.

Většinu neshod a nejednoty na světě vytvářejí tyto protiklady a nesrovnalosti vyvolané lidmi. Kdyby bylo náboženství v souladu s vědou a kdyby kráčeli pospolu, skončilo mnohé z nenávisti a zahořklosti, které nyní přinášejí lidskému rodu trápení.

Zvažujte, co to je, co vyčleňuje člověka z uskupení stvořených bytostí a činí z něj tvora, který se od nich odděluje. Není to jeho schopnost uvažování, jeho inteligence? Neměl by jich při svém studiu náboženství využívat? Pravím vám – pečlivě vaňte na vahách rozumu a vědy všechno, co je vám předkládáno jako náboženství. Pokud to projde tímto testem, pak ho přijměte, neboť je to pravda! Jestli to však podmínkám tohoto testu nevyhoví, pak ho odmítněte, neboť je to nevědomost!

Podívejte se kolem sebe a uvidíte, jak se dnešní svět utápí v pověrách a vnějších formách!

Někteří uctívají výtvar své vlastní představivosti: sami pro sebe si vytvářejí pomyslného Boha a uctívají to, i když výtvar jejich konečných myslí nemůže být Nekonečný Mocný Tvůrce všech věcí viditelných a neviditelných! Jiní uctívají slunce či stromy, ba dokonce i kameny! V minulosti žili ti, kteří zbožně uctívali moře, oblaka a dokonce i hlinu!

Lidé dnes dospěli tak daleko, že se zbožně připoutávají k vnějším formám a obřadům, že se prou o tento detail rituálu nebo o onen dílčí obřad, až člověk na všech stranách slyší o únavných rozepřích a nepokoji. Jsou jedinci, kteří mají chabý intelekt a jejich schopnosti uvažování se nerozvinuly, avšak sílu a moc náboženství nelze zpochybňovat kvůli neschopnosti porozumět, jež je u těchto lidí patrná.

Malé dítě nemůže chápat zákony, které vládnu přírodě, ale je tomu tak z důvodu nezralého intelektu tohoto dítěte. Až vyroste a dostane se mu vzdělání, porozumí též věčným pravdám.

Dítě nerozumí skutečnosti, že se Země točí kolem slunce, ale až se jeho inteligence probudí, bude mu tento fakt jasný a zřejmý.

Pro náboženství je nemožné, aby bylo v rozporu s vědou, i když někteří lidé mají rozum tak chabý či příliš nezralý k tomu, aby porozuměli pravdě.

Bůh učinil náboženství a vědu měřítkem našeho porozumění. Mějte se na pozoru, abyste nezanedbávali tak podivuhodnou schopnost. Važte všechny věci na těchto vahách. Tomu, kdo má schopnost chápání, je náboženství otevřenou knihou, ale jak je možné, aby člověk postrádající rozum a schopnost intelektu rozuměl Božským Skutečnostem Boha?

Vložte svou veškerou víru v soulad s vědou, nemůže zde být žádného protikladu, jelikož pravda je jediná. Až náboženství zbavené svých pověr, tradic a neinteligentních dogmat prokáže svůj soulad s vědou, pak bude na světě veliká sjednocující, očištná síla, která před sebou smete všechny války, neshody, rozpory a zápasy – a pak bude lidstvo sjednoceno v moci Lásky Boží.

45. PÁTÁ ZÁSADA ODSTRANĚNÍ PŘEDSUDKŮ

4 Avenue de Camoëns, Paříž

13. listopadu 1911

Všech předsudků, ať náboženských, rasových, politických nebo národnostních, se musíme zřeknout, jelikož tyto předsudky způsobily nemoc světa. Je to vážná choroba, která, nebude-li zastavena, je s to vyvolat zkázu celého lidského rodu. Každá ničivá válka se svým strašlivým krveprolíváním a utrpením byla vyvolána tím či oním z těchto předsudků.

Politováníhodné války, které probíhají v těchto dnech, způsobuje fanatická náboženská nenávist jednoho národa k druhému, nebo je vyvolávají předsudky týkající se rasy či barvy pleti.

Dokud se všechny tyto bariéry, které tyto předsudky vystavěly, nesmetou, nebude možné, aby lidstvo žilo v míru. Z tohoto důvodu Bahá'u'lláh pravil: „Tyto Předsudky jsou pro lidstvo zničující.“

Premítejte nejdříve nad náboženskými předsudky: považte národy takzvaně nábožných lidí; pokud by byli opravdu uctívači Boha, poslouchali by Jeho zákon, který jim zakazuje zabíjet jeden druhého.

Pokud by kněží náboženství skutečně zbožně uctívali Boha lásky a sloužili Božímu Světlu, učili by svůj lid, aby dodržoval hlavní Příklad: „Milovat a být štědrý ke všem lidem.“ Ale my spatřujeme opak, poněvadž to jsou často kněží, kteří povzbuzují národy k boji. Náboženská nenávist je vždy ta nejkrutější!

Všechna náboženství učí, že bychom měli milovat jeden druhého; že bychom měli pozorně sledovat své vlastní nedostatky, než si troufneme odsuzovat chyby druhých, že se nesmíme považovat za nadřazenější svým bližním! Musíme si dávat pozor, abychom se nepovyšovali, abychom nebyli poníženi.

Kdopak jsme my, abychom mohli soudit? Jak máme vědět, kdo je v očích Boha ten nejpoctivější člověk? Myšlenky Boha nejsou jako naše myšlenky! Kolik jen bylo mužů, kteří svým přátelům připadali jako světci, a kteří upadli do největšího ponížení. Vzpomeňte si na Jidáše Iškariotského; začal dobře, ale připomeňte si jeho konec! Apoštol Pavel, byl na druhou stranu na počátku svého života Kristovým nepřítelem, kdežto později se stal Jeho nejvěrnějším služebníkem. Jak si tedy můžeme lichotit a pohrdat ostatními?

Budme tudíž pokorní, bez předsudků a dávejme přednost dobrou ostatních před svým vlastním! Neříkejme nikdy: „Já jsem věřící, ale on je bezvěrec“, „Já jsem blízko Bohu,

zatímco on je vyvrhel.“ Nikdy nemůžeme vědět, jaký bude konečný soud! Pomáhejme tedy všem, kteří potřebují jakýkoli druh pomoci.

Učme nevědomého a starejme se o malé dítě, dokud nedoroste do dospělosti. Když natrefíme na člověka, který upadl do hlubin ubohosti nebo hříchu, musíme být k němu laskaví, vzít ho za ruku, pomoci mu, aby znovu získal pevnou půdu pod nohama, svou sílu; musíme ho vést s láskou a vlídně, zacházet s ním jako s přítelem, ne jako s nepřítelem.

Nemáme žádné právo pohlížet jako na zlého na žádného ze těch, kteří jsou smrtelníci jako my.

Co se týká rasových předsudků: je to jen iluze, čirá a prostá pověra! Neboť Bůh nás všechny stvořil z jedné rasy. Na počátku neexistovaly žádné rozdíly, jelikož jsme všichni Adamovými potomky. Na počátku rovněž nebylo žádných hranic nebo omezení mezi různými zeměmi; žádná část země nepatřila více jednomu lidu nežli jinému. V očích Boha není mezi rozmanitými rasami žádného rozdílu. Proč by měl člověk vymýšlet takový předsudek? Jak můžeme podporovat válku vyvolanou iluzí?

Bůh nestvořil lidi proto, aby ničili jeden druhého. Všechny rasy, kmeny, sekty a třídy mají rovnocenný podíl na Štědrosti svého Nebeského Otce.

Jediný rozdíl spočívá ve stupni věrnosti, poslušnosti zákonům Boha. Jsou tu někteří, kteří jsou jako zapálené pochodně, jsou jiní, kteří září jako hvězdy na obloze lidstva.

Milovníci lidstva, to jsou ti nejdokonalejší lidé, ať jsou z jakéhokoli národa, vyznání nebo barvy pleti. Neboť jsou to oni, kterým Bůh řekne tato požehnaná slova: „Výborně, Mí dobří a věrní služebníci.“ V onen den se nebude ptát: „Jsi Angličan, Francouz, či snad Peršan? Pocházíš z Východu, nebo ze Západu?“

Jediné rozdělení, které je skutečné, je toto: „Existují nebeští lidé a pozemští lidé; obětaví služebníci lidstva v lásce Nejvyššího, kteří přinášejí soulad a jednotu a učí míru a dobré vůli k lidem. Na druhou stranu existují lidé sobečtí, nenávistníci svých bratří, v jejichž srdcích předsudky nahradily milující laskavost a jejichž vliv plodí nesváry a rozkoly.

Ke které rase nebo ke které barvě pleti přináležejí tato dvě rozdělování lidí, k bílé, ke žluté, k černé, k Východu nebo k Západu, k Severu nebo k Jihu? Jsou-li toto Boží rozdělování, proč bychom měli vymýšlet další? Politické předsudky jsou právě tak zlovolné, je to jedna z největších příčin hořkého boje mezi dětmi lidí. Existují lidé, kterým činí potěšení vyvolávat neshody, kteří se neustále snaží vehnat svou zemi do války proti ostatním – a proč? Myslí si, že prospějí vlastní zemi ke škodě všech ostatních. Vysílají armády, aby pustošily a ničily zemi, aby se ve světě proslavili pro radost z dobývání. Aby se mohlo říci: „Taková země porazila druhou a přivedla ji pod jeho své silnější, nadřazenější vlády.“ Toto vítězství, vykoupené za cenu velikého krveprolévání, není trvalé!

Dobývatele jednoho dne přemohou; a poražení zvítězí! Vzpomeňte si na to, co se dělo v historii. Neporazila snad Francie Německo více než jednou – a neporazil poté německý národ Francii?

Dozvídáme se rovněž, že Francie dobyla Anglii; ale poté anglický národ zvítězil nad Francií!

Tato slavná vítězství jsou tak pomíjivá! Proč jim a jejich slávě přikládat tak velkou pozornost, abychom byli pro jejich dosažení ochotni prolévat krev lidí? Je snad nějaké vítězství hodno nevyhnutelného sledu zlých událostí, jež jsou důsledkem lidských jatek, žalu a smutku a zkázy, které musí udeřit na tolik domovů u obou národů? Jelikož není možné, aby trpěla pouze jediná země.

Ó! Proč člověk, neposlušné dítě Boží, který by měl být příkladem síly duchovního zákona, odvrací svou tvář od Božího Učení a vkládá svou veškerou snahu do ničení a války?

Doufám, že v tomto osvíceném století zalije Boží Světlo lásky svou září celý svět, že bude vyhledávat porozumění vnímavého srdce každé lidské bytosti; že světlo Slunce Pravdy povede politiky, aby setřáslly veškeré nároky na předsudky a pověry, a s osvobozenou myslí následovaly Zásady Boha; jelikož Boží Politika je mocná, lidská politika je slabá! Bůh stvořil

celý svět, a uděluje Svou Boží Štědrost každému tvoru. Nejsme snad služebníky Božími? Opomineme se řídit Příkladem svého Mistra a nebudeme brát na vědomí Jeho Příkazy?

Modlím se, aby Království přišlo na Zemi a aby zářivost Nebeského Slunce zahнала veškerou temnotu.

46. ŠESTÁ ZÁSADA PROSTŘEDKY OBŽIVY

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Jednou z nejdůležitějších zásad Bahá'u'lláhova Učení je:

Právo každé lidské bytosti na chléb vezdejší, z něhož žije, neboli rovnoměrné rozdělení prostředků obživy.

Uspořádání lidských poměrů musí být takové, aby chudoba vymizela, aby se každý podle svého postavení a pozice co možná nejvíce podílel na pohodlí a blahobytu.

Na straně jedné vidíme mezi námi lidi, kteří jsou obtěžkáni bohatstvím a na straně druhé vidíme ty nešťastníky, kteří hladoví a nemají co jíst; ty, kteří vlastní několik majestátných paláců, a ty, kteří nemají kam hlavu složit. Některé spatřujeme s početnými chody drahého a vybraného jídla; zatímco druzí sotva mohou najít dost kůrek, aby je udržely na živu. Zatímco jsou jedni oblečeni v sametu, kožešinách a jemných lněných šatech, druzí mají nedostatečné, ubohé a tenounké oděvy, které je mají chránit před chladem.

Tento stav věcí je špatný a musí se léčit. Lék se musí nyní pečlivě podat. Lékem není přivedení lidí k absolutní rovnosti mezi sebou.

Rovnost je chiméra! Je naprosto neuskutečnitelná! A i kdyby se rovnosti dosáhlo, nemohla by přetrvat – a i kdyby byla její existence možná, zničilo by to celý řád světa. V lidském světě musí vždy panovat zákon řádu. Nebe tak přikázalo při stvoření člověka.

Někteří lidé jsou plni inteligence, ostatní ji mají obyčejné množství a jsou tu ještě jiní, kteří jsou o intelekt připraveni. V těchto třech třídách lidí existuje řád, avšak nikoli rovnost. Jak by bylo možné, aby si moudrost a hloupost byly rovny? Lidstvo, podobně jako veliká armáda, vyžaduje generála, kapitány, poddůstojníky podle své hodnosti a vojáky, kde každý má své určené povinnosti. Stupně jsou naprosto nezbytné k zajištění uspořádané organizace. Armáda se nemůže skládat pouze z generálů, či pouze z kapitánů, nebo jenom z vojáků, mezi nimiž by nebylo jediného, kdo by měl pravomoc velet. Jistým výsledkem takového plánu by bylo, že by celou armádu postihl nepořádek a demoralizace.

Filosof a král Lycurgus, vytvořil velký plán zrovnoprávnění poddaných ve Spartě. Tento experiment započal moudře a obětavě. Král poté svolal lidi svého království a nechal je odpřísáhnout skvělou přísahu, že i kdyby opustil zemi, tak zachovají tentýž řád vlády, a že je též, dokud se nevrátí, nepřiměje nic, aby ho změnili. Když si zajistil tuto přísahu, opustil své království Spartu a už se nikdy nevrátil. Lycurgus opustil své postavení, zřekl se svého vysokého místa a myslel si přitom, že dosáhl trvalého dobra své země zrovnoprávněním majetku a poměrů života ve svém království.

Všechno toto královo sebeobětování však bylo nadarmo. Veliký experiment ztroskotal. Po nějakém čase bylo vše zničeno; jeho pečlivě promyšlená ústava přestala platit.

V pradávnm Spartském království byla prokázána marnost dosažení takového plánu a byla vyhlášena nemožnost dospět k rovným podmínkám existence.

Jakýkoli podobný pokus by byl i v naší době stejně odsouzen k selhání.

Je jisté, že vzhledem k tomu, že jsou někteří lidé nadměrně bohatí a druzí žalostně chudí, je nezbytné určité uspořádání, které by regulovalo a zlepšovalo tento stav věcí. Je důležité omezit bohatství, stejně jako je rovněž důležité omezit chudobu. Ani jeden extrém není dobrý. Nejvhodnější je být usazen někde uprostřed. Je-li pro kapitalistu správné, aby vlastnil rozsáhlý majetek, je stejnou měrou spravedlivé, aby jeho dělník měl dostatečné prostředky obživy.

Nemělo by se stávat, aby vedle sebe žili finančník s obrovským bohatstvím a chudý člověk v tísnivé nouzi. Vidíme-li, že se někde dovolilo, aby chudoba přerostla ve stav hladovění, je to jistá známka toho, že někde existuje útisk. Lidé se musí v této záležitosti snažit a již nadále neoddalovat změnu poměrů, které velmi velký počet lidí přivedly do ubohosti drtivé chudoby. Bohatí musí rozdat část své hojnosti, musí zjemnit svá srdce a pěstovat soucitné porozumění a myslet na ty nešťastníky, kteří trpí nedostatkem těch základních životních potřeb.

Musí se přijmout zvláštní zákony, které se budou zabývat těmito extrémy bohatství a nedostatku. Členové vlády by při utváření plánů pro vládu lidem měli vzít v úvahu zákony Boha. Všeobecná práva lidstva se musí chránit a zachovávat.

Vláda zemí by se měla zařídit podle Božího Zákona, který dává všem tutéž spravedlnost. Je to jediný způsob, jak odstranit politováníhodný nadbytek velkého bohatství a bídnou, demoralizující a ponižující chudobu. Dokud se tak neučiní, nebude se Zákon Boží poslouchat.

47. SEDMÁ ZÁSADA ROVNOPRÁVNOST LIDÍ

„Zákony Boha nejsou uvalením vůle či moci či libovůle, ale rozhodnutími pravdy, rozumu a spravedlnosti.“

Všichni lidé jsou si rovni před zákonem, který musí vládnout absolutně.

Cílem trestu není pomsta, ale předcházení zločinu.

Král musí vládnout moudře a spravedlivě; princ, šlechtic a rolník mají stejnou měrou tatáž práva na spravedlivé zacházení, jednotlivcům se nesmí projevovat žádná přízeň. Soudce nesmí „dělat mezi lidmi žádné rozdíly“, ale přísně nestranně vykonávat zákon ve všech případech, které jsou mu předloženy.

Spáchá-li nějaký člověk proti vám zločin, nemáte právo mu odpustit; ale zákon ho musí potrestat, aby zabránil tomu, aby ostatní opakovali týž zločin, poněvadž potrestání jednotlivce je v porovnání s obecným blahobytem lidí věcí vedlejší.

Až bude ve všech zemích východního a západního světa vládnout dokonalá spravedlnost, pak se ze Země stane krásné místo. Bude se uznávat důstojnost a rovnoprávnost každého služebníka Božího; uskuteční se ideál solidarity lidského rodu, pravého bratrství člověka; a slavné světlo Slunce Pravdy osvítlí duše všech lidí.

48. OSMÁ ZÁSADA

SVĚTOVÝ MÍR

4 Avenue de Camoëns, Paříž

Národy a vlády každého státu ustanoví Nejvyšší tribunál, jenž se bude skládat ze členů volených z každé země a vlády. Členové této Velké rady se budou scházet v jednotě. Všechny spory mezinárodní povahy se budou předkládat tomuto Soudu, jeho práci bude vyjednat v arbitráži vše, co by jinak bylo příčinou války. Posláním tohoto Tribunálu bude zabránit válce.

Jedním z velkých kroků ke světovému míru bude zavedení světového jazyka. Bahá'u'lláh přikazuje, aby se služebníci lidstva společně sešli a vybrali buď jeden jazyk, který nyní existuje, nebo aby vytvořili jazyk nový. To bylo zjeveno v Kitáb-i-Aqdas před čtyřiceti lety. Upozorňuje se tam na to, že otázka jazykové rozmanitosti je velice obtížná. Na světě existuje více než osm set jazyků, a žádný člověk si je nemůže všechny osvojit.

Lidské rasy už nejsou izolovány, jak tomu bývalo v předešlých dobách. Abychom nyní byli v těsném vztahu se všemi zeměmi, je nutné mít schopnost hovořit jejich jazyky.

Univerzální jazyk by umožnil styk s každým národem. Bylo by tak třeba znát pouze dva jazyky, mateřtinu a univerzální jazyk. Univerzální jazyk by umožnil člověku komunikovat se všemi lidmi na světě do jednoho!

Třetího jazyka nebude třeba. Jak by to bylo pro všechny prospěšné a uklidňující, kdyby byli schopni hovořit s příslušníkem jakéhokoli národa a země bez nutnosti tlumočníka!

Esperanto bylo vynalezeno za tímto účelem před sebou: je to vynikající vynález a skvělý kus práce, ale potřebuje zdokonalit. Esperanto je v současné podobě pro některé lidi velmi obtížné.

Měl by se utvořit mezinárodní Kongres, který se bude skládat z delegátů ze všech národů světa, východních stejně jako západních. Tento Kongres by měl vytvořit jazyk, jehož by si mohli všichni osvojit, a každá země by tím sklidila veliký prospěch. Dokud se nebude takového jazyka užívat, bude svět i nadále pociťovat nesmírnou potřebu tohoto prostředku komunikace. Rozdílnost řeči je jednou z nejpłodnějších příčin nelibosti a nedůvěry, která existuje mezi národy, které od sebe odděluje neschopnost rozumět jazyku jeden druhého více než jakýkoli jiný důvod.

Pokud by všichni uměli hovořit jedním jazykem, o kolik snazší by bylo sloužit lidstvu!

Ceňte si tudíž „esperanta“, jelikož je počátkem vykonávání jednoho z nejdůležitějších Bahá'u'lláhových Zákonů, a musí se i nadále zdokonalovat a vylepšovat.

49. DEVÁTÁ ZÁSADA NEZASAHOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ DO POLITIKY

4 Avenue de Camoëns, Paříž,

17. listopadu 1911

Člověk je ve svém životě puzen (poháněn) dvěma hlavními motivy: „Nadějí na odměnu“ a „Strachem z trestu“.

Ti, kteří jsou u moci a zastávají důležitá místa ve vládě, musí v důsledku toho brát tuto naději a tento strach ve velké míře v úvahu. Jejich životní činností je společně se radit o utváření zákonů a zabezpečovat jejich spravedlivé vykonávání.

Stan pořádku na světě je vystavěn a ustanoven na dvojici pilířů „Odměny a Odplaty“.

V despotických vládách spravovaných lidmi bez Boží víry, kde neexistuje strach z duchovní odplaty, je vykonávání zákonů tyranské a nespravedlivé.

Není větší prevence útlaku, než jsou tyto dva pocity naděje a strachu. Oba mají jak politické, tak i duchovní důsledky.

Pokud vykonavatelé zákona budou brát v úvahu duchovní důsledky svých rozhodnutí a řídit se vedením náboženství: „Budou Božími činiteli ve světě činu, zástupci Boha pro ty, kteří jsou na zemi a budou hájit z lásky k Bohu zájmy Jeho služebníků, jako by hájili své vlastní zájmy.“ Uvědomí-li si místodržitel svou zodpovědnost a bojí-li se vzdorovat Božímu Zákonu, budou jeho rozsudky spravedlivé. Když nadto věří, že mu následky jeho činů půjdou v patách až za tento pozemský život, a že „jak zaseje, tak musí také sklidit“, bude se takový člověk určitě vyhýbat nespravedlnosti a tyranii.

Pokud se naopak snad nějaký úředník domnívá, že veškerá odpovědnost za jeho skutky musí skončit s tímto pozemským životem, a nevěří a neví nic o Božích projevech přízně a duchovním království radosti, bude postrádat pohnutku ke spravedlivému jednání a inspiraci zničit útlak a nespravedlnost.

Pokud vládce ví, že jeho rozsudky bude na miskách vah vážit Boží Soudce a že pokud nebude shledán nedostatečným, půjde do nebeského Království a že na něj bude zářit světlo Nebeské Štěrnosti, pak bude zajisté konat spravedlivě a poctivě.

Pohleďte, jak je důležité, aby byli ministři státu osvíceni náboženstvím!

S politickými otázkami však nemá mít kněžstvo nic do činění! Náboženské záležitosti by se za současného stavu světa neměly plést do politiky (poněvadž jejich zájmy nejsou totožné).

Náboženství se zabývá záležitostmi srdce, ducha a morálky.

Politika se zabývá materiálními věcmi života. Náboženští učitelé by neměli vtrhávat do oblasti politiky; měli by se zaměstnávat duchovním vzděláváním lidí; vždy by měli dávat lidem dobré rady, snažit se sloužit Bohu a lidstvu; měli by vyvíjet úsilí, aby probudili

duchovní snažení a usilovat se o rozšíření porozumění a znalostí lidstva, zlepšovat morálku a zvyšovat lásku ke spravedlnosti.

Toto je v souladu s Bahá'u'lláhovým Učením. V Evangeliu se též píše: „Odevzdejte císaři to, co je císařovo, a Bohu to, co je Boží“.

V Persii je několik důležitých ministrů státu, kteří jsou zbožní, kteří mohou sloužit jako příklad, kteří uctívají Boha a bojí se neposlušat Jeho Zákony, kteří soudí spravedlivě a vládnou svému lidu poctivě. V oné zemi jsou i jiní místodržitelé, kteří nemají před očima žádný strach z Boha, kteří nepomýšlejí na následky svých činů, konají pro své vlastní potěšení a právě tito lidé zavedli Persii do velkých nesnází a obtíží.

Ó, přátelé Boží, buďte živoucími příklady spravedlnosti! Aby tak díky Božímu Milosrdenství mohl svět ve vašich činech spatřit to, že projevujete přídomek spravedlnosti a milosrdenství.

Spravedlnost není omezená, je to univerzální vlastnost. Její působení se musí uskutečňovat ve všech společenských třídách, od nejvyšší po nejnižší. Spravedlnost musí být posvátná, a musí se brát ohled na práva lidí. Pro druhé si přejte pouze to, co si přejete sami pro sebe. Poté se budeme radovat ve Slunci Spravedlnosti, které svítí z Obzoru Boha.

Každý člověk byl postaven na čestné místo, které nesmí opustit. Prostý dělník, který se dopustí nespravedlnosti, si zaslouží stejného pokárání jako proslulý tyran. A tak si všichni můžeme vybrat mezi spravedlností a nespravedlností.

Doufám, že se každý z vás stane spravedlivým a že upřete své myšlenky k jednotě lidstva; že nikdy nebudete svým bližním škodit ani o nikom nepěkně mluvit; že budete ctít práva všech lidí a budete se více zabývat zájmy druhých než svými vlastními zájmy. Stanete se tak pochodněmi Boží spravedlnosti a budete jednat v souladu s Učením Bahá'u'lláha, který během Svého života snášel nesčetné zkoušky a pronásledování, aby ukázal světu lidstva

ctnosti Světa Božství, a umožnil vám uvědomit si nadřazenost ducha a radovat se ze Spravedlnosti Boha.

Prostřednictvím Jeho Milosrdenství budete zaplaveni Boží Štědrostí, a za to se modlím!

50. DESÁTÁ ZÁSADA – ROVNOPRÁVNOST POHLAVÍ

4 Avenue de Camoëns, Paříž

14. listopadu 1911

Desátou zásadou Bahá'u'lláhova učení je rovnoprávnost pohlaví.

V rostlinném světě jsou samčí rostliny a samičí rostliny; mají stejná práva a požívají stejného podílu na kráse svého druhu; i když o stromu, který nese ovoce, lze vskutku říci, že je nadřazenější stromu, který není plodný.

Vidíme, že v živočišném světě mají samci a samice stejná práva; a že každý sdílí výhody svého druhu.

Viděli jsme, že ve dvou nižších říších přírody se vůbec nemluví o nadřazenosti jednoho pohlaví nad druhým. V lidském světě nacházíme veliký rozdíl; se ženským pohlavím se zachází jako s méněcenným, a nejsou mu dovolena stejná práva a výsady. Tento stav není způsoben přírodou, ale vzděláním. V Božím Stvoření žádný takový rozdíl neexistuje. V očích Boha není jedno pohlaví nadřazeno tomu druhému. Pročpak by mělo jedno pohlaví trvat na méněcennosti toho druhého a odepírat mu spravedlivá práva a výsady, jako kdyby Bůh dal Svou pravomoc pro takový postup. Kdyby se ženám dostalo stejných vzdělávacích výhod jako mají muži, výsledek by ukázal rovnocennost schopností obou pohlaví se vzdělávat.

V některých ohledech je žena dokonalejší než muž. Má soucitnější srdce, je vnímavější, má intenzivnější intuici.

Nelze popírat, že v rozmanitých směrech je v současnosti žena zaostalejší než muž, a také že tato dočasná méněcennost je způsobena nedostatkem vzdělávacích příležitostí.

V nezbytných požadavcích života je žena naplněna větší silou než muž, jelikož je to ona, jíž muž vděčí za svou existenci.

Je-li matka vzdělaná, pak se i jejím dětem dostane dobrého vzdělání. Je-li matka moudrá, pak budou i děti vedeni na stezku moudrosti. Je-li matka zbožná, ukáže svým dětem, jak mají milovat Boha. Je-li matka mravná, vede své maličky na cesty poctivosti. Je tudíž jasné, že budoucí generace závisí na dnešních matkách. Není to snad pro ženu ta nejdůležitější povinnost? Nevyžaduje tedy všech možných výhod, aby ji vybavily pro takový úkol?

Bůh tudíž není zajisté potěšen tím, že má tak důležitý nástroj jako je žena trpět nedostatkem výcviku, aby dosáhla dokonalostí, které jsou žádoucí a nezbytné pro její veliké životní dílo! Boží Spravedlnost vyžaduje, aby se práva obou pohlaví rovnocenně respektovala, poněvadž ani jedno pohlaví není v očích Nebes nadřazeno tomu druhému. Důstojnost před Bohem závisí nikoli na pohlaví, ale na čistotě a oslnivosti srdce. Lidské ctnosti patří všem stejně! Žena se tedy musí snažit, aby dosáhla větší dokonalosti, aby se mužům vyrovnala v každém ohledu, aby dosáhla pokroku ve všem, v čem byla pozadu, aby byl tak muž donucen uznat její rovnocennost schopností a znalostí.

V Evropě dosáhly ženy většího pokroku než na Východě, ale je toho stále tolik, co by se mělo udělat! Když studenti dospějí na konec svého školního semestru, koná se zkouška, a její výsledek určuje vědomosti a schopnosti každého studenta.

S ženou je tomu zrovna tak; její činy prokáží její sílu, nebude už nadále třeba ji prohlašovat slovy.

Je mou nadějí, že se ženy na Východě stejně jako jejich západní sestry budou rychle rozvíjet, dokud lidstvo nedosáhne dokonalosti.

Boží Štědlost je pro všechny a dává sílu veškerému pokroku. Až muži uznají rovnoprávnost žen, nebude už ženám třeba, aby bojovaly za svá práva! Jedním z Bahá'u'lláhových zásad tedy je rovnoprávnost pohlaví.

Ženy musejí vynaložit to největší úsilí, aby si osvojily duchovní sílu a zvětšily svou ctnost moudrosti a svatosti, dokud jejich osvětlení a usilování nedojde úspěchu v tom, aby přivedilo jednotu lidstva. S rozníceným nadšením musí pracovat na šíření Bahá'u'lláhova Učení mezi národy, aby tak zářivé světlo Boží Štědlosti obklopilo všechny národy světa!

51. JEDENÁCTÁ ZÁSADA SÍLA SVATÉHO DUCHA

*4 Avenue de Camoëns, Paříž,
18. listopadu 1911*

V Bahá'u'lláhově učení se píše: „Pouze Silou Svatého Ducha je člověk schopen se rozvíjet, poněvadž síla člověka je omezená a Boží Síla je bezmezná.“

Pročtení historie nás přivádí k závěru, že všichni opravdu velcí lidé, dobrodinci lidského rodu, ti, kteří podněcovali lidi, aby milovali správné a nenáviděli špatné a kteří způsobili skutečný pokrok, byli všichni inspirováni silou Svatého Ducha.

Proroci Boží neabsolvovali všichni školy učené filosofie, byli vskutku mnohdy muži prostého původu, podle všeho zdání nevědomí, neznámí lidé bez žádného významu v očích světa; někdy se jim též nedostávalo vědomosti čtení a psaní.

To, co pozvedlo tyto velikány nad lidi, a čímž se dokázali stát Učiteli pravdy, byla síla Svatého Ducha. Jejich vliv na lidstvo díky této mocné inspiraci byl veliký a pronikavý.

Vliv těch nejmoudřejších filosofů byl bez tohoto Svatého Ducha poměrně nevýznamný, ať byla jejich učenost sebevětší a jejich vzdělanost sebehlubší.

Neobvyklé mozky, jako například Platón, Aristoteles, Plínius a Sokrates neovlivnili lidi natolik, aby dychtili obětovat za jejich učení své životy, kdežto někteří tito prostí mužové tak vyburcovali lidstvo, že se tisíce lidí stalo dobrovolnými mučedníky, aby podpořili jejich slova, jelikož tato slova byla inspirována Božským Duchem Boha! Proroci Judey a Izraele, Eliáš, Jeremiáš, Izajáš a Ezechiel byli prostí mužové, stejně jako apoštolové Ježíše Krista.

Petr, hlavní mezi apoštoly, si navykl rozdělovat výtěžek svého rybolovu na sedm dílů, a když po každodenním požití jedné části, dospěl k sedmému dílu, poznal, že je den Sabatu. Považte to! A pak pomyslete na jeho budoucí postavení; jaké slávy dosáhl, protože Svatý Duch vykonával jeho prostřednictvím veliké skutky.

Rozumíme tomu, že Svatý Duch je energií dávajícím faktorem v životě člověka. Každý, kdo získá tuto sílu, dokáže ovlivnit všechny, s nimž přijde do styku.

Největší filosofové jsou bez tohoto Ducha bezmocní, jejich duše jsou bez života, jejich srdce jsou mrtvá! Dokud není do jejich duší vdechnut Svatý Duch, nemohou vykonat žádnou dobrou práci. Žádná filosofická soustava nikdy nedokázala změnit způsoby a obyčeje nějakého národa k lepšímu. Učení filosofové, neosvícení Božím Duchem, často bývali muži nižší morálky, ve svých činech neprohlašovali skutečnost svých krásných slovních obrátů.

Rozdíl mezi duchovními filosofy a ostatními ukazuje jejich život. Duchovní Učitel ukazuje Svou víru Svým vlastním učením, že je sám tím, co doporučuje jiným.

Prostý člověk bez učenosti, ale naplněn Svatým Duchem, je silnější než většina hlubokomyslných učenců urozeného původu bez této inspirace. Ten, který je vzdělán Svatým Duchem, může ve své době vést ostatní k tomu, aby se jim dostalo téhož Ducha.

Modlím se za vás, abyste mohli být prodechnuti životem Božího Ducha, abyste tak mohli být prostředky vzdělávání ostatních. Život a morální zásady duchovního člověka jsou samy o sobě výchovou pro ty, kteří ho znají.

Nemyslete na svá vlastní omezení, spočívejte pouze na blahobytu Království Slávy. Uvažujte o vlivu Ježíše Krista na Jeho apoštoly, a pak pomyslete na jejich účinek na svět. Těmto prostým mužům bylo silou Svatého Ducha umožněno šířit radostné zvěsti!

Ať tedy všichni obdržíte Boží pomoc! Žádná schopnost není omezena, když ji vede Duch Boha!

Země sama o sobě nemá žádné vlastnosti života, je neplodná a suchá, dokud ji nezúrodní slunce a déšť; a přece země nenaříká nad svými omezeními.

Nechť je vám darován život! Nechť déšť Božího Milosrdenství a teplo Slunce Pravdy zúrodní vaše zahrady, aby tak mohlo hojně rozkvétat mnoho krásných květin nádherné vůně a lásky. Své tváře odvráťte od přemýšlení nad vlastními omezenými egy a své oči upřete k Věčné Záři; poté vaše duše obdrží plnou měrou Boží Sílu Ducha a Požehnání Nekonečné Štěrnosti.

Když se budete takto udržovat v pohotovosti, stanete se pro lidský svět hořícím plamenem, hvězdou vedení a plodným stromem a proměníte veškerou jeho temnotu a bědy ve světlo a radost díky záři Slunce Milosrdenství a nekonečným požehnáním Radostných Zvěstí.

To je smysl síly Svatého Ducha, a modlím se za to, aby na vás mohl štědře padat jako déšť.

52. TATO VELIKÁ A SLAVNÁ VĚC

4 Avenue de Camoëns, Paříž

28. listopadu 1911

Na těchto setkáních, na nichž jsme se scházeli a hovořili spolu, jste se všichni seznámili se zásadami tohoto zřízení, a se skutečností faktů. Vám bylo dáno znát tyto věci. Ale existuje mnoho takových, kteří nejsou dosud osvíceni a jsou ponořeni do pověr. O této veliké a slavné Věci toho slyšeli jen málo, a vědění, které mají, se z větší části zakládá na pouhém doslechu. Bohužel, vědomosti, které tyto ubohé duše mají se nezakládají na pravdě, základem jejich přesvědčení není Bahá'u'lláhovo učení! V tom, co se dozvěděli, je zajisté jistá část pravdy, ale jejich informace jsou z větší části nepřesné.

Pravými zásadami požehnané Věci Boží je jedenáct pravidel, která jsem vám dal a která jsem pečlivě jedno po druhém vysvětlil.

Vždy se musíte usilovat o to, abyste žili a konali v přímé poslušnosti učení a zákonům Bahá'u'lláha, aby tak každý jedinec mohl ve všech činech vašeho života vidět, že jste svými slovy a skutky následovníky Požehnané Dokonalosti.

Snažte se, aby toto slavné učení obklopilo zeměkouli a aby duchovnost byla vlita do lidských srdcí.

Dech Ducha Svatého vás utvrdí, a i když mnozí proti vám povstanou, tak neztvrdíte!

Když Pána Krista korunovali trním, On věděl, že Mu všechny diadémy světa leží u nohou. Všechny pozemské koruny, ať sebevíce zářivé, mocné a blyštivé, se ve zbožňování skláněly před trnovou korunou! Hovořil na základě tohoto jistého a určitého poznání, když pravil: „Mně je dána všechna moc na Nebi i na zemi!“

Nyní vám pravím, abyste to nesli ve svých srdcích a v myslích. Vpravdě vaše světlo osvítlí celý svět, vaše duchovnost zapůsobí na srdce věcí. Stanete se v pravdě zapálenými pochodněmi zeměkoule. Nebojte, ani nebuďte poděšeni, jelikož vaše světlo pronikne nejhustší tmou. Toto je Příklad Boha, který vám dávám. Povstaňte! A služte Moci Boha!

POSLEDNÍ SETKÁNÍ

15 Rue Greuze, Paříž

1. prosince 1911

Když jsem před jistou dobou přijel do Paříže poprvé, rozhlížel jsem se kolem sebe s velkým zájmem a ve své mysli jsem toto krásné město připodobnil rozlehlé zahradě.

Zkoumal jsem půdu s milující péčí a usilovnou pozorností a zjistil jsem, že je velice dobrá a plná možností pro neochvějnou víru a pevné přesvědčení, jelikož do země bylo vloženo semínko Boží lásky.

Oblaka Nebeského Milosrdenství na ni seslaly svůj déšť a Slunce Pravdy teple svítilo na mladá semínka, a dnes lze mezi vámi uzřít zrození víry. Semínko vložené do země začalo pučet a vy uvidíte, jak den za dnem roste. Dary Bahá'u'lláhova Království vskutku přinášejí skvělou úrodu!

Popatřete! Přináším vám radostné a šťastné zvěsti! Z Paříže se stane růžová zahrada! Všechny druhy krásných květin vyraší a rozkvetou v této zahradě, a sláva jejich vůně a krásy se rozšíří do všech zemí. Pomyslím-li na Paříž v budoucnosti, zdá se Mi, že ji vidím, jak se koupe ve světle Svatého Ducha! Vpravdě, svítá den, kdy se Paříži dostane osvětlení a každý žijící tvor uvidí Dobrotu a Milosrdenství Boží.

Nedovolte, aby vaše mysli spočívaly na přítomnosti, ale očima víry pohleďte do budoucnosti, jelikož Duch Boží v pravdě působí ve vašem středu.

Od mého příjezdu před několika týdny mohu spatřovat nárůst duchovnosti. Na počátku ke mně přicházelo za Světlem jen několik duší, avšak během mého krátkého pobytu mezi vámi se jejich počty zvýšily a zdvojnásobily. To je příslibem do budoucna!

Když byl Kristus ukřižován a opustil tento svět, měl pouze jedenáct učedníků a velmi málo následovníků; ale protože sloužil Věci pravdy, pohleďte dnes na výsledek Jeho celoživotní práce! On osvětlil svět a dal život mrtvému lidstvu. Po Jeho nanebevstoupení Jeho Věc krok za krokem rostla, duše Jeho následovníků sed stávaly více a více zářivějšími a nádherná vůně jejich svatých životů se rozptýlila do všech stran.

Dnes díky Bohu začíná v Paříži nyní podobná situace. Je tu mnoho duší, které se obrátily ke Království Božímu a které přitahuje jednota, láska a pravda.

Snažte se tedy, aby dobrota a milosrdenství Abhá obklopily celou Paříž. Dech Svatého Ducha vám pomůže, Nebeské světlo Království bude svítit ve vašich srdcích a požehnání andělé Boha z Nebe vám dodají sílu a pomohou vám. Pak děkujte Bohu z celého srdce, že jste dosáhli tohoto nejvyššího dobrodiní. Veliká část světa je pohroužena do spánku, ale vy jste byli probuzeni. Mnozí jsou slepí, ale vy vidíte!

Volání Království je slyšet mezi vámi. Sláva buď Bohu, narodili jste se znovu, byli jste pokřtěni ohněm Lásky Boží, byli jste ponořeni do Moře Života a oživeni Duchem Lásky!

Buďte Bohu vděční, že se vám dostalo takové přízně, a nikdy nepochybujte o Jeho Dobrotě a Milující Laskavosti, ale mějte nehynoucí víru v Dary Království. Druzte se v bratrské lásce, buďte připraveni položit jeden za druhého život, a nejen za ty, kteří jsou vám drazí, ale za celé lidstvo. Pohlízejte na celý lidský rod jako na členy jedné rodiny, na všechny jako na děti Boha; a když tak učiníte, neuvídíte mezi nimi žádného rozdílu.

Lidstvo lze připodobnit ke stromu. Tento strom má větve, listy, poupata a plody. Považujte všechny lidi za květiny, listy či poupata tohoto stromu, a snažte se pomoci všem do jednoho, aby si uvědomili a těšili se z Božích požehnání. Bůh nepřehlídí nikoho: On miluje všechny.

Jediným skutečným rozdílem, který existuje mezi lidmi je to, že jsou na rozličných stádiích vývoje. Někteří jsou nedokonalí – musí být přivedeni k dokonalosti. Někteří spí – musí být probuzeni; někteří jsou nedbalí – musí se vyburcovat; ale všichni do jednoho jsou dětmi Boha. Všechny milujte celým svým srdcem, nikdo není druhému cizincem, všichni jsou přátelé. Dnes večer přicházím, abych se s vámi rozloučil – ale mějte na paměti, že i když budou naše těla daleko od sebe, v duchu budeme vždy spolu.

Nosím vás všechny do jednoho ve svém srdci a na nikoho z vás nezapomenu – a doufám, že nikdo z vás nezapomene na mě.

Já na Východě a vy na Západě, snažme se celým svým srdcem a duší, aby jednota mohla přebývat na světě, aby se všechny národy mohly stát národem jediným a aby celý povrch Země mohl být jako jediná země – jelikož Slunce Pravdy svítí na všechny stejně.

Všichni Proroci Boží přišli z lásky k tomuto jedinému velkému cíli.

Pohled'te, jak se Abraham snažil přinést víru a lásku mezi lidi; jak se Mojžíš usiloval sjednotit lid rozumnými zákony; jak Pán Kristus trpěl k smrti, aby přinesl světlo lásky a pravdy do potemnělého světa; jak se Muhammad snažil přinést jednotu a mír mezi rozličné necivilizované kmeny, mezi nimiž přebýval. A úplně na konec, Bahá'u'lláh trpěl čtyřicet let za stejnou věc – jediný vznešený cíl rozšířit lásku mezi děti lidí – a za mír a jednotu světa, položil Báb svůj život.

Snažte se tedy následovat příkladu těchto Božích bytostí, pijte z Jejich zřídla, buďte osvíceni Jejich Světlem, buďte světu znameními Milosrdenství a Lásky Boží. Buďte pro svět jako déšť a oblaka milosrdenství, jako slunce pravdy; buďte nebeskou armádou, a vpravdě dobudete města srdcí.

Buďte Bohu vděční, že nám Bahá'u'lláh dal pevné a důkladné základy. Pro smutek v srdcích nezanechal žádného místa a spisy Jeho posvátného pera skýtají útěchu pro celý svět. Přinesl slova pravdy, a všechno, co je v rozporu s Jeho učením, je falešné. Hlavním cílem veškeré Jeho práce bylo skoncovat s rozdělováním.

Bahá'u'lláhova závěť je Deštěm Dobrot, Sluncem Pravdy, Vodou Života, Svatým Duchem. Otevřete tedy svá srdce, abyste získali plnou sílu Jeho Krávy, a budu se za vás za všechny modlit, aby vám tato radost mohla patřit.

Nyní řeknu: „Nashledanou.“ To říkám pouze vašemu vnějškovému já; neříkám to vašim duším, poněvadž naše duše jsou navždy spolu.

54. PROSLOV ‘ABDU’L-BAHÁA V MODLITEBNĚ PŘÁTEL, ST MARTIN’S LANE,
LONDÝN, W.C.

Neděle, 12. ledna 1913

Asi před tisíci lety byla v Persii založena společnost, která se jmenuje Společnost přátel. Tito přátelé se scházeli k tichému rozmlouvání se Všemohoucím.

Boží filosofii rozdělili na dvě části – prvním druhem této filosofie je to, z čeho lze nabývat poznání prostřednictvím přednášek a studia ve školách a na univerzitách. Druhým druhem této filosofie byla filosofie zasvěcenců, následovníků vnitřního světla. Školy této filosofie se konaly v naprostém tichu. Meditovali a obraceli tváře ke Zdroji Světla, z onoho ústředního Světla se tajemství Království odrážela v srdcích těchto lidí. Touto silou osvícení byly vyřešeny všechny Boží problémy.

Tato Společnost přátel se v Persii velmi rozšířila a jejich společnosti až do dneška existují. Jejich vůdci napsali mnoho knih a epištol. Když se shromáždí ve své modlitebně, tiše sedí a rozjímají; jejich vůdce zahájí setkání určitým obtížným úkolem a řekne těm, kteří se sešli: „Musíte o tomto problému meditovat.“ A poté oprostí ode všeho svou mysl, sedí a rozjímají a zakrátko odhalí odpověď. Tímto osvícením se vyřeší mnoho těžko pochopitelných božích otázek.

Mezi velké otázky, které se z paprsků Slunce Skutečnosti vyjevují v lidské mysli například patří: problém skutečnosti lidského ducha; zrození ducha; problém jeho zrození z tohoto světa do světa Božího; otázka vnitřního života ducha a jeho osudu po jeho výstupu z těla.

Meditují rovněž nad vědeckými otázkami dneška, a i ty dokáží vyřešit.

Tito lidé, kteří se nazývají „Následovníci vnitřního světla“, dosahují vrcholného stupně moci a jsou zcela oproštěni od dogmat a napodobování. Lidé na tvrzení těchto lidí spoléhají: sami – uvnitř sebe – vyřeší všechny záhady.

Naleznou-li řešení za pomoci vnitřního světla, přijmou ho a poté ho prohlásí – jinak by ho považovali za věc slepého napodobování. Zacházejí až tak daleko, že rozjímají nad esenciální povahou Božství, Božího zjevení, projevu Božství na tomto světě. Silou ducha vyřeší všechny boží a vědecké otázky.

Bahá'u'lláh praví, že v každém jevu existuje znamení (od Boha): znamením intelektu je rozjímání a znamením rozjímání je ticho, protože pro člověka není možné, aby dělal dvě věci najednou – nemůže mluvit a zároveň meditovat.

Je axiomatickým faktem, že když meditujete, hovoříte s vlastním duchem. V tomto stavu myslí pokládáte duchu určité otázky a duch odpovídá: světlo propukne na povrch a skutečnost se odhalí.

Jméno „člověk“ nemůžete užívat pro nějakou bytost, která postrádá tuto schopnost meditace; bez ní by byla jen pouhým zvířetem, ubožejším než je dobytek.

Pomocí schopnosti meditace dospěje člověk k věčnému životu; její pomocí se mu dostane dechu Svatého Ducha – dar Ducha je udělen při rozjímání a meditaci.

Meditace je klíčem k otevření bran tajemství. V tomto stavu se člověk od sebe odlučuje, v tomto stavu člověk opouští všechny vnější objekty, v této subjektivní náladě je ponořen do oceánu duchovního života a může odhalit tajemství věcí v nich samých. Abychom to objasnili, přemýšlejte o člověku obdařenému dvěma druhy zraku, užívá-li se síla vnitřního zraku, vnější síla vidění nepracuje.

Tato schopnost meditace osvobozuje člověka od zvířecí přirozenosti, rozeznává skutečnost věcí, přivádí člověka do kontaktu s Bohem.

Touto schopností se z neviditelné úrovně rodí vědy a umění. Schopnost hloubání umožňuje vznik vynálezů, vykonání ohromných činů, skrze ni mohou vlády klidně vládnout. Skrze tuto schopnost člověk vstupuje do Království Božího...

Schopnost meditace je podobná zrcadlu, pokud před něj položíte pozemský předmět, bude ho odrážet. Proto pokud duch člověka rozjímá nad pozemskými tématy, bude o nich poučen.

Ale pokud obrátíte zrcadlo vašeho ducha směrem k nebi, nebeská souhvězdí a paprsky Slunce Skutečnosti se budou odrážet ve vašich srdcích a ctnosti Království budou získány...

Kéž se vskutku staneme zrcadly odrážejícími nebeské skutečnosti a kéž se staneme tak čistými, abychom odráželi nebeské hvězdy.

55. MODLITBA

Cadogan Gardens 97, Londýn

26. prosince 1912

„Měla by modlitba nabýt podoby činu?“

‘Abdu’l-Bahá: „Ano, v Bahá’í Věci se umění, vědy a všechna řemesla pokládají za uctívání. Člověk, který velmi pečlivě vytváří list dopisního papíru dle svých nejlepších schopností a soustřeďuje své veškeré síly na jeho zdokonalení, vzdává chválu Bohu. Stručně řečeno, všechno úsilí a námaha vynaložená člověkem z plnosti jeho srdce je uctívání, pokud je podnícena nejvyššími motivy a vůlí sloužit lidstvu. Toto je uctívání: sloužit lidstvu a

prospívat potřebám lidí. Služba je modlitba. Lékař, který vlídně, něžně pomáhá nemocným, je oproštěn od předsudků a věří ve vzájemnost lidského rodu, vzdává chválu.“

„Jaký je smysl našeho života?“

‘Abdu’l-Bahá: „Osvojit si ctnosti. Pocházíme ze země; proč jsme byli proměněni z nerostu do rostlinné říše – z rostliny do živočišné říše? To, abychom mohli dospět k dokonalosti v každé z těchto říší, abychom měli nejlepší vlastnosti nerostu, abychom získali schopnost růstu, tak jako ji má rostlina, abychom byli ozdobeni instinkty živočicha a dostalo se nám schopnosti zraku, sluchu, čichu, hmatu a chuti, dokud ze živočišné říše nevkročíme do světa lidstva a nebudeme obdařeni rozumem, schopností vynalézat a silami ducha.“

56. ZLO

„Co je zlo?“

‘Abdu’l-Bahá: „Zlo je nedokonalost. Hřích je stavem člověka ve světě nižší přirozenosti, jelikož v přírodě existují nedostatky jako je nespravedlnost, tyranie, nenávisť, nepřátelství, neshody – to jsou charakteristiky nižší úrovně přirozenosti. Jsou to hříchy světa, plody stromu, z něhož pojezl Adam. Od těchto nedokonalostí se musíme osvobodit vzděláním.

Proroci Boží byli posláni, Svaté Knihy byly napsány, proto, aby se člověk mohl osvobodit. Právě tak, jako se do tohoto světa nedokonalostí narodí z lůna své pozemské matky, i tak se narodí do světa ducha pomocí božího vzdělávání. Když se člověk narodí do světa jevů, nalézá vesmír; když se narodí z tohoto světa do světa ducha, nalézá Království.“

57. POKROK DUŠE

„Rozvíjí se duše na tomto světě více skrze zármutek nebo skrze radost?“

‘Abdu’l-Bahá: „Když člověk zakouší utrpení, jeho mysl a duch se rozvíjejí. Čím více je země orána, tím lepší vydá semeno, tím lepší bude úroda. Stejně jako pluh zorá zemi do hloubky, očisťující ji přitom od plevelu a bodláků, tak i utrpení a soužení osvobozuje člověka od malicherných záležitostí tohoto světa, dokud nedosáhne stavu naprostého odpoutání. Člověk je tak říkajíc nevyzrálý, teplo ze žáru utrpení jej přivede ke zralosti. Pohlédněte zpět do minulosti a zjistíte, že největší lidé nejvíce trpěli.“

„Měl by se ten, kdo skrze utrpení dosáhl určitého rozvoje, obávat štěstí?“

‘Abdu’l-Bahá: „Člověk skrze utrpení dospěje k věčnému štěstí, o které ho nic nepřipraví. Kristovi apoštolové trpěli – dosáhli věčného štěstí.“

„Je tedy nemožné bez utrpení dospět ke štěstí?“

‘Abdu’l-Bahá: „K tomu, aby člověk dospěl ke štěstí, musí trpět. Ten, kdo dospěl do stavu sebeobětování, dosáhl pravého štěstí. Dočasné štěstí zmizí.“

„Může zesnulá duše rozmlouvat s někým, kdo je dosud na Zemi?“

‘Abdu’l-Bahá: „Rozmluvu lze uskutečnit, ale není to jako naše rozmluva. Není pochyb o tom, že síly vyšších světů vzájemně působí se silami této úrovně. Lidské srdce je otevřeno inspiraci; jde o duchovní komunikaci. Tak jako ve snu člověk s někým hovoří, a jeho ústa přitom mlčí, tak je tomu i v rozhovoru ducha. Člověk může rozmlouvat se svým vnitřním já a říkat: ‚Smím to udělat? Bylo by pro mě vhodné, abych dělal tuto práci?‘ Asi takto vypadá rozhovor s vyšším já.“

58. ČTYŘI DRUHY LÁSKY

97 Cadogan Gardens, Londýn

Neděle, 4. ledna 1913

Jakou silou je láska! Je to ta nejúžasnější, ta největší ze všech živoucích sil.

Láska dává život mrtvému. Láska zapaluje plamen v srdci, jež je chladné. Láska dává naději zoufalcům a přináší radost srdcím truchlícím.

Ve světě bytí vskutku není větší síly než je síla lásky. Je-li srdce člověka zažehnuto plamenem lásky, je takový člověk připraven obětovat všechno – dokonce i svůj život. V Evangelii se říká, že Bůh je láska.

Existují čtyři druhy lásky. První je láska, která proudí od Boha k člověku; ta se skládá z nevyčerpatelné milosti, Boží záře a nebeského osvětlení. Prostřednictvím této lásky se světu bytí dostává života. Prostřednictvím této lásky je člověk obdařen tělesnou existencí, dokud prostřednictvím dechu Svatého Ducha – téže samé lásky – nezíská věčný život a nestane se obrazem Živoucího Boha. Tato láska je původcem veškeré lásky ve světě stvoření.

Druhou láskou je láska, která proudí od člověka k Bohu. Je to víra, přitažlivost k Božímu světu, roznění, pokrok, vstup do Království Božího, získávání Darů Božích, osvětlení světly

Království. Tato láska je původce veškeré filantropie, tato láska způsobuje, že lidská srdce odrážejí paprsky Slunce Skutečnosti.

Třetí láskou je láska Boha Sama k Sobě Samému či Identitě Boha. Je to transfigurace Jeho Krávy, odraz Jeho samotného v zrcadle Jeho Stvoření. Je to skutečnost lásky, Odvěká Láska, Věčná Láska. Prostřednictvím jediného paprsku této Lásky existuje veškerá ostatní láska.

Čtvrtou láskou je láska člověka k člověku. Láska, která existuje mezi srdci věřících, podněcuje ideál jednoty ducha. Této lásky se dosahuje prostřednictvím poznání Boha, takže lidé uvidí Boží Lásku, jak se odráží v srdci. Každý vidí v tom druhém Krásu Boha, jak se odráží v duši a dospějí-li k tomuto bodu podobnosti, jsou k sobě navzájem přitahováni láskou. Tato láska učiní ze všech lidí vlny jednoho moře, tato láska z nich všech učiní hvězdy jednoho nebe a plody jednoho stromu. Tato láska přivedí uskutečnění pravého souladu, základu opravdové jednoty.

Avšak láska, která občas existuje mezi přáteli není (pravou) láskou, poněvadž podléhá proměnám; jde o pouhé okouzlení. Když vánek zavane, slabý stromek se sehne. Duje-li vítr z východu, naklání se stromek na západ, a obrátí-li se vítr k západu, naklání se strom k východu. Tento druh lásky má původ v nahodilých poměrech života. To není láska, to je pouhá známost; a podléhá proměnám.

Dnes třeba vidíte, že dvě duše jsou zdánlivě blízkými přáteli; a zítra se to všechno může změnit. Včera byli připraveni jeden pro druhého zemřít, dnes se straní společnosti toho druhého! To není láska; jde o podlehnutí srdcí nahodilostem života. A když to, co vyvolalo tuto „lásku“, pomine, láska rovněž pomíjí; není to ve skutečnosti láska.

Láska se pouze skládá ze čtyř druhů, které jsem vysvětlil. (a) Láska Boha k identitě Boha. Kristus pravil, že Bůh je Láska. (b) Láska Boha k Jeho dětem – k Jeho služebníkům. (c) Láska člověka k Bohu a (d) láska člověka k člověku. Tyto čtyři druhy lásky mají původ od Boha. Jsou paprsky ze Slunce Skutečnosti; jsou Dechem Svatého Ducha; jsou to Znamení Skutečnosti.

59. DESKA, KTEROU ZJEVIL 'ABDU'L-BAHÁ

28. srpna 1913

Ó ty má milovaná dcero! Tvůj výřečný a půvabný dopis byl pročten v zahradě pod chladivým stínem stromu za dutí mírného vánku. Před očima se prostíraly prostředky tělesného potěšení a tvůj dopis se stal příčinou duchovního potěšení. Vpravdě pravím, nebyl to dopis, ale růžová zahrada ozdobená hyacinty a květinami.

Obsahoval sladkou vůni ráje a zefír Boží Lásky vanul z jeho růžovitých slov.

Jelikož nemám k dispozici dostatek času, podám zde stručnou, přesvědčivou a vyčerpávající odpověď. Zní následovně:

V tomto Bahá'u'lláhově Zjevení krácejí ženy bok po boku s muži. V žádné činnosti nezůstanou pozadu. Jejich práva s muži jsou rovnocenná ve stejné míře. Vstoupí do všech správních odvětví politiky. Ve všech dosáhnou takové úrovně, že se to bude považovat za zcela nejvyšší postavení ve světě lidstva a budou se účastnit všech záležitostí. Zůstávejte ujištěni. Nepohlížejte na současné poměry; v nepříliš vzdálené budoucnosti se svět žen stane nadevše zářivým a přeslavným, neboť si to Jeho Svatost Bahá'u'lláh takto přála! Právo volit je v době voleb nezczitelným právem žen a vstup žen do všech oborů je nevyvratitelnou a nezvratitelnou záležitostí. Žádná duše to nemůže zadržet ani tomu zabránit.

Existují však určité záležitosti, kterých by se ženy účastnit neměly, jelikož jich to není důstojno. Například v době, kdy společenství podniká rázná obranná opatření proti útoku

nepřátel, jsou ženy zproštěny vojenských povinností. Může se stát, že v určité době zuřivě napadnou obec divoké kmeny se záměrem masového vyvraždění jejích členů; za takových okolností je obrana nutná, ale je povinností mužů organizovat a vykonávat tato obranná opatření, a nikoli žen – poněvadž jejich srdce jsou jemná a nemohou vydržet pohled na hrůzu krveprolívání, i kdyby tomu bylo za účelem obrany. Těchto a podobných činností jsou ženy zproštěny.

Co se ustanovení Domu spravedlnosti týče, tak Bahá'u'lláh oslovuje muže. Praví: „Ó vy mužové Domu spravedlnosti!“

Ale mají-li být jeho členové zvoleni, pak je právo, jež přísluší ženám, co se jejich hlasování a jejich hlasu týče, nesporné. Až ženy dospějí k nejvyššímu stupni pokroku, pak podle nezbytných potřeb času a místa a jejich velikých schopností, získají mimořádné výsady. V tomto ohledu si buďte jisti. Jeho Svatost Bahá'u'lláh velice posílil věc žen a práva a výsady žen jsou jednou z největších zásad 'Abdu'l-Baháa. Buďte ujištěni!

Zkrátka přijdou dny, kdy muži budou takto oslovovat ženy: „Požehnané jste! Požehnané jste! Vpravdě jste hodny každého daru. Vpravdě si zasloužíte, abyste své hlavy ozdobily korunou věčné slávy, protože ve vědách a uměních, ve ctnostech a dokonalostech se vyrovnáte mužům a pokud jde o vlídnost srdce a hojnost milosrdenství a soucítění, jste dokonalejší než oni.“